

Làm Một Con Tang Thi Ưu Nhã Ở Mạt Thế

Contents

Làm Một Con Tang Thi Ưu Nhã Ở Mạt Thế	2
1. Chương 1: Tỉnh Lại	2
2. Chương 2: Trạm Xăng Dầu	5
3. Chương 3: Siêu Thị	9
4. Chương 4: Đàn Tang Thi	12
5. Chương 5: Cái Gọi Là Đồng Bạn	14
6. Chương 6: Nguyên Lai Hẳn Là Tang Thi	16
7. Chương 7: Ba Năm	19
8. Chương 8: Thánh Thổ	20
9. Chương 9: Lấn Vào	22
10. Chương 10: Phòng Thí Nghiệm	24
11. Chương 11: Vây Công	26
12. Chương 12: Người Hảo, Phương Cẩm	29
13. Chương 13: Tương Ngộ	31
14. Chương 14: Lui Lại	35
15. Chương 15: Tồn Lương	37
16. Chương 16: Giao Tiếp	39
17. Chương 17: Bờ Sông	41
18. Chương 18: Xảo Ngộ*	44
19. Chương 19: Chỗ Cũ	46
20. Chương 20: Vật Tư	48
21. Chương 21: Rốt Cuộc Sạch Sẽ	51
22. Chương 22: Âm Thanh	53
23. Chương 23: Hang Ổ	55
24. Chương 24: Tang Thi Cao Cấp	57
25. Chương 25: Nói Chuyện Phiếm	60
26. Chương 26: Nhiếp Lê	62
27. Chương 27: Nhiếp Lê Lâm Nhảm	64
28. Chương 28: Lâu Rồi Mới Chiến Đấu	66
29. Chương 29: Năm Ấy: Bọn Họ Tương Ngộ (1)	70
30. Chương 30: Năm Ấy: Thiếu Niên Nhiều Sầu (2)	73
31. Chương 31: Năm Ấy: Họ Thành Thanh Niên (3)	78
32. Chương 32: Mạt Thế Tiến Đến	80
33. Chương 33: Súng	88
34. Chương 34: Hệ Chữa Khỏi	96
35. Chương 35: Lạ Lạ Lạ	97
36. Chương 36: Bàn Cờ	100
37. Chương 37: Dực Tề	103

Làm Một Con Tang Thi Ưu Nhã Ở Mạt Thế

Giới thiệu

Số chương: 46 Nhân vật: Cổ Dĩ Hiên x Trì Phàm Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, HE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-mot-con-tang-thi-uu-nha-o-mat-the>

1. Chương 1: Tỉnh Lại

Phía trên là phế tích, sớm đã không còn dấu vết của nhà lầu, chỉ còn lại tường đổ vách xiêu, linh tinh vụn vặt chồng lên nhau.

Trên vách tường, trên mặt đất, vết máu khô khốc loang lổ, thịt nát vụn vặt rải rác trên tảng đá, còn có thi thể hơi hư thối, trong không khí tản ra từng trận mùi khó ngửi.

Lúc này, có thể nương theo ánh mặt trời, xuyên thấu qua khe hở kẽ đá, loáng thoáng mà nhìn ra có người nằm phía dưới, hoàn toàn không nhúc nhích, như là một khối thi thể.

Chỉ là khối thi thể này không có hư thối.

Đột nhiên, ngón tay người này hơi hơi rung động, sau đó toàn bộ thân thể cũng điên cuồng run rẩy một hồi, lại trở lại bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có một điều duy nhất thay đổi, đó là hai mắt thi thể này vốn nhắm chặt, đã mở.

Hắn hơi cứng nhắc nâng cánh tay, hướng lên trên đẩy đẩy, liền dịch chuyển hòn đá ngăn trở tầm mắt hắn, làm cả người hắn bại lộ dưới ánh nắng mặt trời.

Đồng tử màu thâm xám kịch liệt co rút lại, giống như không thể thích ứng ánh sáng mặt trời mãnh liệt, hắn hơi vất vả nâng tay ngăn trở ánh sáng, híp mắt nhìn tình huống chung quanh.

Chỉ nhìn thoáng qua, hắn lại lần nữa nhắm mắt lại.

Nếu có thể, hắn tình nguyện mình không tỉnh lại.

Mặc cho ai tỉnh lại, thấy cảnh tượng tang thi hoành hành khắp nơi, chỉ sợ đều sẽ ăn không tiêu đi!

Huống chi, hiện tại hắn không có ký ức, chỉ nhớ mang máng mình tên là Trì Phàm.

Nhưng mà cũng thật kỳ quái, nhìn hình ảnh ghê tởm như vậy, hắn không hề cảm thấy muốn nôn mửa.

Trì Phàm tìm tảng đá bằng phẳng ngồi xuống, sửa sang lại hình ảnh lộn xộn trong đầu, đều là từng đoạn ngắn, thật sự nhớ không rõ cái gì hết.

Duy nhất rõ ràng chính là, vị trí hoàn cảnh hiện tại là —— mạt thế.

Hơn nữa, là mạt thế có tang thi chạy khắp nơi.

Cập nhật được tin này, Trì Phàm đột nhiên cả kinh, cuống quýt đem quần áo trên người lột xuống, kiểm tra một lần toàn cơ thể.

Ngô, cũng may không có miệng vết thương.

Ít nhất là mình không có bị nhiễm bệnh độc.

Trì Phàm thở một hơi dài, âm thầm ngạc nhiên, trước mặt là mạt thế, mình lại là loại sức chiến đấu cọng bún, làm sao sống đến được bây giờ?

Không đúng a..... Vì sao mình lại cảm thấy sức chiến đấu của mình là cái cọng bún? Rõ ràng vừa mới nãy, hắn chỉ cần dùng một tay là có thể đẩy ra một hòn đá tổn sức vài người đẩy không phải sao?

Từ từ..... Một tay!

Tầm mắt Trì Phàm lại lần nữa chuyển trở về, ngừng lại tại hòn đá hần vừa mới dễ dàng đẩy ra.

Thứ này ít nhất ngàn cân a.

Trì Phàm yên lặng đi qua, duỗi tay đẩy đẩy, hòn đá bị dịch chuyển, ma sát với mặt đất, phát ra thanh âm chói tai.

Khó trách hần có thể sống đến bây giờ!

Trì Phàm nhìn chăm chăm tay mình, nghĩ gì đó, ngay sau đó tay phải nắm chặt, hung hăng đâm về phía tảng đá, “Phanh” một tiếng, tảng đá theo tiếng mà nứt.

Quả thực quá khốc a!

Trì Phàm khoe miệng run rẩy một cái, trong lòng có chút sáng tỏ. Mặt thế, mình không có khả năng tự nhiên có sức chiến đấu như vậy.

Sở dĩ đột nhiên có sức mạnh như vậy chỉ sợ là thân thể quen với hoàn cảnh sinh tồn mà sinh ra biến dị nào đó, nói đơn giản, hần thức tỉnh năng.

Mặc kệ thế nào, biến hóa thể này tóm lại là tốt, ít nhất có thể khiến hần càng dễ để sống sót.

Suy nghĩ cẩn thận xong, thần kinh Trì Phàm đột nhiên thả lỏng, âm thầm vì mình thông minh mà đắc ý, kỳ thật hần căn bản không nhớ rõ cái gì, nhưng là bằng nhìn vào những kinh nghiệm dĩ vãng, đã đoán được đại khái.

Kỳ quái..... kinh nghiệm, kinh nghiệm gì cơ?

Trì Phàm có chút bức bối vô đầu, an ủi bản thân không nghĩ ra được thì không cần phải suy nghĩ, dù sao thì so với ký ức của mình, vật tư càng quan trọng hơn.

Ví dụ như, quần áo trên người hần tràn đầy mùi hôi, cần tìm một bộ khác sạch sẽ.

Lại như là, hiện tại bụng hần trống tuếch, cần phải cấp bách ăn cơm.

Vì thế Trì Phàm lục mọi nơi, nhưng tìm hồi lâu, cũng không phát hiện ra bất cứ thứ đồ ăn gì hoặc là thiết bị gì cả, không phát hiện người sống, cũng không phát hiện tang thi.

Nhưng hần phát hiện một quốc lộ, tuy nhiên không biết đi tới nơi nào.

Còn phát hiện một trạm xăng dầu, nơi đó lượng dầu sung túc, nhưng mà xung quanh cũng không có phát hiện một chiếc xe hoàn hảo nào.

(Candy: Anh xui đến tận mạng:v)

Trầm ngâm một lát, Trì Phàm liền vung lên một cái trường điều (Candy cũng không biết là cái gì) hình hòn đá khiêng lên trên vai, đi về phía quốc lộ.

Trước khi đi lại nhìn về nơi hần vừa mới tỉnh lại, trong lòng dâng lên vô số nghi hoặc, hần không hiểu, vì sao mình lại đến nơi như vậy, hần cũng không hiểu, vì sao mình may mắn đến thế, trong lúc hôn mê cũng có thể tránh được tang thi cắn xé.

Xung quanh thật nát rỗng chứng tỏ đàn tang thi trước đó ở đây không lâu, vừa mới tới nơi này, mà hần may mắn còn sống, chẳng qua chỉ mất đi ký ức.

Trì Phàm lắc đầu, ném hoang mang ra sau đầu, theo quốc lộ, một đường về phía trước.

.....

Trên quốc lộ.

Bên trong một chiếc xe jeep.

Nam nhân ngồi ghế sau đưa cho nam nhân ở ghế điều khiển phía trước một điều thuốc, lại giúp hần đốt thuốc, mới mở miệng hỏi “Bao lâu nữa chúng ta mới có thể tới căn cứ Ánh Rạng Đông?”

Nam nhân ở ghế điều khiển nhìn lướt qua đồng hồ xăng, cười nhạt một tiếng, cũng không có trả lời, mà nói “Trước hết chúng ta phải nghĩ biện pháp thêm chút dầu mới được.”

“Cố lên, ta nhớ rõ phía trước cách đó không xa có một trạm xăng dầu, cũng không biết có dầu hay không.” Một nữ sinh ngồi sau không chắc chắn mở miệng.

“Bây giờ cũng chỉ có thể đi xem.”

.....

Từ xa Trì Phàm thấy một chiếc xe tiến lại đây, liền giơ lên tay tiếp đón, hy vọng bọn họ có thể dừng xe.

Chỉ là động tác này, đối với mọi người ở trên xe lại nhìn thành tín hiệu công kích, bởi vì trong tay hắn chính là một tảng đá to nửa người.

“Mụ nội nó..... Quái vật gì kia, trong tay cầm thứ gì?!”

Vừa nói, một bên lấy súng ra, nhắm ngay đầu Trì Phàm.

Trì Phàm sững sốt, vội vàng la hét “Đừng nổ súng đừng nổ súng! Ta là người!”

Hạng súng tới om như cũ đối với hắn không có nhúc nhích chút nào.

Thẳng đến khi một thanh âm lạnh lùng mở miệng, “Buông súng đi, tang thi không biết nói.”

Trì Phàm nhìn khẩu súng kia chậm rãi buông mới thở một hơi dài, hắn không hiểu được chưa gì mà đã bị súng chữa.....

Cửa xe mở ra, từ phía trên bốn người đi xuống, hai nam hai nữ, trên người đều là võ trang hạng nặng.

Cầm đầu là một nữ sinh tóc ngắn, sau lưng công hai thanh loan đao, thoạt nhìn thập phần khỏe mạnh, người vừa mới ra lệnh chính là nàng.

Hai nam nhân thoáng dựa phía sau, trên tay cầm một khẩu súng, phía sau bọn họ là một nữ sinh tóc dài bay bay, rõ ràng là nhóm người này đang bảo hộ cô ta.

Chỉ là, Trì Phàm không hiểu nổi, người này làm thế nào ở mặt thế rồi mà vẫn có thể bảo dưỡng tóc tốt như vậy?

Khi Trì Phàm đánh giá nhóm người này, tất nhiên đối diện họ cũng đánh giá hắn.

Dung nhan mịn hoặc, khuôn mặt khó phân biệt nam nữ, thoạt nhìn thực gầy yếu, không có tính công kích, vậy mà trong tay ôm theo hòn đá nặng ngàn cân, thoạt nhìn nhẹ nhàng băng quơ, thật giống như trong tay hắn cầm bất quá chỉ nặng bằng bột biển vậy.

Máu chốt nhất chính là, người này đồng tử có màu xám —— cùng màu mắt tang thi.....

Trì Phàm cứng cổ, kinh hãi nhìn lướt qua trường đao đặt tại cổ mình, lưỡi đao sắc bén cùng khoảng cách làn da chỉ có chút xiu, hơi cử động, đầu mình chỉ sợ cũng khó giữ được.

“Buông vũ khí, cởi quần áo.” Người cầm đao lạnh lùng buông mệnh lệnh.

Trì Phàm “.....”

Mất nửa ngày thì ra là cướp sắc sao?!

(Candy::))))

Trì Phàm ngoan ngoãn buông lỏng tay, tảng đá rơi trên mặt đất, tạo ra cái hố không nhỏ.

Hắn cũng không phải không nghĩ tới việc cho nữ nhân này ném thử chút lợi hại, hảo hảo giáo dục nàng đừng tùy tiện đặt đao tại cổ người khác.

Nhưng..... Đối với một đôi mắt lạnh băng giống như không có cảm tình nhìn hắn, hắn vẫn nhận mệnh.

Người nọ đem hắn kiểm tra trước sau, phát hiện không có miệng vết thương bị tang thi cắn qua, lúc này mới buông đao, hơi khó hiểu mở miệng “Đôi mắt của ngươi bị làm sao vậy?”

“Đôi mắt?”

Trì Phàm hơi buồn bực, liền thông qua kính chiếu hậu của ô tô quan sát mình.

Đồng tử màu thâm xám, cùng gương mặt thuần túy người phương Đông của mình rất không hợp, hốt hoảng, Trì Phàm cảm thấy màu mắt của mình nên là màu đen thuần mới đúng.

Trì Phàm nheo nheo mắt, không chắc chắn lắm mở miệng, “Đại khái là thân thể sinh ra biến dị làm chỗ nào đó có di chứng đi.”

“Biến dị? Nói như vậy người cũng là dị năng giả?” Cô gái tóc dài đứng ở phía sau tên kia mở miệng hỏi.

“Đại khái là vậy.”

Kỳ thật hẳn cũng không xác định, sức lực cực đại thuần túy có tính là dị năng giả hay không.

Bốn người rõ ràng là tiếp nhận lời giải thích của Trì Phàm, liền bỏ đề phòng xuống, từng người giới thiệu.

Nữ sinh tóc ngắn tên là Mục Âm, một người dị năng giả hệ băng, nghe nói là người này có sức chiến đấu cực cao.

Một nữ sinh khác là Y Thanh Thu, dị năng giả hệ thủy, bởi vì mặt thể thiếu nước trầm trọng, cho nên nàng vẫn luôn được ưu tiên bảo vệ trong đội ngũ, đến nay cũng chưa từng một mình đối mặt với tang thi.

Hai nam nhân khác, Trình Cơ là một tên hán tử tục tằng, Lý Diệp tắc nhìn văn nhĩ chút, hai người đều không phải dị năng giả, bất quá cũng may thân thể tổ chất không tồi, lại có đủ vũ khí đạn dược, gặp được tang thi cũng có thể ứng phó tự nhiên.

“Lên xe đi, chúng ta phải cố gắng đến căn cứ Ánh Rạng Đông trước khi trời tối mới được.” Trình Cơ mở cửa xe, ý bảo mọi người mau chóng lên xe.

“Căn cứ Ánh rạng đông? Đó là nơi nào?” Trì Phàm khó hiểu hỏi.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của bốn người, Trì Phàm sờ sờ cái mũi, hơi xấu hổ giải thích: “Có lẽ trước đó ta bị đụng vào đầu, sau khi ngủ một giấc dậy rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ.”

“Hả, người mất trí nhớ?” Y Thanh Thu vẻ mặt khiếp sợ.

Trình Cơ nhú mày, nói “Trước lên xe đi đã, ở trên xe nói sau.”

Lên xe, Lý Diệp lấy đồ vật cho Trì Phàm, Trì Phàm thuận tay tiếp lấy, phát hiện là súng.

Lý Diệp hướng về phía hắn cười cười, lại nhìn khối đá trên mặt đất nhướng mày, nói “Thứ này, không thể đưa lên xe, học cách dùng súng đi.”

Trì Phàm ngẩn người, yên lặng nhìn súng trong tay, trong đầu hình như hiện lên cái gì, giờ súng lên thử ngắm, trên tay chấn động cảm giác rất là quen thuộc.

Mắt Lý Diệp sáng ngời, người này rõ ràng không phải lần đầu tiên cầm súng, tay rất ổn, cũng rất bình tĩnh, nhìn dáng vẻ có lẽ sẽ trở thành một chiến lực không tồi.....

2. Chương 2: Trạm Xăng Dầu

Căn cứ Ánh rạng đông là do để ngăn chặn nguy cơ tang thi toàn diện bùng nổ sau này, do thiếu tướng Vương Đào dẫn theo một đội quân nhân, lấy kho súng ống đạn dược quân đội làm trung tâm, thành lập nên một căn cứ quân sự, nơi này vũ khí dự trữ sung túc, đại đa số người đều có năng lực chiến đấu.

Đặt tên Ánh rạng đông là ý chỉ mặt thể có một con đường hy vọng, từ nơi này phát ta tín hiệu bên ngoài, hứa hẹn phàm là người tới nơi này, bọn họ đều đem cung cấp đồ ăn, nơi ở cùng với che chở.

“Chỉ có một cái căn cứ này sao?” Trì Phàm ra tiếng hỏi.

Lý Diệp cười khê một tiếng, nói “Không đến mức, theo chúng ta biết căn cứ liền có mười mấy cái, chỉ là căn cứ Ánh rạng đông, là bảo đảm nhất.”

Trì Phàm bưng tỉnh gật gật đầu, kỳ thật nói về căn cứ, hắc mớ hồ nhớ lại vài thứ, chỉ là hình ảnh đều rất mơ hồ, không quá xác định.

“Phía trước chính là trạm xăng dầu, vũ khí tùy thời chuẩn bị tốt.” Trình Cơ nhắc nhở đại gia.

Mục Âm lên tiếng, nói “Thanh thu lát nữa lưu tại trên xe dừng đi xuống, Trình cơ cũng lưu lại, bảo vệ tốt nàng. Lý Diệp cùng ta đi xuống, còn người.....”

Liền có chút do dự mà nhìn về phía Trì Phàm, người này thực lực nàng không rõ ràng lắm, cũng không biết nên để hắc lưu lại thích hợp, hay là cùng nhau đi xuống mới tốt.

“Ta và các người cùng nhau đi xuống đi, địa phương này ta mới vừa khảo sát qua, đường đi tương đối thạo.”

Kỳ thật hắc cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy liền đã trở lại, cho nên trước đó hắc đi đường xa đến tận đây tội cùng là vì cái gì?!

Mới vừa xuống xe, Trì Phàm liền cảm thấy có chút không thích hợp, trong không khí tràn ngập một chút mùi quái dị, nhưng đến tội cùng lại ở nơi nào, hắc lại nói không nên lời.

Tóm lại, hương vị này, lúc trước không có.

Trì Phàm xoa xoa bụng, cảm thấy càng đói bụng, sớm biết vậy lúc ở trên xe liền xin bọn họ chút đồ ăn.

Mục Âm có chút kinh hãi mà đánh giá bốn phía, trên mặt đất nằm ngang một đồng tang thi thối nát, còn có một ít xe vụn vặt, nhưng đều nhìn không ra hình dạng vốn có, căn bản vô pháp sử dụng.

Hài cốt tang thi đều kinh người giống nhau che kín đầy dấu vết đốt trụi, không khó nhìn ra, giết chết chỗ tang thi này là do cùng người làm.

“Người làm?” Mục Âm nhìn về phía Trì Phàm.

Trì Phàm lắc lắc đầu, “Hắc là không phải, cho tới bây giờ ta còn không có phát hiện..... Cẩn thận!”

Lời vừa mới nói một nửa, Trì Phàm liền nhìn thấy một con tang thi nhào hướng Mục Âm, tốc độ thực mau, cơ hồ thấy không rõ toàn cảnh.

Lúc tang thi sắp cận được Mục Âm, một trận “Răng rắc răng rắc” thanh âm truyền đến, tang thi nửa người đều kết băng, vô pháp nhúc nhích.

Lúc này Mục Âm mới quay người lại, rút ra loan đao, một đao chém xuống, đem tang thi từ đầu đến chân chém thành hai nửa.

Trì Phàm ngăn người, hắc hiện tại có chút minh bạch vì cái gì Lý Diệp đối Mục Âm hình dung là “Sức chiến đấu bạo biểu” nữ nhân.

Lý Diệp ở một bên giơ ngón tay cái, tán đến “Âm tỷ làm tốt lắm!”

Mục Âm không có đáp lời, chỉ có chính nàng rõ ràng vừa mới này có bao nhiêu nguy hiểm, nàng trước tiên liền phát động năng lực, chính là tốc độ tang thi, nhanh vượt qua nàng tưởng tượng, so với trước gặp được những con tang thi khác, mạnh hơn quá nhiều.

Nếu nhiều tới như vậy, quả thực không dám tưởng tượng.

“Chúng ta động tác nhanh lên.”

Nói xong nhìn thoáng qua Trì Phàm đang nhìn chằm chằm hài cốt tang thi tới phát ngốc, lại bổ sung một câu “Đừng phát ngốc, mau nhanh lên.”

Trì Phàm giống như là không nghe thấy, ánh mắt chậm chạp không ly khai khỏi hài cốt tang thi.

Đầu tang thi đã nhìn không ra bộ dáng vốn có, đỏ đỏ trắng trắng, máu hỗn loạn với óc, nhìn thực sự làm người buồn nôn.

Cổ tình nhưng Trì Phàm giống như là không có cảm giác, còn đem tay đi vào, đảo loạn.

Mục Âm đem đầu qua chỗ khác, cảm thấy có chút khôngỡ nhìn thẳng.

Lý Diệp cũng sững sốt, hẳn thật là trăm triệu lần không nghĩ tới, tiểu ca xinh đẹp này khẩu vị nặng như vậy a!

Trì Phàm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhìn trong tay máu me nhầy nhụa một đồng đồ, có chút ghét bỏ mà nhúu mày, lại chung quy không có ném xuống, mà là hướng bọn họ xin bình nước khoáng, đem đồ vật trong tay cọ rửa một chút, lộ ra một khối huyết sắc tinh thể.

Vừa mới hài cốt tang thi, hẳn tựa hồ nhớ tới cái gì, liền chiếu ký ức thân thể làm theo, như thế nào lại quen thuộc, giống như là đã làm ngàn, trăm lần.

Chỉ là..... Thực sự ghê tởm, thật là quá không ưu nhã!

“Đây là thứ gì?” Mục Âm hỏi.

Trì Phàm đem tinh thể đưa cho Mục Âm, nói “Cụ thể có ích lợi gì ta không nhớ rõ, nhưng là tuyệt đối hữu dụng, người trước thu đi.”

Mục Âm hồ nghi nhìn hẳn một cái, cuối cùng vẫn là đem tinh thể thu, nói “Chúng ta nhanh lên, đừng chậm trễ thời gian nữa.”

“Hảo.....”

Thời điểm đến bình xăng, Trì Phàm không khỏi mà hai mắt ngưng lại, bình xăng bên kia có một chiếc xe bị tàn phá, bên cạnh nằm mấy cỗ thi thể bị gặm, thi thể thực mới mẻ, máu chưa đọng lại, hẳn người được hương vị kỳ quái, đó là mùi máu tươi tản ra từ thi thể.

Thật là kỳ quái, hẳn thể nhưng một chút đều không cảm thấy khó ngửi.

Mục Âm sắc mặt trầm xuống dưới, trực tiếp đi lên chính là mấy đao, đem thi thể đầu cùng thân chia lìa, phòng ngừa bọn họ lát nữa tang thi hóa.

Chỉ là, chiếu theo tình huống thi thể tới, phụ cận tang thi chỉ sợ không chỉ có một con.

“Lý Diệp, người đi lên, ta cùng Trì Phàm phụ trách yểm hộ.” Mục Âm phân phó nói.

Trình cơ đem xe chạy đến bình xăng bên, mở ra bình xăng bên phải xe, Lý Diệp phụ trách mở miệng, ở miệng bình xăng, dùng sức bài khí quần rút xăng.

Toàn bộ diện ở trạm xăng dầu đã đình chỉ vận hành, chỉ có thể dựa vào nhân lực mạnh mẽ cố gắng, chỉ là tốc độ này, có chút chậm.

Trì Phàm đi đến một bên đá gạch đôi, muốn tìm cái vũ khí vừa tay, lúc này gặp được tang kia, nhìn tốc độ của nó, dùng súng, còn không bằng lấy khối đá trực tiếp đập.

Lý Diệp một bên cố gắng, một bên khẩn trương đánh giá bốn phía, lúc này nếu tang thi xông, hẳn có thể gặp nguy hiểm.

Sau đó hẳn liền thấy một cái hắc ảnh, nhanh chóng di động, tốc độ cực nhanh, thậm chí sinh ra vài đạo bóng chồng.

Không..... Kia không phải bóng chồng, đó là một đồng tang thi.....

Một đạo hắc ảnh xông thẳng hướng về phía hẳn đánh tới, hẳn không khỏi mà kinh hô một tiếng, bài khí quần từ trong tay rút đi xuống, sau đó hẳn liền thấy tang thi ở trước mặt hẳn bị Mục Âm đánh nát đầu, phun ra máu bắn lên mặt hẳn.

“Chuyên tâm, có ta bảo hộ người.” Mục Âm lạnh lùng mà nói.

Tang thi không có trí tuệ, càng không hiểu cái gì gọi là đoàn kết, chỉ cần chúng nó không phải một đám cùng nhau nhào tới, năng liền không sợ.

Tiếp theo đồng tử nàng liền co rút lại, bởi vì nàng phát hiện, đám tang thi kia tụ tập ở cùng nhau, găm rú, tựa như đang nói chuyện.

Nàng cảm thấy da đầu một trận tê dại, hướng về phía Lý Diệp quát “Đừng bỏ thêm! Mau lên xe!”

Lời còn chưa dứt, mấy tang thi kia liền cùng nhau vọt lên, trước sau hình thành một vòng vây, có hai tang thi trực tiếp phong kín cửa xe, phủ phục ở trước cửa, tùy thời mà động.

Mục Âm xụ mặt, tứ chi căng thẳng, hai thanh loan đao đặt trước người, tùy thời chuẩn bị cho tang thi một đòn trí mạng.

“Lý Diệp, đi theo ta, xem cơ hội liền lên xe.”

Tiếp theo nàng lập tức vọt tới cửa xe trước, năng lực phát động, đem hai tang thi đông lạnh chân, hai thanh loan đao thuận thể đem hai tang thi chém thành hai nửa.

Mà Lý Diệp thừa dịp khoảng cách này, mau chóng lên xe.

Tang thi phía sau đi lên, Mục Âm lấy hai thanh loan đao ngăn cản, đem tang thi đánh lui mấy thước.

Tang thi không bị đánh lui, chính nàng muốn lên xe, liền không có khả năng.

Mục Âm con người lóe lóe, trốn không thoát đúng không? Vậy liền đem tang thi giết hết!

Nhìn nhằm phía trước mình một đám tang thi, Mục Âm âm thầm thúc dục bằng hệ năng lực, chỉ là..... Tốc độ đàn tang thi di chuyển, nửa điểm cũng chưa giảm xuống, Mục Âm đồng tử rút rút, như thế nào sẽ..... Năng lực, không có tác dụng?

Một khối đá phiến trực tiếp vỗ vào đầu một tang thi, tang thi động tác rõ ràng dừng một chút, một bên lui về phía sau một bên hướng về phía Trì Phàm gào thét.

Trong đó có một con tang thi trực tiếp sững sờ ở nơi đó, có chút không rõ nguyên do mà nhìn Trì Phàm, Trì Phàm thậm chí có thể từ mặt nó nhìn ra vẻ khó hiểu.

“Lúc này phát ngốc, người không muốn sống nữa?” Trì Phàm liếc Mục Âm liếc mắt một cái.

“Ta..... Tóm lại đa tạ.” Mục Âm có muốn thăm giải thích, lại vẫn đem lời nói nuốt trở về, lúc này hết thấy lý do đều có vẻ vô lực, bởi vì nếu không phải Trì Phàm đúng lúc giúp nàng một phen, nàng chỉ sợ cũng mất mạng.

Trì Phàm nửa đỡ đá phiến đứng nơi đó, có ai dám xông tới, hấn liền vung đá phiến đập.

Hai người liền cùng một đám tang thi giằng co, ai cũng không có động thủ trước, nhưng thật ra lúc trước con tang thi sững sốt kia, xem hình thức không đúng, liền xoay người chạy trốn, tốc độ cực nhanh, làm người ta lú lủi.

Mục Âm tầm mắt theo sát con tang thi rời đi kia, tựa hồ suy nghĩ xem nó đi nơi nào.

Chỉ là động tác này, đối với đàn tang thi, là thời cơ tiến công tuyệt hảo.

Một người tiếp một người tang thi đánh lên, tất cả đều nhằm phía Mục Âm, nhưng thật ra Trì Phàm bên này, không có một con tang thi hỏi thăm.

Vừa mới nãy, đàn tang thi lựa chọn vây công Mục Âm cùng Lý Diệp, bỏ qua Trì Phàm cô đơn.

Uy uy uy, đây là xem thường hấn sao?

Trì Phàm chỉ cảm thấy tức giận vô cùng, vung lên đá phiến, chủ động gia nhập chiến trường.

Mục Âm cười lạnh một tiếng, biết đàn tang thi sẽ xông lên, chẳng qua, năng lực của nàng đã phát huy tác dụng.

Đàn tang thi di động tốc độ quá nhanh, số lượng quá nhiều, nàng rất khó tính chuẩn để bắt được tang thi. Nhưng mà mặt đất, lại là bất động.

Chỉ thấy bốn phía trên mặt đất bạch khí lan tràn, bằng tốc độ nhanh kết ra một tầng băng thật dày, cực nhanh chạy vội lòng bàn chân các tang thi đánh tới, quăng ngã một đám bốn trảo hướng lên trời.

Trì Phàm có chút xấu hổ mà dừng bước chân, còn may mình chạy chậm một chút, bằng không chỉ sợ cũng sẽ giống đàn tang thi trước mắt giống nhau bị quăng ngã mà mất đầy sao xẹt.

Mục Âm lại lần nữa phát động năng lực, muốn đông lạnh chân tang thi, chính là phát hiện, năng lực lại lần nữa mất đi hiệu lực.

Bất quá lần này, Mục Âm không có sững sờ nơi đó, mà là trực tiếp vọt đi lên, dùng hai thanh loan đao thu hoạch sinh mệnh.

Máu tươi bắn toé, cùng trên mặt đất bạch băng giao tương, mắt sáng mà chém.

Trì Phàm sờ sờ cái mũi, nhìn thi thể tang thi đầy đất, lén lút mà nghĩ, hoá ra chính mình căn bản là vô dụng? Mục Âm chỉ một người liền đem tang thi toàn làm sạch a!

Mục Âm lạnh lùng mà nhìn thi thể đầy đất, chỉ tiếc chạy thoát một con, bất quá một con tang thi, nghĩ đến cũng không đáng sợ hãi.

Ít nhất trong thời gian ngắn, nơi này không có gì nguy hiểm.....

3. Chương 3: Siêu Thị

Nguy hiểm giải trừ, Lý Diệp liền xuống xe tiếp tục công tác chưa hoàn thành, cho đến khi đem bình xăng chứa đầy.

Trì Phàm lên xe cầm bình nước, rửa sạch những tinh thạch hắc mốc ra từ trong óc tang thi, rửa sạch xong, liền tiếp đón đại gia xuất phát.

“Có đồ ăn không?” Lên xe, Trì Phàm phản ứng đầu tiên là giải quyết nguy cơ ẩm no của mình.

Y Thanh Thu lấy trong bao ra mấy khối bánh quy khô, nói “Ăn trước lót bụng đi, chúng ta cũng không có đồ ăn, cho nên mới vội vã tới căn cứ.”

Trì Phàm không khách khí mà nhận lấy, mấy khối bánh quy xuống bụng, một chút cảm giác đều không có, nghĩ thầm muốn thêm một ít, lại có chút hơi xấu hổ.

Mục Âm ở một bên tựa hồ phát hiện hắc xấu hổ, liền đem đồ ăn chính mình đưa cho hắn, “Coi như là báo đáp người ân cứu mạng.”

Trì Phàm do dự vài giây, vẫn là đem đồ ăn nhận lấy, lúc sau nhanh chóng đem đồ ăn tiêu diệt.

Chính là..... Vẫn rất đói bụng, hoặc là nói, là càng đói bụng.

Trì Phàm bĩu môi, nghĩ thầm chờ tới căn cứ thì tốt rồi, bây giờ, vẫn là nhịn một chút đi.

Lúc sau bên trong xe mọi người liền nói chuyện phiếm, không khí rất nhẹ nhàng, thẳng đến khi Mục Âm nhịn không được mở miệng “Các người không cảm thấy, lần này gặp được tang thi rất quái lạ sao?”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Kỳ thật đại gia trong lòng đều rõ ràng, lần này tang thi cùng dĩ vãng gặp được có bất đồng rất lớn.

Tốc độ đáng sợ, có ý thức vây công, cùng những con tang thi trước đó tứ chi cứng đờ chỉ biết đi không giống nhau.

“Quái?” Mất đi ký ức Trì Phàm có chút không rõ nguyên do, trước đó hắn cho rằng vốn dĩ tang thi đều là như thế này.

“Chúng nó hình như là có ý thức.” Lý Diệp cau mày nói.

“Ân..... Hơn nữa bọn họ không có lựa chọn trực tiếp tiến công chiếc xe, mà là công kích ở người bên ngoài.”
Y Thanh Thu bổ sung nói.

Trình Cơ cũng cảm một câu “Kỳ thật tương đối kỳ quái chính là, tang thi thoát nhìn thực thông minh, nhưng thời điểm các người ở bên ngoài thời điểm, bọn họ không chọn công kích đơn Trì Phàm, mà là lựa chọn công kích các người, thật làm người xem không hiểu đến tột cùng thông minh hay không.”

Trì Phàm sờ sờ cái mũi, nói “Đại khái là bởi vì bọn họ cảm thấy ta tương đối khó đối phó, cho nên muốn đợi tới cuối cùng lại tính sau?”

Y Thanh Thu trừng mắt nhìn một cái, “Nghĩ cái gì, luận chiến lực người so với Âm tỷ cao hơn chắc? Huống chi, những tang thi đó như thế nào biết ai lợi hại?”

Mục Âm nhăn chặt mày, nói: “Cảm giác như là có cao cấp tang thi.”

Cao cấp..... Nghe được từ này, Trì Phàm tựa hồ nhớ tới cái gì, “Ta nhớ ra tinh thạch có ích lợi gì rồi.”

“??”Mục Âm vẻ mặt mặc danh kỳ diệu mà nhìn Trì Phàm, như thế nào đột nhiên nói đến tinh thạch rồi?

Trì Phàm từ trong túi móc ra một đồng tinh thạch, phân cho Mục Âm cùng Y Thanh Thu, chính mình để lại hai viên.

“Không cho chúng ta sao? Bất công nhưng không tốt lắm nga.” Lý Diệp trêu đùa.

“Tinh thạch đối người thường vô dụng, nhưng là dị năng giả có thể hấp thu năng lượng bên trong tăng lên năng lực bản thân, làm dị năng tiến giai. Chẳng qua cụ thể phương pháp hấp thu ta còn nghĩ không ra, chỉ có thể dựa vào chúng ta chậm rãi tìm hiểu.”

Trì Phàm giảng quá nhập tâm, cho nên cũng không có chú ý tới Trình cơ nghe được ba chữ người thường thì trong nháy mắt sắc mặt đen đi.

Mục Âm đem tinh thạch nhận lấy, thuận tay phóng tới trong túi, tiếp theo nói “Lần này chiến đấu, năng lực của ta có hai lần đều không có thi triển ra được, cũng không biết là tự do bản thân ta, hay là có tang thi có khả năng đem công kích của ta vô hiệu hóa, nếu là về sau, vậy thật là đáng sợ.”

“Hắn là..... Không thể nào.” Y Thanh Thu thanh âm tràn ngập không xác định.

“Càng nghĩ càng thấy ớn a.....” Lý Diệp cảm thán nói.

“Ngô.....” Mục Âm đột nhiên bưng kín đầu, mày nhăn lại, đầu truyền đến từng đợt đau đớn, quả thực làm người nổi điên.

Y Thanh Thu lo lắng hỏi “Âm tỷ người làm sao vậy?”

Mục Âm cau mày trả lời “Đau đầu.”

“Đau đầu? Chúng ta đừng nói nữa, an tĩnh chút để nàng hảo hảo nghỉ ngơi một hồi.” Trì Phàm mở miệng nói.

Đại gia (mọi người) im lặng, sợ phiền Mục Âm.

Mục Âm cũng không mở miệng nữa, chỉ là thông qua các loại phương thức giảm bớt đau đớn, bất quá không có gì dùng được.

.....

Xe đi đã lâu, Trình Cơ đem tốc độ xe dần dần thả chậm, đem nhắm mắt dưỡng thần kêu mọi người, chỉ vào nơi cách đó không xa nói “Các người xem bên kia.”

Trì Phàm ngưng thần nhìn lại, phía trước là một cái siêu thị khổng lồ, từ bên ngoài xem như hoàn hảo, trên mặt đất không có vết máu, không có thi thể, trừ bỏ có chút pha lê nằm trên mặt đất, mặt khác địa phương, cơ hồ không có hư hao gì.

“Ta thiên, đây là siêu thị đi, vẫn không bị tang thi xâm lấn?” Lý Diệp vẻ mặt khiếp sợ.

Mục Âm có chút gian nan mà nửa mở con mắt, suy đoán nói “Khả năng phương diện này có cái căn cứ bí mật đi.”

Trình Cơ đem xe tới cửa siêu thị, hệ thống điện lực hồng mắt, siêu thị bên trong tối om một mảnh, từ bên ngoài thấy không rõ lắm tình huống bên trong, vì thế Trình Cơ mở miệng hỏi “Chúng ta nên hay không vào xem?”

Y Thanh Thu nhìn Mục Âm đang ứa ra mồ hôi lạnh, mở miệng nói “Vẫn là không được đi, trạng thái Âm tỳ không tốt lắm.”

“Đây là siêu thị a! Nghĩa là bên trong rất có khả năng có vật tư chúng ta muốn, huống chi, bên trong nói không chừng có đồng loại của chúng ta, không đi xem một cái như thế nào được?” Lý Diệp hiển nhiên không đồng ý cách nói của Y Thanh Thu.

Trì Phàm gật gật đầu, hần hiện tại đối là thật, trước mắt chính là siêu thị, hần muốn đi vào tìm chút ăn, hơn nữa..... “Âm tỳ không thoải mái thì lưu lại trong xe nghỉ ngơi, chiến lực của ta cũng không thấp, có cái gì đột phát thì ứng phó hần là không có vấn đề gì.”

Trình Cơ đáp “Không sai, nơi này an tĩnh như vậy, cho dù có tang thi hần là cũng có thể ứng phó, hơn nữa, chúng ta đi đến nhờ cậy căn cứ Ánh rạng đông, mang nhiều chút vật tư tóm lại là tốt hơn.”

Y Thanh Thu tức khắc á khẩu, kỳ thật nàng cũng rõ ràng, ở tình huống bọn họ khuyết thiếu vật tư, xác thật hần là nên đi vào điều tra một phen, chính là ở trong mắt nàng, chỉ có năng lực Mục Âm năng lực là làm người yên tâm, Mục Âm không đi, nàng cảm thấy có chút không yên tâm.

“Kia..... Ta cùng Trì Phàm vào xem? Các người liền lưu tại trong xe?” Lý Diệp mở miệng nói.

Trình Cơ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, Mục Âm cũng ứng thanh “Hảo”, Y Thanh Thu nhìn ngang nhìn dọc, mình bạch ý bọn họ đã quyết, liền không có nói nữa.

Lý Diệp xuống xe, tới cốp xe tiện tay cầm mấy khẩu súng, lại quay đầu lại hỏi Trì Phàm “Người muốn vũ khí?”

“ là được.” (Candy: Không biết nữa, hai cái ô vuông)

Hai người chuẩn bị tốt liền bắt đầu hướng siêu thị tiến vào bên trong, trong tay giơ đèn pin không quá sáng, bước đi cực chậm.

Bốn phía yên tĩnh lợi hại, làm người mặc danh kỳ diệu mà có chút khủng hoảng, Lý Diệp muốn nói cái gì đó để giảm bớt một chút khẩn trương, “Người xem đèn pin, mặt thể trước kia đều mau bị đào thải, chính là hiện tại, hệ thống điện lực hồng mắt, dùng pin lại chút công dụng.”

Trì Phàm cười cười, đáp “Ai nói không phải đâu, bất quá cái này chiếu sáng quá mờ, hần là pin không có nhiều điện, đợi lát nữa vừa lúc tìm xem xem nơi này có pin hay không.”

“Bất quá nơi này, không khỏi cũng quá an tĩnh chút.”

Chung quanh quá mức an tĩnh, khiến cho thanh âm bọn họ nói chuyện phiếm, ở chỗ này hiện lên quá đột ngột.

“Sách, thoát nhìn chúng ta đến chậm một bước, khó trách nơi này tĩnh thành như vậy, nghĩ đến nơi này đồ vật đã bị người khác dọn không.” Lý Diệp đem đèn pin chiếu vào trên kệ để hàng trống không, khẽ thở dài một tiếng.

Đồ vật nơi này hiển nhiên đã bị càn quét quá, dư lại tất cả đều là bài trí vô dụng, như là cái ly trang trí, không có tác dụng quá lớn.

Còn có chút thịt cùng hoa quả đã hư thối, tản ra từng trận mùi khó ngửi.

Trì Phàm nhíu mày, nói “Nếu không chúng ta đi kho hàng nhìn xem? Nói không chừng nơi đó còn dư lại chút đồ vật hữu dụng.”

Lý Diệp gật gật đầu, đáp “Hảo, dù sao vào được, dứt khoát đi xem, vận khí tốt nói, nói không chừng có thể có chính rương chính rương ăn.”

.....

Y Thanh Thu ở trong xe nhàn nhàn chán, liền xuống xe dựa vào cửa sổ xe thổi không khí, nơi xa áp lại đây một mảnh đen nghìn nghịt, đem Y Thanh Thu hấp dẫn tầm mắt, nàng tập trung nhìn vào, tức khắc da đầu một trận tê dại.

Đó là đàn tang thi, đen nghìn nghịt một mảnh, số lượng nhiều kinh người, lấy tốc độ thông thả chen chúc mà đến.

Nàng chạy nhanh lên xe, run rẩy thanh âm đối Trình Cơ cùng Mục Âm nói “Các người xem phương hướng chúng ta vừa mới lại đây đi!!”

Trình Cơ nghe vậy nhìn về phía sau, tức khắc hai mắt một ngưng, thầm mắng một tiếng, lập tức khởi động động cơ, tính toán lái xe liền đi.

Mục Âm gọi lại hần, nói “Hai người bọn họ còn không có trở về, ta đi xuống gọi bọn hần, các người ở tại chỗ này, chờ bọn họ lên đây lại đi.”

“Nhưng là Âm tỷ, người có khỏe không?” Y Thanh Thu nhìn hai mắt sung huyết, rõ ràng trạng thái Mục Âm không đúng, rất là lo lắng.

“Không thành vấn đề.”

Mục Âm lên tiếng, liền nhanh chóng xuống xe, lấy tốc độ cực nhanh vọt vào siêu thị, chạy vội làm nàng đầu đau mà sắp tặc nứt, mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng nàng lại không rảnh bận tâm.

Thân thể cực độ không khỏe làm nàng không kịp tự hỏi, vì cái gì nàng trong bóng đêm, cũng có thể thấy rõ đồ vật.

Nàng ở siêu thị đi dạo một vòng, lại chưa thấy được bóng hai người, nàng không khỏi có chút sốt ruột, tìm không thấy nói, bên ngoài tang thi đã có thể tới rồi.....

Trì Phàm bước vào kho hàng lúc sau, bị trước mắt cảnh tượng kinh tới rồi.

Nơi này che kín vết máu đã khô, còn có chút súng ống cùng một ít đồ ăn cận linh tinh, cửa chỗ bị thiết quây chặn lại, chỉ để lại một cái cửa nhỏ đủ chỗ cho một người đi qua, đủ loại dấu hiệu cho thấy, nơi này đã từng, làm thành một căn cứ nhỏ.

Chỉ là vì sao, không thấy bóng người? Ngay cả thi thể, cũng nhìn không thấy?

“Thiên, tình huống này là như thế nào?” Lý Diệp cau mày mở miệng.

Trì Phàm lắc lắc đầu, tỏ vẻ không rõ, “Nơi này còn có chút đồ ăn, chúng ta cùng nhau mang ra ngoài?”

“Hảo là hảo, chỉ là nơi đi vào nhỏ như vậy, kho hàng lại chỉ có một hướng ra, như thế nào đem đồ vật mang đi ra ngoài được?” Lý Diệp hỏi.

Trì Phàm cười cười, nói “Dem kia thiết quây đi đi chỗ khác không phải tốt sao?”

“Thứ này chính là chặn ở mặt trên, nếu muốn đem dịch chỗ khác, liền chỉ có hai người chúng ta, như thế nào di chuyển? Hơn nữa.....” Lý Diệp thanh âm dần dần nhỏ đi xuống, bởi vì hần thấy Trì Phàm đi lên, dùng một tay nhỏ gây của hần, dùng sức đẩy lui kéo, thiết quây và cả cửa lớn, cùm cụp một tiếng, liền xuống dưới.

“.....” Hần nhưng thật ra đã quên, bọn họ lần đầu tiên gặp được người này, hần là một người ôm theo tảng đá ngàn cân.....

4. Chương 4: Đàn Tang Thi

“Có thể đi?” Trì Phàm hướng về phía Lý Diệp cười cười.

Lý Diệp khoe mắt trầu trầu, chỉ cảm thấy người này thân thể gầy cùng quái lực của hắn thật sự là không hợp, nếu đây là dị năng, không khỏi quá thần kỳ.

Hai người bắt đầu xê dịch, tìm chút đồ có thể dùng, thức ăn nước uống rót vào một cái rương lớn, ở lúc bọn họ sửa sang lại, Trì Phàm nghe được một trận âm thanh “Tư tư”, dứt quãng, như là âm thanh móng tay xẹt qua cái rương.

Xuất phát từ tò mò, Trì Phàm đi tới nơi phát ra thanh âm, đó là kho hàng ở một góc, chất đầy cái rương, mà thanh âm chính là từ cái rương phía dưới truyền ra.

“Phỏng chừng là con chuột, không có gì cần chú ý.” Lý Diệp ở một bên mở miệng nói.

Trì Phàm nhìn cái rương đó, nói “Chúng ta đem này cái rương mở ra, nhìn xem có hay không cái gì hữu dụng, thế nào?”

Lý Diệp ứng thanh, cùng Trì Phàm động tay tới, đem cái rương dịch ra, chờ đến khi dịch rương ra mới lộ ra một cái cửa động tối om.

Cửa động rất sâu, độ rộng cũng có thể hoàn toàn cất chứa một nam nhân thành niên, thoát nhìn như là cái đường hầm.

Thanh âm giống như chính là từ nơi này truyền ra.

Tức khắc, Trì Phàm cảm thấy có chút không ổn, cửa động lớn vậy, tuyệt đối không phải chuột, càng như là người đào ra một cái thông đạo.

Đột nhiên một đôi tay từ cửa động duỗi ra, Trì Phàm liên tiếp lui vài bước, đó là một đôi tay máu chảy đầm đìa, gây trở ngại, năm ngón tay không được đầy đủ.

Lý Diệp lập tức cầm súng đối với cửa động, đợi tay chủ nhân hoàn toàn nhô đầu ra, xác định là một con tang thi, hắn liền đối với đầu tang thi đầu nổ súng.

Một súng đi xuống, đầu tang thi đầu liền nổ tung hoa, toàn bộ thân thể tức khắc mất đi chống đỡ, chậm rãi trượt xuống.

Thông đạo phía dưới dứt quãng mà vang lên tất tất tác tác thanh âm, từ xa tới gần, như là một đám tang thi dần dần tỉnh lại.

Lý Diệp lập tức trầm sắc mặt, mở miệng nói: “Thông đạo phía dưới chỉ sợ còn có không ít tang thi, chúng ta đem này cửa động một lần nữa lấp kín.”

Trì Phàm gật đầu, dứt khoát đem khung cửa vừa mới dỡ xuống bao trùm lên, theo “Oanh động” một tiếng, cửa động bị kín mít mà đổ lên.

Lý Diệp có chút nghĩ mà sợ mà sờ sờ cái trán đầy mồ hôi, mở miệng nói “Chúng ta nắm chặt thời gian thu thập đồ vật rồi rời đi.”

.....

Mục Âm vòng vèo hồi lâu, mới tìm được kho hàng hai người, nhìn đến bọn họ không việc gì, nàng trong lòng một cục đá lớn mới rốt cuộc rơi xuống.

Vì thế nàng vội vàng đi lên gọi lại bọn họ, nói “Đàn tang thi đang ở tiếp cận nơi này, nắm chặt thời gian lên xe, chạy trốn quan trọng.”

“Đàn tang thi?” Trì Phàm ngăn người, cảm thấy có chút không khoa học.

“Không kịp giải thích, động tác nhanh lên.”

“..... Nga nga, hảo.”

Ba người bằng tốc độ nhanh nhất hướng phương hướng chiếc xe chạy tới, Trì Phàm còn chưa từ bỏ ý định mà mang thêm một cái rương lớn, nhưng khi hắn nhìn đến cửa siêu thị chậm rãi tụ tập tang thi, hắn không khỏi mà buông lỏng tay.

Bọn họ cùng chiếc xe khoảng cách rất gần, nhưng là bị một tiểu đàn tang thi ngăn chặn, đại khái hơn mười con, thoát nhìn như bộ đội đi trước, rồi sau đó chân chính đàn tang thi ở sau nhanh chóng mà đẩy mạnh.

“Chúng ta đến một đợt, bằng không chờ tang thi phía sau đuổi kịp, hắn phải chết.” Mục Âm vừa nói, một bên nắm trong tay loan đao, “Ta trước hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, các người nhân cơ hội lên xe.”

.....

Y Thanh Thu thấy được thân ảnh bọn họ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, động cơ rầm rầm rung động, tùy thời chuẩn bị xuất phát, trung gian có mấy con tang thi chống đỡ, nhưng đối với Mục Âm mà nói, cũng không phải cái gì vấn đề lớn.

Quả nhiên, Mục Âm vọt vào kia mấy con tang thi trung gian, hai thanh loan đao giống như là Tử Thần lưỡi hái giống, đao khởi đao lạc, liền có tang thi đầu thân ly biệt.

Mà Trì Phàm cùng Lý Diệp hai người liền thừa dịp cơ hội này lên xe, Trình Cơ chậm rãi khởi động xe, đợi Mục Âm lên xe, bọn họ liền có thể nhanh chóng rời đi nơi này.

Mục Âm dùng dư quang nhìn đến hai người an toàn lên xe, liền phát động dị năng, đông cứng mấy con tang thi, muốn thừa dịp này ở khoảng cách nhanh chóng bứt ra, chính là lúc dị năng phát động trong nháy mắt, Mục Âm cảm thấy trước mắt tối sầm, đại não ở trong nháy mắt mất khống chế với thân thể, liền như vậy mềm mại ngã xuống.

Chờ tầm mắt nàng chậm rãi nhìn được, một lần nữa khống chế được thân thể thì đã không xong.

Bởi vì phía sau nàng một đám bụng đói tang thi, đã thừa dịp này, lặng yên tiếp cận.....

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi lần viết Mục Âm, trong đầu tất cả đều là vương giả Hoa Mộc Lan (*'?'*)

5. Chương 5: Cái Gọi Là Đồng Bạn

Trên xe mọi người trầm mặc vài giây, Trình Cơ cái gì đều không có nói, chỉ là yên lặng mà khởi động xe, ở đây lòng người đều rõ ràng, Mục Âm chỉ sợ, là không về được.

Diệp Thanh Thu mếu máo môi, buông xuống đôi mắt, từ cảm tình đi lên nói, nàng muốn đi xuống cứu Mục Âm, chính là hiện tại đi xuống không thể nghi ngờ là lại đi đưa cái mạng mà thôi, nàng không có khả năng cứu được Mục Âm.

Bảo toàn đại bộ phận tính mạng người, hắn là lựa chọn chính xác nhất.

Xe chậm rãi khởi động, phảng phất trong ngực mọi người, tuy rằng không đành lòng, lại đều cam chịu như vậy.

Chỉ là.....

Trì Phàm ngơ ngác mà nhìn Mục Âm sắp bị tang thi ăn thịt, rõ ràng đàn tang thi hướng nàng tới gần, lại không cách nào từ trên mặt nàng nhìn ra một tia sợ hãi, như thế bình tĩnh thậm chí có thể nói là lạnh nhạt, cực kỳ giống một người.

Giống ai đâu? Hắn nhớ không rõ.

“Uy! Trì Phàm người làm gì!” Y Thanh Thu kêu lên.

Trì Phàm lại phảng phất không nghe được gì, mở cửa xe, nhảy xuống.

Tốc độ xe không mau, nhảy xuống xe khi ôm thành đoàn quay cuồng mà xuống, không có gì trở ngại, chỉ để lại không ít vết trầy da.

Hắn lấy tốc độ cực nhanh nhằm phía Mục Âm, giống như là rõ phía trước là núi đao biển lửa, lại như cũ chấp nhất chịu chết.

“Người này nhất định là điên rồi, một người vọt tới tang thi trong đàn cứu người, thật cho rằng chính mình là chúa cứu thế không bằng.” Trình cơ lạnh lùng mà đánh giá.

Nói xong liền mạnh nhún ga, bằng tốc độ mau chóng rời đi nơi làm cho người da đầu tê dại.

Trì Phàm tùy tay vung lên mặt đất một ít gạch liền vọt vào tang thi trong đàn, đầu đá lung tung.

Mục Âm cũng là phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt liền bắt được đúng lúc nhanh chóng phản kích, ở đàn tang thi khai ra một góc, cùng Trì Phàm, hướng về chỗ thừa thớt nhất của tang thi phía đông bắc chạy tới.

Thở dốc Mục Âm còn không quên hỏi một câu, “Vì cái gì trở về.”

Rõ ràng ở thời điểm kia trong nháy mắt nàng liền đã làm tốt chuẩn bị tử vong, chính là cố tình, người này lại lại lần nữa cho nàng hy vọng.

“Ta cũng không biết.” Kỳ thật Trì Phàm cũng không hiểu được chính mình, chỉ là cảm thấy kia trong nháy mắt Mục Âm rất giống một người, hẳn liền khắc chế không được chính mình, vô pháp làm được thấy chết mà không cứu.

Trong đàn tang thi này, số con có thể đuổi kịp bọn họ cũng không nhiều, theo bọn họ cùng tang thi khoảng cách một chút mà kéo xa, Mục Âm tim đập càng lúc càng nhanh, nàng giống như, có thể sống sót.

Khổ nỗi là bọn họ tiến vào một cái ngõ cụt.

Mục Âm vẻ mặt sương lạnh mà nhìn chằm chằm trước mắt một bức tường ngăn trở bọn họ đường lui, trong lòng tính toán phá tường mà đi khả năng là bao nhiêu.

Tường quá mức rắn chắc, Trì Phàm mấy quyền đi xuống, cũng không sinh ra bao nhiêu vết rách.

Mục Âm chưa xót cười cười “Đáng tiếc chúng ta gặp phải, không phải bã đậu công trình.”

Dần dần bắt đầu có thể nghe thấy tang thi tiếng gầm gừ, bọn họ không có bất luận cái gì nắm chắc có thể lại lần nữa từ tang thi trong đàn toàn thân mà lui.

Mục Âm hít sâu một hơi, ngẩng ngẩng đầu, tựa hồ là tưởng đem trong lòng tuyệt vọng nhét trở lại đi.

“Dù sao đi không xong, dứt khoát làm một hồi, liền tới nhiều lần xem ai giết chết tang thi càng nhiều, như thế nào?” Mục Âm gian nan mà xả ra một tia mỉm cười, giả vờ không thêm để ý mà nói.

Nếu không thấy được cặp tay kia khẽ run, Trì Phàm nói không chừng thật sự sẽ đáp ứng.

Hôm nay trải qua nguy hiểm quá nhiều, Mục Âm thân là sức chiến đấu chủ yếu của bọn họ, vô luận là thể lực hay là dị năng, đã sớm quá độ tiêu hao, hai tay cũng bởi vì thời gian dài tần suất sử dụng cao mà gần không được run rẩy.

Loại trạng thái này với Mục Âm, nói cái gì mà giết người thi đấu, bất quá là đi lên đưa một cái mệnh mà thôi.

Trì Phàm nhìn quét một vòng bốn phía, đều là chút vụn vặt kiến trúc công cụ, còn có cái sắt lá cái rương, bị người chuyên môn đánh hô hấp khổng, hiển nhiên đã từng bị coi như là trốn tránh công cụ.

Cái này lớn nhỏ, cất chứa một người tuyệt đối vậy là đủ rồi.

“Người trốn nơi này, ta dẫn dắt rời đi chú ý của họ, vận khí tốt nói nói không chừng chúng ta hai người đều có thể sống.”

Mục Âm mặt run rẩy một chút, kỳ thật cái rương nàng đã sớm phát hiện, chính là bên trong chỉ có thể trốn một người, mà dư lại người kia, chú định là đi chịu chết.

Nàng không đành lòng làm Trì Phàm đi chịu chết, lại cũng vô tâm làm Trì Phàm trốn vào, liền dứt khoát làm bộ cái gì đều không có thấy, bằng hữu một hồi, đồng sinh cộng tử cũng là một cái lựa chọn không tồi.

Chính là không nghĩ tới, Trì Phàm thế nhưng chủ động nói ra, trong lúc nhất thời, vô số lời muốn cũng không biết nói sao.

Để tay lên ngực tự hỏi, nàng muốn sống sót, bởi vì nàng còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành.

“Cảm ơn.” Thiên ngôn vạn ngữ tựa hồ chỉ có thể dung thành một câu này, hơn nữa, bọn họ cũng không có nhiều thời giờ, bởi vì đàn tang thi, đã lặng yên tiếp cận.

.....

Siêu thị phòng cất chứa.

Cửa thông đạo kia hạ xuống khối đá, sớm đã không có tất tất tác tác thanh âm, thay thế vào chính là từng cái nắm tay cùng tiếng đánh đá phiến, một lần so một lần kịch liệt.

Rốt cuộc, theo một trận âm thanh răng rắc, đá phiến theo tiếng mà nứt, đá phiến phía dưới dò ra một bàn tay, chậm rãi đem đá chung quanh đẩy ra, liền như vậy một chút một chút mà bò ra ngoài thông đạo.

Đây là một người cơ thể đầy máu người, cũng có thể là một con tang thi, mặt bị lấy lợi che khuất, thấy không rõ tướng mạo, hắn liền như vậy đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ là suy tư cái gì.

Hắn muốn tìm một người, chính là muốn tìm ai?

Hắn nhớ không rõ, chỉ là trong đầu có mơ mơ hồ hồ ấn tượng, hắn tìm người kia, quanh thân đều có một vòng lóa mắt quang mang, làm hắn như thế nào cũng không dời mắt được, như thế nào cũng xem không đủ.

Nếu là gặp, hắn nhất định, nhận ra được.

Hắn dần dần bước ra, đi ra khỏi gian siêu thị tối tăm, bên ngoài ánh mặt trời rất lớn, hắn có chút không mở ra được mắt, chung quanh đều là âm thanh la hét ầm ĩ, mặt bộ dữ tợn, những cái đó là đồng loại của hắn, một đám, đều ồn ào “Đói” “Đói” “Đói”.

Thật sự là phiền.

Đàn đồng loại đều điên cuồng mà hướng phía đông bắc đi, chẳng lẽ nơi đó có nhiều đồ ăn hơn? Thật là buồn cười, tăng nhiều cháo ít, hắn nhưng không đi xem nào nhiệt.

Huống chi, so với ăn thịt người, hắn càng muốn đi, tìm được người kia.....

6. Chương 6: Nguyên Lai Hắn Là Tang Thi

Mục Âm cả người cuộn tròn ở rương sắt hình vuông, âm thầm mà nghe động tĩnh bên ngoài.

Các tang thi không có chỉ số thông minh, có một con tang thi phát hiện đồ ăn liền sẽ chen chúc tới, thẳng đến đem đồ ăn như tằm ăn hết hầu như không còn, mới có thể bỏ qua.

Mà hiện tại, Trì Phàm căng thẳng thần kinh, tính toán ở lúc đàn tang thi xuất hiện trong nháy mắt vọt vào, có thể hay không lại lao ra được, nhiều ít vẫn là mặc cho số phận.

Theo một tiếng rống lên tiếp cận, Trì Phàm nắm chặt vũ khí trong tay, ở lúc tang thi dò đầu ra liền vọt qua đi, một trận mãnh lực làm ngã không ít tang thi, cũng vì Trì Phàm khai ra một con đường sống.

Thực mau Trì Phàm liền tìm đến một chỗ không đường, thở dốc.

Cũng chính là lúc này, Trì Phàm kinh ngạc phát hiện, đàn tang thi, thế nhưng không có một con là hướng về phía hắn, một con lại một con hự thối thân thể đi qua hắn, phẳng phất căn bản chưa thấy được hắn, như cũ mục tiêu hướng về phía Mục Âm chạy đến.

Như vậy, Mục Âm, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Uy uy uy, như vậy khinh thường hắn?

Tươi mới thịt người ngay trước mặt đàn tang thi thế nhưng không dao động!

“Uy uy uy, các người nhìn qua đây a!”

“Đừng như vậy lạnh nhạt a uy!”

Mặc cho Trì Phàm như thế nào kêu la, đều không có tang thi hướng hẳn phát động công kích, nhiều lắm là liếc hẳn một cái, liền tiếp tục không hề mục đích du tẩu, tìm kiếm đồ ăn.

Trì Phàm nghĩ trăm lần cũng không ra, vì cái gì chính mình đối với đàn tang thi đói khát không có chút nào lực hấp dẫn, thái độ không sao cả, thật giống như gặp được bất quá là một đồng loại ồn ào mà thôi.

Đồng loại.....

Trì Phàm đem một ít kỳ kỳ quái quái ý niệm ném tại sau đầu, nói không chừng, đây cũng là đặc dị công năng của mình, tỷ như ở trước mặt tang thi hóa trong suốt? Ha ha, ngẫm lại rất có đạo lý.

Quản hẳn là cái gì, hiện tại hẳn tìm mọi cách hấp dẫn lực chú ý đám kia tang thi lại đây mới được, nếu không Mục Âm trốn cuối cùng cũng sẽ bị phát hiện.

Chính là tang thi cũng không có đem chính mình coi là đồ ăn, hẳn làm thế nào mới có thể làm đàn tang thi bụng đói kêu vang đem mục tiêu chuyển hướng hẳn?

Trì Phàm lâm vào trầm tư, chung quanh không có gì nhưng lợi dụng đồ vật, phần lớn là một ít vật kiến trúc rơi xuống như gạch, hòn đá, còn có xe vút đi, thật sự là thể sử dụng đến.

Trong túi là hai khối bánh quy khô, đối tang thi tới căn bản không có lực hấp dẫn, sẽ chỉ làm bọn họ nghĩ công kích bọn họ.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là khối tươi sống thân thể bản thân có lực hấp dẫn nhất!

Trì Phàm nghiêng nghiêng đầu, trong óc chợt lóe cây mạnh, tha thứ hẳn, dưới tình huống như vậy nghĩ biện pháp, hẳn chỉ có thể dùng thân thể đi thử.

Hắn quyết định vọt vào thử một lần, đem bọn họ đánh tới khóc, vậy liền sẽ đuổi theo hẳn.....

Trì Phàm, đem trọng tâm áp đất cực thấp, tay phải nắm một khối trường điều đá phiến, tay trái cầm một khối nhỏ sắc bén pha lê, đôi tay che trên trán, lấy tốc độ cực nhanh vọt vào tang thi trong đàn.

Vừa làm bị thương tang thi, vừa vọt lên trước.

Hết thấy về tới bộ dáng ban đầu.

Chỉ là lúc này đây, các tang thi hiển nhiên là nổi giận.

Một đám thân thể tàn khuyết, hướng về phía Trì Phàm gào rống, khó hiểu vì sao Trì Phàm muốn đả thương bọn họ, tiếng gầm gừ mang theo khó hiểu, chua xót, cùng tức giận.

Mơ mơ hồ hồ, Trì Phàm phảng phất nghe hiểu ý tứ bọn họ, bọn họ kêu la đói khát, bọn họ chất vấn Trì Phàm vì sao thương tổn bọn họ, bọn họ..... khóc.

Trì Phàm không khỏi mà giật mình, chính mình sao có thể nghe hiểu được tang thi nói, nhất định là ảo giác!

Đột nhiên, Trì Phàm linh quang chợt lóe, đàn tang thi có thể hay không nghe hiểu được lời nói chính mình? Nếu có thể nói.....

Đối với tang thi mà nói, lực hấp dẫn không gì hơn đồ ăn.

“Uy, đi theo ta, phía trước có rất nhiều ăn ngon, bảo đảm các người có thể ăn đến no!” Trì Phàm thử đề cao âm lượng, làm chung quanh mấy chỉ tang thi nghe được rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản đàn tang thi đang xao động liền an tĩnh, nhìn Trì Phàm, như là một đám tiểu hài tử chờ đợi đại nhân chỉ thị.

Thế nhưng thật sự nghe hiểu.....

Trì Phàm lặng đi hai giây, liền hướng tới nơi ngược với Mục Âm di động, vừa đi vừa nói “Đi theo ta, mang bọn người tìm ăn.”

Đàn tang thi thế nhưng thật sự chậm rãi đi theo Trì Phàm di động, dần dần, rời xa nơi này.

Chung quanh an tĩnh, đã không có âm thanh giận sôi rống lên của tang thi, chỉ có thể ầm ầm nghe được vài tiếng “Răng rắc” “Răng rắc”, như thế trong hoàn cảnh an tĩnh lại đặc biệt chói tai.

Đó là tại cái rương của Mục Âm, một tia màu trắng sương mù từ giữa lan tràn ra, mang đến dày đặc hàn ý, cái rương lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ kết băng, trên mặt đất đều là băng ngân.

Theo “Răng rắc” thanh âm càng ngày càng vang, cái rương băng theo tiếng mà nứt, lộ ra người cuộn tròn ở trong đó là Mục Âm.

Nàng chậm rãi đứng dậy, sắc mặt phức tạp mà quan sát bốn phía hoàn cảnh, trên mặt đất tràn đầy vết máu loang lổ, hẳn là do tang thi bò qua để lại dấu vết.

Chưa thấy được thi thể Trì Phàm, nói không chừng, hẳn còn sống.

Chui vào cái rương không bao lâu, nàng liền lâm vào hôn mê, bên ngoài đã xảy ra cái gì, Trì Phàm sống sót hay không, nàng đều không thể nào biết được.

Mục Âm ngơ ngác mà nhìn đôi tay chính mình, tâm tình phức tạp.

Giờ phút này, nàng, năng lượng tràn đầy, cảm giác thật giống như vậy vậy tay, liền có thể đóng băng một ngọn núi. So với phía trước, mạnh hơn quá nhiều.

Nàng trong nháy mắt minh bạch lần trước dị năng của mình vì cái gì sẽ không ổn định, vì cái gì rất nhiều lần thân thể đều không chịu nổi khống chế, bởi vì nàng —— thăng cấp.

Năng lực nàng tiến giai, hết thảy kết thúc về sau.

Nếu là có thể sớm một chút, nàng cùng Trì Phàm hợp lực, nói không chừng thật sự có thể đem đàn tang thi chém giết, chính là hiện tại..... Nàng chỉ có thể cầu nguyện Trì Phàm còn tồn tại.

Nàng nhìn về phía phương xa, vốn cũng không tin thần, nàng lần đầu tiên đối trời cầu nguyện ——

Làm ơn, sống sót!

.....

Trì Phàm hãi hùng khiếp vía mà tránh ở một chiếc xe vút đi, nghe thanh âm từng con tang thi đi qua, tiếng bước chân càng lúc càng xa, thanh âm chúng tru lên cũng dần dần nghe không thấy, hẳn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thán chính mình phúc lớn mạng lớn.

Hắn đem tang thi dẫn đi, nhưng lại không có đồ ăn cho mấy con tang thi đói bụng, chỉ có thể tìm đúng thời cơ, nhanh chân chạy.

Cũng may thành công chạy thoát, Trì Phàm hít sâu một hơi, vỗ vỗ trái tim nhỏ bị kinh động, trời biết phía sau đi theo một đoàn tang thi là thể nghiệm hãi hùng thế nào, cũng tựa như hắn cứ vậy mà trí dũng song toàn có thể thành công đào thoát!

Nghĩ vậy, Trì Phàm không khỏi mà cong cong khóe miệng, vì chính mình thành công chạy thoát mà đắc chí.

Chính là nháy mắt tiếp theo, khóe miệng hắn độ cung liền chậm rãi trượt xuống, thay thế chính là một loại chua xót nói không nên lời.

Hắn nghĩ, hắn đã minh bạch vì cái gì các tang thi không đem hắn coi là đồ ăn, hắn cũng minh bạch vì cái gì các tang thi không công kích hắn rồi.

Đặt tay đã nắm thành quyền ở ngực, Trì Phàm gắt gao mà nắm lấy quần áo, đem đầu thật sâu chôn xuống.

Nguyên lai hắn ——

Sớm đã, không có tim đập.....

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh đây là cái bình luận chính là linh cảm tác giả (?)

7. Chương 7: Ba Năm

Ánh mặt trời lưu loát chiếu xuống dưới, chiếu rọi ra loang lổ bóng cây cùng với..... Thi thể đầy đất.

Thi thể phía trên, là một đám xác không hồn đang ăn ngấu nghiến, giờ phút này đắm chìm với mỹ vị bên, ăn tương phù hoa, cắn một ngụm, liền bắn toé ra từng đạo máu mới mẻ phun trên người bọn họ, cùng nguyên bản vết máu khô cạn dần dần hòa hợp một thể, bộ dạng khủng bố của họ càng thêm đáng sợ.

Bên cạnh họ, một thanh niên đẹp đẽ thanh mảnh, y quan sạch sẽ, bộ dáng ưu nhã đang ngồi, cùng với hoàn cảnh thật không hợp nhau.

Một con tang thi tàn khuyết không được đầy đủ có thân thể run rẩy, khắp khiêng nhào về phía hắn, miệng trương cực đại, phát ra âm thanh tru lên chói tai, như là muốn đem thanh niên một ngụm nuốt vào.

Thanh niên chỉ là có chút ghét bỏ mà nhíu nhíu mày, lui về phía sau kéo ra khoảng cách với tang thi, tiện đà duỗi tay đem trái tim nhảy lên trong tay tang thi cầm lại đây, tìm chỗ rộng rãi, một mình một người ở nơi đó hưởng thụ mỹ vị.

Một ngụm đi xuống, tanh tanh ngọt ngào máu chảy tới trong miệng, cấp đầu lưỡi mang đến một trận không gì sánh kịp kích thích cùng sướng khoái, thanh niên hưởng thụ mà nheo nheo mắt, nhanh chóng đem máu bên trong hút không còn một mảnh, liền đem trái tim rỗng vỏ tùy tay một ném, đưa tới vô số tang thi điên loạn.

Kỳ thật tang thi yêu cầu cũng không phải gặm cắn thịt người, mà là máu lưu động trong thân thể, hơn nữa, càng mới mẻ máu càng chắc bụng.

Đây là Trì Phàm đầy kinh nghiệm tuyên bố.

Từ khi hắn trở thành tang thi, đến bây giờ, đã qua đi ba năm.

Vừa mới đầu con tang thi cho hắn trái tim, đó là con lúc trước cùng Mục Âm bọn họ ở trạm xăng dầu gặp được, con tang thi đào tẩu, đồng thời cũng là đầu sở đem đàn tang thi dẫn hướng bọn họ.

Cũng may đây không phải một con tang thi cao cấp, chỉ là có chút trí tuệ, cũng may mắn nó đối mặt với tang thi khác không có năng lực chỉ huy, nếu không mấy người kia, hắn đã phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn cũng minh bạch những con tang thi đó vì sao không công kích hắn, không phải vì cái gì mà cùng tộc không tương tàn, chỉ là thuần túy bởi vì hắn là một con tang thi cao cấp, có cấp bậc áp chế tuyệt đối, tại đây với tang thi đã không có tư tưởng thì cấp bậc là hết thấy.

Hắn từng hoang mang chính mình làm như thế nào trở thành tang thi, rõ ràng trên người không có bất luận miệng vết thương nào, cũng không giống các tang thi khác thần chí không rõ, điều duy nhất làm hắn vạn phần xác định thân phận chính mình, là thể nào cũng áp lực không được dục vọng muốn máu.

Hắn không có khả năng ăn đồ ăn nhân loại, ăn vào sẽ chỉ làm hắn càng thêm đói khát, hắn vẫn luôn cự tuyệt thừa nhận thân phận tang thi của chính mình, nhưng là lần đầu tiên hắn nếm máu nhân loại máu, hắn liền minh bạch, bất quá là lừa mình dối người.

Hắn vô pháp khắc chế dục vọng chính mình.....

Hồi lâu, hắn mới tiếp nhận thân phận tang thi của bản thân.

Trì Phàm trong lòng minh bạch, hắn không giống tang thi khác, hắn so với những con tang thi tầm thường càng nhiều tầng áy náy cùng bối đức, hắn đã từng là người, hiện tại lại muốn dựa vào ăn thịt người mà sống.

Hắn do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn sống sót.

Hắn không phải đại từ thiện gia, cũng chưa chắc có tam quan, hắn chỉ là muốn sống, vô luận là thân phận người hay tang thi.

Hắn đã có ý thức, liền không thể tự kết thúc sinh mệnh chính mình.

Hắn xem qua vô số loại người vứt bỏ đồng loại, cũng xem qua vô số người vì cứu chính thân nhân, bằng hữu, ái nhân mà từ bỏ sinh mệnh của mình, mà là đối với tang thi, cũng khác gì đâu.

Có tang thi chỉ biết gặm cắn thịt người, thỏa mãn nhu cầu sinh tồn, cũng có tang thi, đem cảm tình nhân loại mang theo đây.

“Cái này cho người ăn.” Hai con tang thi tàn khuyết không được đầy đủ cùng ghé vào nhau, trong đó mỗi con chỉ dư lại nửa khuôn mặt, chỉ nói đến nhấm nuốt, cũng thực gian nan, một tang thi khác liền móc ra một viên gan từ dưới thân thi thể, đưa qua.

Hình ảnh cũng không tốt đẹp, thanh âm cũng là vẫn đục găm nhẹ, bọn họ giao lưu đã không phải ngôn ngữ nhân loại, nhưng là cổ tình, Trì Phàm có thể nghe hiểu được.

Hai người không biết sinh thời là quan hệ gì, sau khi tang thi hóa vẫn như cũ nhớ rõ lẫn nhau, mà không giống tang thi tầm thường, một khi tang thi hóa liền sẽ mất đi ký ức, mất đi ngôn ngữ năng lực, mất đi ý thức nhân loại.

Ý thức nhân loại a.....

Trì Phàm đứng lên, xa xa mà nhìn chỗ ở của nhân loại, kỳ thật, hắn có ý tưởng cái lớn mật.

Các tang thi yêu cầu bất quá chỉ là máu nhân loại, rất có khả năng là trong máu nhân loại ẩn chứa nguyên tố nào đó, nếu là thời gian dài không thu lấy, liền sẽ từ từ suy kiệt, cuối cùng bị “Đói” chết.

Như vậy hắn hay không có thể thử đứng ở lập trường tang thi cùng nhân loại câu thông, nghiên cứu ra vật chất yêu cầu trong cơ thể tang thi, sau đó phê lượng sinh sản?

Tang thi cùng nhân loại có phải hay không liền.....

Có thể cùng tồn tại?

Sở dĩ có ý nghĩ như vậy, cũng không phải bản thân Trì Phàm muốn đảm đương ý tưởng làm chúa cứu thế, mà là bởi vì, hắn giả tưởng qua tương lai của tang thi cùng nhân loại.

Tang thi cùng nhân loại nếu chiến tranh, bình tĩnh mà xem xét, cuối cùng thắng, nhất định là tang thi.

Nhân loại tiến hóa, đồng dạng, tang thi cũng tiến hóa, thể lực, tốc độ, công kích, số lượng, các tang thi đều chiếm hết ưu thế, bao nhiêu lần tốc độ sinh trưởng tốt số lượng tang thi làm cho bọn họ tại nơi này thiết lập vùng đất bất bại.

Thân là tang thi, Trì Phàm thấy vui mừng, nếu là toàn bộ thế giới đều biến thành tang thi, liền sẽ không có cái loại cảm giác xấu hổ.

Chính là nếu như vậy, các tang thi liền sẽ bởi vì không thu được máu mới mẻ mà dần dần “Đói” chết, cuối cùng, đơn giản là sinh mệnh ngưng hẳn, tận thế.

Trì Phàm đem hết thấy xem rất rõ ràng, cũng bởi vậy, sinh ra ý tưởng cùng nhân loại hợp tác.

Các tang thi sớm đã không có trí tuệ, chỉ có thể trông cậy vào nhân loại có người có thể để họ nghiên cứu ra đồ yêu cầu, hiện tại hắn phải làm, đó là lẫn vào đám người, thuyết phục những chuyên gia mau chóng nghiên cứu ra đồ có thể thay thế máu nhân loại.

Mà Trì Phàm vừa lúc biết, có một căn cứ nhân loại, tụ tập hết thấy nhân tài hắn muốn, đó chính là —— Thánh Thổ.

8. Chương 8: Thánh Thổ

Mặt thể tiến đến, toàn bộ thế giới đều bị một lần nữa phân ra, vô luận người đã từng bần cùng hay phú quý, hiện tại, toàn bộ đối xử bình đẳng, không có cấp bậc, cũng không xem kinh tế, chỉ cần người có năng

lực, có chiến lược, liền có thể ở lãnh địa nhân loại chiếm một vị trí nhỏ.

Lãnh địa nhân loại nhanh chóng giảm bớt, nguy cơ trước mắt, không ít người tài ba sôi nổi đứng dậy, thành lập nổi lên lớn lớn bé bé căn cứ, trong đó Trì Phàm đã biết căn cứ có quy mô trọng đại có hai cái, một cái là Ánh rạng đông, một cái là Thánh Thổ.

Căn cứ Ánh rạng đông có kho y súng ống đạn dược, bên trong có rất nhiều quân nhân, nhóm quân nhân được huấn luyện, phối hợp có sức chiến đấu thực sự làm người kinh ngạc cảm thán, cũng bởi vậy, đây là một trong rất ít căn cứ hướng ra phía ngoài, cách một đoạn thời gian, căn cứ Ánh rạng đông sẽ hướng ra phía ngoài vòng càn quét, mở rộng diện tích căn cứ.

Bọn họ tiếp nhận tất cả mọi người đến nhờ cậy, mọi người có tính nết khác nhau, năng lực giả, cũng có thiện xạ chỉ đạn dược hoặc là giơ dao múa kiếm võ giả, đồng thời cũng có người thường không hề có lực công kích.

Chỉ là, vào nơi này người thường là không có bảo đảm, căn cứ Ánh rạng đông cung cấp bất quá là bảo vệ mạng sống, còn muốn như thế nào ở chỗ này sinh hoạt, vẫn là dựa vào chính bọn họ, hoặc là nói, vẫn là dựa vào bọn họ dùng đồ vật có giá trị của mình đổi lấy để sống dựa vào đó, còn đồ vật có giá trị là cái gì, chính bọn họ ước lượng.

So sánh với Thánh Thổ, họ đối với người thường nhân từ nhiều, mặt thế trước mặt, nơi này là nơi tuyệt đại đa số người thường cảm nhận trong thần thánh niết bàn. (Candy: Đọc không hiểu bản gốc ;-)

Thánh Thổ được xây dựng có trung tâm là một khu nhà viện nghiên cứu, bên trong tụ tập các cao tài sinh chuyên nghiệp, thời điểm căn cứ vừa mới thành lập, bọn họ đó là bằng vào ùn ùn không dứt hóa học được tề cùng với những người can đảm hơn người tồn tại.

Sau khi có rất nhiều năng lực giả dừng mãnh vào, căn cứ thực lực bay nhanh tăng lên, quy mô cũng càng lúc càng lớn, cùng căn cứ Ánh rạng đông lớn nhất có sự bất đồng đó là, nơi này mọi người muốn nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc hữu hiệu ức chế virus tang thi, mà không phải mở rộng quy mô căn cứ, ý đồ sáng tạo tân chủ nghĩa đế quốc.....

“Chung lão, phòng nghiên cứu mới nghiên cứu chế tạo ra được đã bắt đầu đưa vào sử dụng, thí nghiệm lúc đầu hiệu quả lộ rõ, bị thí giả trước mắt đã có thể cùng chúng ta tiến hành nói chuyện một cách cơ bản nhất, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có chút táo bạo.” Vu Thanh mặt mang mỉm cười, hướng về lão nhân bên cạnh lão nhân hội báo.

Lão nhân chỉ là gật đầu, mày vẫn như cũ nhăn lại, “Nơi này của chúng ta đã không còn an toàn, lần này thực nghiệm nhất định phải thành công, không thể bại lộ, nếu không chúng ta chỉ sợ cũng mau gặp chuyện.”

“Không an toàn? Sao có thể? Thánh Thổ của chúng ta còn không an toàn thì sẽ còn nơi gọi là an toàn sao?” Vu Thanh vẻ mặt khó hiểu, không hiểu ý của lão Hà.

Lão nhân ngữ khí phức tạp giải thích “Nơi này của chúng ta đã bị đàn tang thi ở đỉnh núi theo dõi, chỉ không biết khi nào sẽ phát động vây công.”

Vu Thanh chớp chớp mắt, như cũ vẫn không rõ, “Căn cứ của chúng ta đã bị vây công nhiều lần, còn không phải vẫn tốt sao, ngài cũng không cần quá lo lắng, phải tin tưởng sức chiến đấu của chúng ta a.”

Lão nhân chỉ thở dài, không nói thêm nữa.

Hắn trong lòng biết rõ, đàn tang thi đang theo dõi Thánh Thổ không hề đơn giản.

Từ hình ảnh tin tức do lính thủ tháp truyền đến, các cửa ra vào của Thánh Thổ đều đã bị đám tang thi nhìn trộm đến, rõ ràng là tang thi không có ý thức, một đám lại giống lính trinh sát, suy tính căn các thông đạo của căn cứ, thật giống như là để sau này tổ chức một cuộc bao vây lớn, ý đồ một lưới bắt hết.

Vu Thanh thấy lão nhân không có vẻ tin tưởng, liền bổ sung một câu: “Ngài còn nhớ rõ lần vây công một năm trước chứ? Lần đó quy mô tang thi đạt tới trên vạn con, mà vẫn bị chúng ta đánh tan, còn bắt sống không ít tang thi để làm đối tượng thực nghiệm, một năm đi qua, thực lực căn cứ càng cường đại, ngài liền yên tâm đi.”

Lão nhân chưa xót mà cười cười, nói: “ Mỗi người đã từng sợ bầy sói, không phải bởi vì bầy sói bản thân sức chiến đấu có bao nhiêu cường đại, mà là bởi vì, nơi bầy sói tụ tập, tất có Lang Vương, Lang Vương ngẩng đầu hô lên, tắc chủ công giả anh dũng về phía trước, đánh nghi binh giả tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, trợ công giả ngo ngoe rục rịch, hậu bị giả lạnh giọng mà gào lấy tráng này uy.”

“Đàn tang thi cũng thế, có tang thi vương thì đàn tang thi liền cũng giống bầy sói có lang vương, một con tang thi có công kích không quá mạnh, nhưng một đám ăn ý phối hợp, liền có thể xé nát hết thấy.”

Vu Thanh nghiêm túc mà nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu, chung lão nói xong, hắn mới chậm rãi nhỏ nhẹ mà phản bác, “Ngài nói không sai, bầy sói trong rừng rậm có thể nói là bá chủ một phương, nhưng là bầy sói đối đầu nhân loại, có thể có bao nhiêu phần thắng? Luận chiến lực, nhân loại tự nhiên yếu hơn bọn họ, nhưng luận trí tuệ, bọn họ làm sao có thể so sánh với nhân loại?”

“Hiệu ứng của bầy sói, mấu chốt tác dụng đó là Lang Vương, Lang Vương vừa chết, bầy sói liền sẽ hoảng loạn vô thố. Đàn tang thi cũng thế, chỉ cần tang thi vương vừa chết, còn lại một đám ô hợp, nói vậy chúng ta vẫn nên đánh ngầm, ngài nói đúng không?”

Lão nhân rõ ràng sửng sốt một lát, ngay sau đó thả lỏng lại, vui mừng mà đáp “Người xem trí nhớ của ta này, người tới hỗ trợ lâu quá, thế cho nên ta đã quên bản chức của người, người nói không sai, là ta để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Vu Thanh nhột nhột mà cười, nói “Ngài cứ yên tâm làm nghiên cứu đi, có ta ở đây, tang thi vương một khi xuất hiện, liền tuyên cáo tử vong.”

Lão nhân gật gật đầu, cục đá vẫn luôn đè ở trong lòng hắn rốt cuộc rơi xuống, cũng đúng, một con tang thi vương mạnh mẽ, người bình thường vô pháp tới gần, nhưng bọn họ có Vu Thanh a, một tay súng bắn tỉa Thần cấp

Tại một nơi khác trên sườn núi.

Một đám tang thi rít gào, gặm thi thể tay nhân loại, máu tươi văng khắp nơi, nhiễm hồng khắp đỉnh núi.

Bọn họ ăn cơm.

Ở giữa bọn họ, có một con tang thi hành xử khác người, đây là vương của bọn họ, tang thi vương sớm đã ăn cơm xong, lẳng lặng mà ngồi, ánh mắt ngưng thật.

Hắn vẫn luôn tìm một người, nhưng là chậm chạp không có tìm được, vòng đi vòng lại vô số nơi, lại không thu hoạch được gì.

Sau đó hắn dứt khoát không tìm nữa, ngược lại cùng đàn tang thi không ngừng mở rộng lãnh địa của mình, bởi vì hắn cảm thấy, nếu thế giới này đều biến thành địa bàn của hắn, hắn muốn tìm người, tự nhiên cũng sẽ xuất hiện.

Bọn họ đã dừng ở chỗ này hồi lâu, để làm chuẩn bị cho lần vây công tiếp theo, căn cứ này, là nơi lớn nhất bọn họ gặp được, bọn họ cần thiết làm tốt chuẩn bị, tranh thủ một lần ăn xong căn cứ này.

Mà hiện tại, hết thấy đã chuẩn bị ổn thỏa.....

9. Chương 9: Lấn Vào

Ánh trăng mờ mờ lung, một bóng người thất tha thất thểu chạy vội vàng, thân ảnh lay động giống như tùy thời đều sẽ té ngã, ánh mắt hắn kiên định nhìn về phía căn cứ, đi bước một về phía trước rảo bước tiến lên, biểu tình kiên định giống như giờ phút này nội tâm hắn đầy khát vọng.

Tới nơi đó, liền an toàn.....

Lính thủ thành của căn cứ hiển nhiên cũng chú ý tới hắn, không ngừng dùng sức mạnh quang quét trên người hắn, tựa hồ là phán đoán hắn đến tột cùng là người, hay tang thi.

Hắn đành phải gian nan mà nheo lại đôi mắt, hướng tới nơi có ánh sáng phát phát tay, ngay sau đó như là rút cuộc không chịu nổi, tê liệt ngã xuống lối vào căn cứ.

“Đội trưởng, cửa khẩu bên kia có một người nằm, chúng ta có nên không đem hắn dọn vào?” Một tiểu binh gác đêm hỏi người bên cạnh.

“Có thể phân biệt ra là người hay là tang thi sao?” Người bị gọi là đội trưởng lên tiếng hỏi.

“Hắn vừa mới hướng chúng ta phát tay, hắn là nhân loại, nhưng hắn cả người đầy là máu, cũng không biết có bị nhiễm hay không.”

Nghe vậy đội trưởng liền trầm tư vài giây, mở miệng nói “Đem hắn đưa vào đi, tốt xấu đều là mạng người, nếu phát hiện bị nhiễm liền đưa đến chỗ Vu Thanh làm thực nghiệm.”

“Được rồi!” Tiểu binh ứng thanh, liền nhanh chóng mở ra đại môn căn cứ, người giữ cửa nửa chết nửa sống kéo người tiến vào.

“Ai, người anh em này lớn lên thật tuấn.” Tiểu binh cầm theo đèn pin chiếu lên mặt người mới hôn mê, nhìn không được cảm thán.

Tuy rằng trên mặt bị một chút vết máu che đậy, nhưng là như cũ có thể rõ ràng mà thấy mặt hắn góc cạnh rõ ràng, màu da trắng nõn, lông mi dày cong vút, nhắm mắt lại như là từ bức họa cuộn tròn đi ra tranh vẽ mỹ thiếu niên.

Tiểu binh ngơ ngác mà nhìn, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút thất thần.

Đột nhiên một quyền nện lên đầu hắn, “Nghe Hách! Người làm gì vậy? Kiểm tra trên người hắn có miệng vết thương khả nghi không! Nhân gia sinh tử còn không rõ, là thời điểm người hoa si sao? Hơn nữa..... Đối với một người nam nhân phát gốc, người không xấu hổ a!”

Đội trưởng ngữ khí rõ ràng không tốt, hận không thể đem Nghe Hách kéo lại đây đánh một trận, điểm tuần tra chỉ có hai người bọn họ, bản thân mình là nữ, đem người tới lột sạch kiểm tra kiểu vẫn là Nghe Hách tới làm.

Nghe Hách ăn đau xoa xoa đầu, trong lòng mắng thầm.

Thời điểm mới đem người vào căn cứ hắn đã thử qua, người này còn hô hấp, trong khoảng thời gian ngắn hắn là không có nguy hiểm, hắn khai người này là người đào ngũ cũng không có vấn đề gì, hơn nữa..... Hắn cho tới bây giờ chưa mình là thẳng nam.

Đương nhiên, hắn chỉ là trong lòng nghĩ, ngoài miệng vẫn thành thật đáp “Hảo hảo, ta đã biết.”

Ngay sau đó nương theo ánh đèn, hắn bắt đầu sờ soạng khắp trên người nam nhân đang hôn mê, người này trên người vết máu loang lổ, nhưng hình như tất cả đều là máu của kẻ khác, miệng vết thương một cái cũng không có.

Mà Mình làm thế này có tính là ăn bớt không a..... Nghe Hách chớp chớp mắt, suy nghĩ linh tinh.

Tưởng tượng, xúc cảm siêu tinh tế! Oa a, không thể nghĩ linh tinh! Nghe Hách lắc đầu, trấn định cảm xúc nhỏ của mình, dù sao nhanh kiểm tra xong sau đó cách người này xa một chút, miễn cho chính mình tưởng đông tưởng tây.

Trong khi Nghe Hách ấn ngực người này, người dưới thân đột nhiên ho khan hai tiếng, từ từ tỉnh, chợt người này ngồi dậy, vô tình đem Nghe Hách đẩy đi ra ngoài.

Chỉ là lần này lực độ không nắm chắc hảo, Nghe Hách lập tức bay ra mấy mét xa, chờ hắn choáng váng mà bò dậy thời điểm, cả người biểu tình đều vụn vụn —— đau!

Trì Phàm có chút xấu hổ nhìn tay mình, lại nhìn người đang vì thống khổ mà vụn vụn ngũ quan thành mặt bánh bao, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

Hắn chỉ là bởi vì lo lắng bị người này phát hiện mình không có tim đập mới không thể không đem hắn đẩy ra, nhưng không cẩn thận dùng sức quá mạnh.

Trì Phàm sờ sờ cái mũi, ngẩng đầu vừa định giải thích, ánh mắt liền đụng phải hòng súng tối om.

“Đội..... Đội trưởng, đừng xúc động, hắn hẳn là không cố ý, ta vừa mới kiểm tra qua, trên người hắn không có vết thương, là nhân loại.” Nghe Hách dừng một chút, vội vã giải thích, kỳ thật hắn có thể lý giải phản ứng người này, rốt cuộc tỉnh lại phát hiện mình bị người lạ sờ loạn, đem người đẩy ra thật sự là hành động bình thường, chỉ là lực đạo người này thực sự quá lớn!

“Người xác định?” Đội trưởng nâng thanh cao hỏi.

Nghe Hách vội vàng gật đầu.

“Đôi mắt hắn là thể nào?” Đội trưởng vẻ mặt nghi hoặc, hòng súng như cũ hướng Trì Phàm, chỉ là tay nắm súng rõ ràng có chút thả lỏng.

“Cái này a, ta là con lai, màu mắt trời sinh, trước mặt thể ta còn cảm thấy mắt mình đặc biệt, ai biết mặt thể đến, thể nhưng đụng mặt các tang thi.” Trì Phàm nghiêm trang bịa chuyện.

Kỳ thật hắn sở dĩ chọn cách như vậy lên vào, nguyên nhân chính là bởi vì mình đã tang thi hóa đôi mắt, hiện tại mọi người so với ba năm trước cảnh giới tâm càng nặng, nếu hắn hào phóng lựa chọn ban ngày đầu nhập vào căn cứ, chỉ sợ hắn còn chưa tiếp cận, liền bị bắn chết.

Buổi tối bất đồng, ánh trăng mờ lung, trong căn cứ mọi người chưa chắc có thể nhìn rõ mặt hắn, hắn chỉ cần hít mắt, bày ra vẻ người một nhà, như vậy theo thói quen căn cứ, khẳng định sẽ đem hắn kéo vào đi.

Lúc kiểm tra —— không có miệng vết thương, không có bị nhiễm.

Như vậy kế tiếp, liền thấy được đôi mắt hắn khác hẳn người thường, sẽ cho hắn đường sống để giải thích, mà một khi có thể giải thích, hắn liền an toàn.....

“Nguyên lai là vậy.....” Đội trưởng gật đầu, ngay sau đó khẩu súng thả lại túi quần, hướng Trì Phàm vươn tay, “Người hảo, ta là vệ sĩ lướt, hoan nghênh đi vào —— Thánh Thổ.”

Quả nhiên.....

Kỳ thật lúc này, vệ sĩ lướt bọn họ chờ chưa chắc là lời giải thích làm người tin, vô luận Trì Phàm nói cái gì, bọn họ đều sẽ tin Trì Phàm là nhân loại, bởi vì tang thi —— sẽ không nói tiếng người.....

10. Chương 10: Phòng Thí Nghiệm

Ngày mới tờ mờ sáng, trong căn cứ liền sôi nổi lên, tiếng bước chân vụn vặt không dứt bên tai, so với ngày thường càng dồn dập.

“Động tác nhanh lên, nhanh lên!” Một người đầu trục dẫn một đám người vội vã mà đi trên đường, trong miệng còn không ngừng thúc giục.

“Thiên ca, như vậy sáng sớm vội vã làm gì a? Ngày thường giờ này chúng ta còn ngủ. Ha a, vậy chết người.” Phương Cẩm đánh ngáp khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không rõ, phòng thí nghiệm vang tiếng chuông cảnh báo, hẳn là xảy ra chuyện, chúng ta nhanh lên thì tốt hơn.” Vương Thiên Huyền một bên giải thích, một bên nhanh nện bước hướng phòng thí nghiệm chạy đến.

Trên đường vừa lúc gặp gác đêm vệ sĩ lướt cùng Nghe Hách tới hôm qua, hai người còn mang theo một cái vẻ mặt trước chưa từng gặp qua.

Vương Thiên Huyền cũng không nghĩ nhiều, liền hướng bọn họ vẫy vẫy tay, nói “Các người tới vừa lúc, cùng ta qua phòng thí nghiệm một chuyến đi.”

Vệ Lã lướt ửng thanh, mang theo Trì Phàm cùng mọi người chào hỏi, giới thiệu: “Đây là tối hôm qua đầu nhập vào căn cứ chúng ta Trì Phàm, đã xác nhận không bị nhiễm, ta cũng đang chuẩn bị dẫn hắn đi tìm Vu Thanh, vừa lúc cùng nhau đi.”

Phương Cẩm đem Trì Phàm từ trên xuống dưới đánh giá một lần, liền thối tiếng huýt sáo, tiện hề hề mà nở nụ cười, “Lớn lên nhưng thật ra không tồi, nếu không người cùng ta hỗn đi, bảo đảm người tại đây mặt thể cũng có thể ăn sung mặc sướng.”

Nghê Hách trừng hắn một cái, lạnh căm mà trả lời “Người có thể hay không đánh thắng được nhân gia cũng là vấn đề, đừng ra oai cân não.”

Trì Phàm cũng cười, ăn sung mặc sướng? Hắn không cần.

Hắn chỉ cần không ngừng máu mới mẻ là được.

Phương Cẩm nhướn mày, nói “Nha, tiểu tượng đất chẳng lẽ ghen tị? Đừng hoảng hốt, ta chỉ nói chơi mà thôi.”

Nghê Hách trong nháy mắt mặt đỏ lên, trừng mắt Phương Cẩm hung tợn mà cảnh cáo “Nói bao nhiêu lần không cần kêu ta tiểu tượng đất! Thật khinh ta không dám đánh người đúng không?”

Phương Cẩm nhún vai, không tỏ ý kiến.

Vương thiên huyền khoe miệng trừu trừu, hắn thật sự không có hứng thú xem người trẻ tuổi tán tỉnh, vì thế mở miệng nói “Đừng ở chỗ này lãng phí thời gian, bước chân nhanh lên cho ta.”

“Ừ!” Vệ Lã lướt ở một bên phụ họa.

“Ai ai? Đừng a, ta còn có thật nhiều chuyện không hỏi đâu. Này anh em là dị năng giả sao? Còn có hắn màu mắt sao lại màu xám? Ủy ury, các người nhưng đi chậm một chút a!” Phương Cẩm theo phía sau ồn ào, chỉ là không ai phản ứng lại hắn.

Cuối cùng vẫn là tiểu tượng đất rồi rầm một chút, đem sự tình mình biết đều nói cho hắn.

Phương Cẩm sờ sờ cái mũi, phát hiện mình nghĩ sai rồi, vệ Lã lướt nói mang người mới tới đi tìm Vu Thanh, hắn là giúp hắn tới phòng thí nghiệm hỗ trợ, trong tình huống bình thường, vệ Lã lướt sẽ đem người không có đặc thù năng lực làm trợ thủ linh tinh, để những người đó có thể yên tâm thoải mái mà lưu tại Thánh Thổ.

Mà chiếu theo tiểu tượng đất nói, người mới tới rõ ràng là dị năng giả, một dị năng giả chủ động đưa ra ý kiến tới phòng thí nghiệm hỗ trợ, yêu cầu này không khỏi cũng quá mức kỳ quái, hơn nữa.....

Màu mắt người này thật sự làm hắn có chút hoài nghi.

Phương Cẩm theo phía sau, ngưng thần nhìn Trì Phàm, động tác phối hợp, cùng người xung quanh giao lưu thực tự nhiên, thấy thế nào cũng đều là nhân loại bình thường.

Phương Cẩm nhíu chặt mày, chợt buông ra, âm thầm nghĩ, hy vọng chỉ là chính mình suy nghĩ nhiều.

.....

“Các cửa ra phong tỏa tốt sao?” Vu Thanh đứng ở cửa phòng thí nghiệm, dò hỏi mọi người mang võ trang hạng nặng.

“Đúng vậy, cửa ra đã hoàn toàn phong tỏa, hơn nữa không có bất luận một con tang thi nào chạy ra.”

Vu Thanh gật gật đầu, nhìn về phía đám người Vương Thiên Huyền đang khoan thai tới muộn, phân phó nói “Đội lát nữa các người cùng ta đi vào, có thể khống chế liền khống chế, vô pháp khống chế liền giết họ.”

Vương Thiên Huyền ửng thanh, ẩn ẩn ý thức được đã xảy ra cái gì.

Gần đây nhất phòng thí nghiệm nghiên cứu chế tạo ra một khoản được mới, giống như là xưa nay chưa từng có thành công, hẳn lần trước còn gặp qua đối tượng thực nghiệm, thậm chí cùng hẳn tiến hành việc cơ bản nhất là tứ chi giao lưu, hẳn lúc ấy còn cảm thấy lúc này đây thực nghiệm thực thành công, bất quá hiện tại xem ra, sợ có gì sai lầm.

Phòng thí nghiệm mở một cái cửa nhỏ, Vu Thanh hướng về phía bọn Vương Thiên Huyền vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ đi theo hẳn, Trì Phàm cũng lén lút mà đi theo bọn họ vào, tới nơi này, Trì Phàm toàn bộ hành trình buông xuống con mắt, bất quá Vu Thanh giống như cũng không có chú ý tới sự tồn tại của hẳn, mà là một lòng một dạ chú ý thực nghiệm trong phòng đang có động tĩnh.

“Lạch cạch” “Ca ca” vừa tiến đến, Trì Phàm liền bị liên tiếp tiếng vang hấp dẫn, những cái đó là đồng loại của hẳn, giờ phút chính dồn dập gõ cửa phòng, trong miệng không ngừng gầm rú.

Trì Phàm trong lòng rõ ràng, đây là bọn họ “Đới”.

Giống như là kẻ nghiện thuốc, nghiện ma túy, khó tránh khỏi sẽ trở nên cuồng tảo.

Vu Thanh nhăn chặt mày, tình huống nơi này hiển nhiên so với hẳn tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn, các tang thi tất cả đều ở cùng nhau, bọn họ muốn khống chế một đám hiển nhiên là không có khả năng, trên mặt đất còn có không ít nhân loại vừa mới bị cắn, chỉ không biết khi nào sẽ tang thi hóa.

“Những người còn không bị tang thi hóa giữ lại, mặt khác các tang thi toàn bộ giải quyết.” Vu Thanh trầm ngâm một lát, liền mở miệng nói.

Vương Thiên Huyền ứng thanh, cấp mọi người phía sau cái thủ thế, một đám người liền theo sát vọt đi lên.

Có phong, có hỏa, có lôi điện.

Từng đạo công kích đánh vào đám kia tang thi, thực mau liền ngã xuống một mảnh, bọn họ trong lúc kêu thảm vẫn nhìn về phía Trì Phàm ánh mắt như cũ mang theo chờ mong. (Candy: ;-; Đọc truyện này nói thật Candy lại thích tang thi hơn nhân loại)

Trì Phàm ở phía sau lảng lảng mà nhìn, nói không nên lời trong lòng tư vị, đàn tang thi phần lớn là sơ cấp tang thi, mà những người này, phần lớn là cao giai dị năng giả, thực lực cách xa hình thành thể cực nghiệm áp như bây giờ.

Trong nháy mắt, hẳn muốn đứng ra bảo hộ tang thi, nhưng ngấm lại nơi này nhóm người kia đầy thực lực, nghỉ lại bên ngoài đám bộ đội vũ trang kia tùy thời đợi mệnh, còn có mục đích bản thân đi vào Thánh Thổ, hẳn vẫn là lùi bước.

Hẳn có chút tự giễu mà cười cười, thời điểm nên nhẫn phải nhẫn, huống chi, hẳn vốn đã là tang thi máu lạnh lạnh tình, cần gì phải, làm bộ đa tình đâu.....

11. Chương 11: Vây Công

Vu Thanh đem những người bị nhiễm dùng còng tay khóa lại, khuôn mặt đau kịch liệt, hẳn nhắm mắt lại, mở ra là một vẻ bình tĩnh.

Những người bị nhiễm, là nhóm công tác giả của phòng nghiên cứu, hẳn phi thường thương thức học sinh của mình, những người này, là bởi vì một phán đoán sai lầm của chính mình mất mạng, Vu Thanh nuốt nước miếng, trong lòng khó chịu.

Trong những người bị nhiễm, có không ít người còn ý thức, bọn họ nhìn chân chính mình bị xích sắt trói chặt, cảm xúc hạ xuống —— bọn họ cuối cùng, cũng biến thành bộ dạng này.

Xích sắt gắt gao mà buộc ở hai chân bọn họ, còng tay gắt gao mà khóa ở cổ tay, ngày thường đối tượng thực nghiệm của bọn họ chính là bộ dạng như vậy.

Vu Thanh lẳng lặng mà đứng ở nơi đó, đầu óc quanh quẩn đều là câu nói của các học sinh trước khi mất đi ý thức lẩm bẩm, “Lão sư người còn không rõ sao? Chúng ta khôi phục, là trí tuệ bọn họ, không phải nhân tính a.....”

Lần này nghiên cứu chế tạo ra loại dược mới, hẳn luôn coi là bước ngoặt có thể thay đổi hiện trạng mặt thế, hẳn từng cho rằng lần này thực nghiệm thành công, bởi vì hẳn nhìn thấy những thí nghiệm phẩm chậm rãi học xong rất nhiều loại đồ vật, giống người bình thường như vậy cười, hành tẩu, có được người bình thường sở hữu hỉ nộ ai nhạc, thậm chí có thể nói ra đôi câu vài lời, giống tiểu hài tử bi bô tập nói.

Chính là ai có thể biết, “Tiểu hài tử” thế nhưng đã sớm học biết cách nguy trang.

Nó thường xuyên đối với còng trên cổ tay phát ngốc, bộ dáng khổ sở hướng mọi người truyền đạt một cái tin tức —— nó rất đau, muốn tháo còng tay.

Mới đầu thời điểm nhân viên công tác hướng Vu Thanh phản ánh, hẳn cũng không có đồng ý, nhưng là sau lại cùng chung lão thương thảo một chút, liền thay đổi ý tưởng.

Vốn dĩ mục đích cuối cùng bọn họ thực nghiệm, đó là làm tang thi từ trình độ nào đó khôi phục nhân tính, mà không phải sáng tạo một đám tù phạm bị gông xiềng không chế.

Còng tay có thể gỡ xuống, chỉ cần tăng số nhân thủ.....

Còng tay bị gỡ xuống, tang thi như cũ dụ ngoạn, không có như mọi người dự đoán bạo tẩu, sau đó, xích sắt trên chân tang thi cũng bị lấy xuống, mọi người cũng dần dần mà quen tang thi hành động tự do, số nhân thủ cũng dần dần mà về tới nguyên bản cương vị.

Mà liền ở lúc tinh thần mọi người đều lơ lửng, tang thi lại đột nhiên bạo tẩu.

Vu Thanh tuy rằng trước tiên phong tỏa hiện trường, lại không cách nào văn hồi tổn thất, trong một đêm, bọn họ tổn thất gần nửa số nghiên cứu viên.

Hiện tại nghĩ đến, với tang thi cái gọi là ngoạn ngoạn, bất quá là nguy trang, nó chỉ đang đợi một cái thời cơ thỏa đáng nhất, phát động công kích.....

Đúng vậy, chúng khôi phục, bất quá chỉ là trí tuệ.....

Vu Thanh mờ mịt mà nhìn nhóm nghiên cứu viên dần dần mất đi ý thức, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng không biết rốt cuộc nên hay không đem nghiên cứu bỏ xuống.

Vương Thiên Huyền tiến lên vỗ vỗ vai Vu Thanh, vừa định an ủi, liền bị tiếng một binh lính vọt vào đánh gãy.

Người tới cảnh tượng hoảng loạn, ngữ điệu dồn dập “Lão đại, phương hướng căn cứ Tây Bắc có đàn tang thi đang tụ tập, quy mô..... Trước nay chưa từng có khổng lồ.”

Vu Thanh sắc mặt trầm xuống, trong lòng có cảm giác nói không nên lời bị đè nén, phòng thí nghiệm mới vừa trải qua một hồi kiếp nạn, ngoài căn cứ tang thi đàn liền ngo ngoe rục rịch, thật sự là có chút làm người trở tay không kịp.

Giờ phút này Vu Thanh không rảnh thương cảm, chỉ có thể tỉnh lại tới tổ chức phòng thủ.

“Phương Cẩm vệ lả lướt mau chóng đuổi tới cửa căn cứ Tây Bắc, phối hợp thủ tướng cùng nhau, phải bảo vệ cho đại môn cửa tây.”

“Vương Thiên Huyền đi tới phương hướng cửa nam cùng Triệu đình nối tiếp, để ngừa đàn tang thi dương đông kích tây.”

“Nghe Hách đi hậu bị thông đạo tùy thời đợi mệnh, nếu có tình huống bất ngờ phát sinh, liền an bài nhân viên khẩn cấp sơ tán.”

“Người dư lại theo khu trực thuộc tương ứng của mình mau chóng tham dự chiến đấu.”

Vu Thanh một hơi phân phó xong, liền phát phát tay, ý bảo mọi người mau chóng hành động.

Vệ lả lướt ứng thanh, trước khi đi đem Trì Phàm đẩy đến trước mặt Vu Thanh, nói “Đây là người hôm nay mới tới, thực lực cũng không tệ lắm, nếu không để hắn cùng ta bảo vệ một tuyến?”

Vu Thanh lúc này mới chú ý tới Trì Phàm, hôm nay quá nhiều chuyện, thế cho nên hắn chậm chạp không chú ý tới bên cạnh này, chỉ là hiện tại vừa thấy, hắn liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Người này hơi thờ, không giống như người sống!

Vu Thanh đồng tử co rút lại một chút, trầm mặc hồi lâu, thẳng đến khi vệ lả lướt một bên thúc giục hắn, hắn mới chậm rãi mở miệng “Để hắn..... Đi theo ta đi.”

.....

Ngoài căn cứ.

Các tang thi nhanh tụ tập ở bên nhau, đen nghìn nghịt một mảnh, một vòng lại một vòng, nhìn không tới cuối.

Bọn họ chậm rãi hướng căn cứ đẩy mạnh, tốc độ không mau, lại mang cảm giác áp bách xưa nay chưa từng có, thật sự có một loại “Mây đen áp thành thành dục tòi” khí phách.

Vệ lả lướt ở trên cửa thành lảng lảng mà nhìn, cảm đạn châu tay có chút run rẩy rất nhỏ, đây là lần nàng gặp qua nhân số nhiều nhất trong một lần vây công, nghe binh lính hội báo nàng còn không có khái niệm, thẳng đến chính mắt nhìn thấy.....

Năng lực của nàng là đem kíp nổ sở hữu tung ra, mà nàng ném chuẩn nhất đó là đạn châu, vẫn luôn đem đạn châu làm vũ khí.

Một viên đạn châu đi xuống, liền sẽ có mấy con tang thi bị nổ chết, nhưng là mấy con tang thi, so với tại đây trên vạn tang thi, căn bản là chín trâu mất sợi lông.

Nếu là đàn tang thi này không màng tất cả mà xông lên, chỉ sợ sẽ là một phen ác chiến.

“Kỳ quái, bọn họ như thế nào chỉ bồi hồi bên ngoài?” Vệ lả lướt cảm thấy thực buồn bực.

Tang thi tuy rằng tụ ở cửa căn cứ, lại không chân chính mà khởi xướng tiến công, mà là bồi hồi ở bốn phía, như là đang chờ đợi thời cơ.

“Tang thi vương còn không xuất hiện.” Phương Cẩm cau mày, có chút bực bội.

Quy mô đàn tang thi này, bên trong tất nhiên sẽ có tang thi vương, vô luận là tiến công hay là lui lại, toàn từ tang thi vương chỉ huy, nhưng hiện tại không tiến không lùi, đến tột cùng là có ý tứ gì?

Phương Cẩm không nghĩ ra, chỉ là ẩn ẩn có chút dự cảm không ổn.

Trước đó, căn cứ chung quanh luôn có chút tang thi rải rác vòng quanh vòng, nhìn như nhàm chán hành động nhưng càng như là tuần tra quan sát. Hiện tại nghĩ lại, nói không chừng lần này chính là bộ đội tiên phong trong đàn tang thi.

Thực hiển nhiên, đàn tang thi có trí tuệ, đã không thể dựa theo đánh giá kiểu tang thi bao vây của dĩ vãng.

Mặt thế, nhân loại ở tiến hóa, nói vậy các tang thi, cũng tiến hóa.

Phương Cẩm tĩnh tâm, tĩnh tế tự hỏi.

Hành vi đàn tang thi trước mắt, giống như là hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, vây thành lại không công thành, hơn nữa đàn tang thi này, không xuất hiện tang thi vương tung tích, thậm chí ngay cả tang thi cao cấp, cũng chưa thấy được mấy con.

Phương Cẩm đồng tử hơi co lại, đột nhiên nhớ tới cái gì, hai ngày trước Nghê Hách còn nói với hắn, thời điểm gác đêm luôn có thể ở thông đạo phụ cận ở phía sau nghe được một ít kỳ kỳ quái quái thanh âm.....

Không xong!

Phương Cẩm trong lòng lộp bộp một chút, cảm giác không ổn lúc trước càng sâu.

Mục đích rõ ràng như thế, hấn thế nhưng không sớm một chút phát hiện.

.....

Nghê Hách lau cái trán, đem mồ hôi quăng ra ngoài, hấn trăm triệu không nghĩ tới, làm hậu bị thông đạo để chạy trốn, thế nhưng nhân thủ cũng không nhiều, cũng không phải cần cứ có sức chiến đấu mạnh nhất, có thể chống được hiện tại, đã thuộc không dễ.

Hấn không biết chi viện khi nào sẽ tới, chỉ biết là, bọn họ chỉ sợ căng không được bao lâu.

Tang thi tới cũng không nhiều, nhưng là cơ hồ tất cả đều là tang thi cao cấp, hơn nữa tang thi hiển nhiên không muốn cùng bọn họ cứng đối cứng, mà là đánh một hồi tiêu hao lực chiến.

Hơn nữa trận này tiêu hao lực chiến, các tang thi đánh thật sự thành công.

Hai bên cũng chưa có thương vong quá lớn, chỉ là thông đạo chạy trốn đã dần dần biến thành địa bàn tang thi, bọn họ một chút về phía trước đẩy mạnh.

Tình huống đã giằng co thật lâu, còn như vậy kéo dài, chỉ sợ không đến vài phút liền sẽ bị tang thi toàn bộ xâm lấn.

Nghê Hách nắm chặt nắm tay, ngay sau đó lại buông ra.

Trong căn cứ có không ít người thường không có năng lực, một khi tang thi tiến vào căn cứ, chờ đợi bọn họ, đó là diệt vong.

Mặc kệ thế nào, bọn họ nhất định phải bảo vệ họ!

Cửa thông đạo một chút bị mở ra, Nghê Hách không nói một lời, xông ra ngoài, phía sau nhóm dị năng giả theo sát sau.

Cuối cùng nói đến phòng tuyến, là từ bọn họ dùng thân thể dựng nên, chỉ cần bọn họ còn sống, đàn tang thi liền mơ tưởng, rào bước tiến vào căn cứ một bước!

.....

Tác giả có lời muốn nói: emmmm, nhện không được cấp vai phụ thêm diễn, cho nên hôm nay song càng ()

12. Chương 12: Người Hảo, Phương Cẩm

Nghê Hách ngơ ngác mà nhìn người nào đó che ở trước hấn, đầu trống rỗng.

Hấn nhìn đến tay tang thi xuyên qua lồng ngực Phương Cẩm, máu tươi bắn tung tóe trên mặt hấn, làm hấn cả người đều run rẩy.

“Tiểu tượng đất..... Người thật là..... Quá không cẩn thận.” Phương Cẩm có chút gian nan mà mở miệng, chợt đem tay tang thi rút ra ngoài, lôi điện chi lực toàn bộ khai hỏa, đem tang thi trước mặt nướng tiêu.

“Mau lui trở về đi, tang thi, ta giúp người chống đỡ.” Nghê Hách nghe được hấn nói như vậy, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Người này luôn như vậy, lấy một cái tư thế người bảo vệ, tồn tại trong sinh mệnh hấn, loại cảm giác này..... Thật sự là không thể thiếu.

Nghê Hách nhìn bóng dáng Phương Cẩm, nước mắt ngăn không được mà chảy xuống dưới.

Thật là chán ghét, rõ ràng hấn nói qua, không bao giờ sẽ trước mặt người này khóc nhè.....

Nghê Hách thực yêu khóc, đương nhiên, đây là khi còn nhỏ.

Phương Cẩm lần đầu tiên thấy hắn, đó là bộ dáng mới vừa khóc xong thắm hề hề, đôi mắt hồng hồng, cái mũi hồng hồng, rõ ràng là một bộ dạng tiểu đáng thương, lại lại cứ muốn bày ra một bộ biểu tình ta phải kiên cường, thật sự là làm người ta buồn cười.

Phương Cẩm nhin không được đáp lời nói, “Người tên là gì?”

Nghê Hách giương mắt nhìn hắn, tựa hồ xác định hắn có ác ý hay không, hồi lâu, vẫn là lấp bắp mà trả lời hắn “Nghê..... Nghê Hách.”

Thanh âm còn mang theo nghẹn ngào mới vừa khóc xong.

Phương Cẩm ngẩn người, mặt mang tươi cười mà vươn tay, “Người hảo ”

Nghê Hách méu máo, giải thích nói “Nghê Hách là tên của ta, manh mối nghê, hách chung hảo!”

Phương Cẩm cười cười, thầm nghĩ thật là cái kỳ ba tên, vì thế hắn lại lần nữa vươn tay, nói “Nghê Hách? Ta kêu Phương Cẩm.....”

Từ hôm nay trở đi, Phương Cẩm nhiều thêm một cái tiểu tùy tùng.

Cũng là từ hôm nay trở đi, Nghê Hách ôm lấy một cái đùi bự*.

*Ôm đùi bự: Ý là làm thân, ăn bám những người cường đại để hưởng nhiều quyền lợi

Phương gia, nắm giữ toàn bộ mạch máu kinh tế thành thị, chính trị, quân sự, bọn họ đều phải trộn lẫn một chân.

Mà Phương Cẩm là người thừa kế Phương gia, chú định là tồn tại không dễ chọc.

Nghê Hách còn nhớ rõ một ngày mưa, trên mặt đất tất cả đều là lầy lội, ngày thường đám côn đồ khi dễ hắn lại tìm tới hắn, đem hắn đẩy ngã ở trên mặt đất.

Hắn trên người, trên mặt, toàn dính bùn.

Bị Phương Cẩm thấy.

Ngày đó đám côn đồ kia bị đánh thực thắm, hắn trên người toàn là bùn, nhưng đám lưu manh trên người, là máu.

Đám lưu manh không có đánh trả, không phải không thể, là không dám.

Hàng năm ý mạnh hiếp yếu bọn họ so với ai khác đều rõ ràng, người nào có thể trêu chọc, người nào không thể đụng vào.

Nghê Hách cũng không quan tâm đám lưu manh vì cái gì không đánh trả, bởi vì ngày đó, hắn toàn bộ tâm tư đều dừng ở một câu của Phương Cẩm, Phương Cẩm nói: “Người của ta, các người cũng dám động?”

Chính là những lời này, làm Nghê Hách vui sướng hồi lâu, cũng hiểu lắm hồi lâu.

Từ ngày đó, Phương Cẩm kêu hắn tiểu tượng đất, Nghê Hách nghe xong cũng không giận, ngược lại có chút cao hứng, bởi vì Phương Cẩm mỗi khi kêu hắn như vậy, liền sẽ làm hắn nhớ tới câu kia.

Nghê Hách vẫn luôn cảm thấy Phương Cẩm đối với hắn, là không giống nhau.

Vì thế hắn tích cóp từng chút dưỡng khí bao nhiêu năm, rốt cuộc ở một lần cùng Phương Cẩm thổ lộ, lại là đổi lấy một câu —— “Thực xin lỗi, tiểu tượng đất..... Ta hiện tại, không thể thích người.....”

Nếu không thích, vì cái gì..... Phải đối hắn như vậy tốt?

Tựa như hiện tại.....

Nghê Hách có chút mờ mịt mà nhìn người che trước mặt hắn, ngực phải đã hoàn toàn bị xỏ xuyên qua, máu tươi không ngừng hướng ra phía ngoài, rõ ràng đã là nỗ lực hết đà, lại còn ngạnh chống muốn hắn chạy trốn.

Thật là..... Quá chán ghét!

Nghê Hách đứng lên, hung hăng mà ôm Phương Cẩm, khàn khàn thanh âm mở miệng “Đến tột cùng muốn đi hay không, cũng không phải do ngươi định đoạt!”

Phương Cẩm ngoái đầu nhìn lại Nghê Hách đang liều mạng dừng khóc, không khỏi mà cười, Nghê Hách nhất định không biết, bộ dáng hần khóc mới để cho nhân tâm động.....

Chỉ là..... Tâm động lại không thể hành động.

Gia thế Phương Cẩm người bình thường không có đặc quyền, cũng làm hần so với người bình thường càng áp lực.

Hần muốn đủ ưu tú, mới có thể gánh dang hào người thừa kế Phương gia.

Phương gia không tiếp thu vết nhơ.

Phương Cẩm, cũng không thể đồng tính luyện ái.

Hần còn chưa đủ cường đại, hần còn không thể tại thế lực gia tộc đem Nghê Hách bảo vệ tốt.

Hần vẫn luôn nỗ lực, hần đi từng bước một mà trưởng thành.

Ai ngờ trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều thay đổi, hần vốn có được hết thảy mọi thứ, đều biến thành hư ảnh, tiền tài, quyền thế, đối với mặt thế, bất quá là mây bay.

Mà tại mặt thế, Phương Cẩm, bất quá là cái tiểu nhân vật.

Nhưng chính vì là tiểu nhân vật, lại có thể tùy tâm sở dục bảo hộ người mình muốn bảo hộ

Phương Cẩm cười cười, một phen khiêng Nghê Hách, vào lúc Nghê Hách còn không có phản ứng đem người ném trở về căn cứ, ngay sau đó xoay người, giống một tòa pho tượng sừng sững ở thông đạo trước mắt.

Hần quay đầu lại nhìn thoáng qua Nghê Hách bị binh lính gắt gao ngăn lại, mắt hàm quyền luyện.

Tâm tình muốn người sống sót, người có thể cảm thụ được sao.....

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh, không viết ra được muốn cảm giác, bút lực hữu hạn, chỉ có thể như vậy hạ chương chịu quân rút cuộc có thể lên sân khấu, nga gia ()

13. Chương 13: Tương Ngộ

Thời tiết khô nóng mà lợi hại.

Vệ lã lướt lau mồ hôi một phen đã chảy xuống đến hàm dưới, bực bội khoa tay múa chân đàn châu trong tay.

Dưới thành đen nghìn nghịt một mảnh, liền như vậy tụ ở nơi đó, không khí thật giống như đọng lại, như thế nào cũng không thông suốt. Các tang thi ở nơi đó kêu thảm, ngữ điệu khó nghe tối nghĩa làm

mọi người da đầu tê dại.

Không tiến công, cũng làm người trong thành áp lực đến hít thở không thông.

Vệ lã lướt nhìn thoáng qua Vu Thanh bên cạnh đang cao độ khẩn trương, mở miệng hỏi “Chúng ta thật sự không cần đi chi viện Nghê Hách bọn họ? Ta xem đàn tang thi cũng không có tính toán tiến công.”

Vu Thanh lắc lắc đầu, “Không cần, Phương Cẩm đã mang theo không ít người, dù thực gian nan, ta cũng tin tưởng bọn họ có thể thủ được.”

Vu Thanh dừng một chút, nhìn quy mô khủng bố đàn tang thi dưới thành, tiếp tục nói: “Huống chi..... Quy mô khổng lồ của đàn tang thi như vậy, không có khả năng chỉ là mồi.”

Nói xong liền nắm chặt súng trong tay, tùy thời chuẩn bị bước vào trạng thái chiến tranh.

Hắn đánh cuộc, đánh cuộc tang thi vương sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Giờ phút này, không có người so với hắn khẩn trương hơn, bởi vì hắn tinh tường biết, quy mô này của đàn tang thi, một khi thu được tín hiệu tấn công của tang thi vương, bọn họ muốn thủ thành, quá khó khăn.

Mới đầu hắn cũng không có đem lo lắng của chung lão để ở trong lòng, thẳng đến khi hắn tận mắt nhìn thấy quy mô đàn tang thi, nếu nói số lượng tang thi kinh người chỉ dùng để hấp dẫn lực chú ý bọn họ, chân chính tiến công là thông đạo ở phía sau, hắn như thế nào cũng sẽ không tin tưởng.

Tình huống có khả năng nhất, hắn là bị đầy đủ an bài quá hai mặt giáp công, hậu bị thông đạo cùng với nơi này chủ nhập khẩu, đều là địa phương bọn họ tiến công, đến tột cùng là dùng đàn tang thi nơi này dời đi lực chú ý bọn họ, hay là dùng hậu bị thông đạo để tang thi cao cấp tới bám trụ sức chiến đấu chủ yếu của bọn họ, thật khó mà nói.

Mà đến bây giờ, tang thi vương không có xuất hiện.

Liên theo hình thức trước mắt tới xem, tang thi vương có trí tuệ không thua gì nhân loại.

Binh lực nơi này bị Phương Cẩm mang đi không ít, bộ đội chi viện của Vương Thiên Huyền cũng còn ở trên đường, nếu là lúc này, tang thi vương xuất hiện, chỉ huy đàn tang thi khởi xướng một vòng tiến công, như vậy kết quả không dám tưởng tượng.

Vệ lã lướt hiện tại tâm tình rất phức tạp, đàn tang thi không tiến không lùi làm nàng vô cùng dày vò, nàng thậm chí hoài nghi đàn tang thi theo chân bọn họ đánh tâm lý, cùng với trong lòng run sợ, còn không bằng vọt tới chiến đấu, sống hay chết dứt khoát chút.

Nàng có chút xin lỗi mà nhìn thoáng qua Trì Phàm bên cạnh, nói “Thật là xin lỗi, người vừa tới liền đụng phải loại chuyện này.”

“A? A! Sẽ không sẽ không.” Đột nhiên chuyển biến ngữ điệu đông cứng, rõ ràng là đang ngăn người.

Vu Thanh nhìn chằm chằm hắn một hồi, ngay sau đó lại thu hồi tầm mắt, tiếp tục đem lực chú ý đặt ở súng trong tay, trong lòng chuyển qua vô số ý tưởng.

Đây là một con tang thi, một con tang thi có ý thức.

Hắn không biết con tang thi này trà trộn vào căn cứ mục đích là gì, chỉ biết là hắn không có ác ý.

Thật là quá kỳ quái.

Giống như là sói trà trộn vào đàn cừu, hiện tại lại nói con sói cũng không có ác ý, không khỏi có chút buồn cười.

Càng buồn cười chính là, tang thi này thế nhưng cổ vũ hắn đem nghiên cứu tiếp tục tiến hành, liền tới trên đường. Nếu không biết đây là một con tang thi, hắn nhất định sẽ thực vui sướng, chính là trời làm hắn cảm quan nhạy bén, trong nháy mắt chú ý tới Trì Phàm liền phát giác không thích hợp.

Mặt thế, mọi người hoặc nhiều hoặc ít sinh biến dị, mà Vu Thanh biến hóa đó là cảm quan trở nên cực kỳ nhạy bén, hắn ngũ cảm (5 giác quan) thậm chí là giác quan thứ sáu đều bị cường hóa đến mức tận cùng, hơi thở Trì Phàm cùng nhân loại chung quanh rõ ràng bất đồng, ngược lại cùng đám tang thi kia giống nhau.

Để Trì Phàm đi theo hắn, đó là vì xác định thân phận tang thi của hắn, nhưng xác định xong thì thế nào? Hắn nhìn không thấu này ý tưởng của tang thi, rõ ràng những câu nói dối, lại không có chút ác ý, cảm giác lại càng như là muốn giúp bọn hắn.

Một con tang thi muốn giúp nhân loại? Vu Thanh thiếu chút nữa bị ý nghĩ của chính mình chọc cười. Hắn lại muốn nhìn một chút, thời điểm đàn tang thi tiến công, tang thi này rốt cuộc có thể hay không giúp đỡ bọn họ đối phó đồng loại của hắn.

Hắn là..... Cũng không cần chờ bao lâu.

“Ông.....”

Trì Phàm cảm thấy đầu chấn động, từ đáy lòng truyền đến một trận cảm giác áp bách mãnh liệt, hần chớp chớp mắt, có chút làm không rõ lắm tình hình.

Dưới thành tang thi đột nhiên xông xao lên, vốn dĩ động tác cực kỳ thông thả như là bỏ thêm mấy gia tốc, đột nhiên công kích, cứ như vậy bắt đầu hướng căn cứ đẩy mạnh.

Các tang thi tre già măng mọc mà vọt đi lên, dần dần đi vào trong phạm vi người công kích trong thành, súng máy “Phốc phốc” mà bắn phá, ngã xuống một mảnh lại một mảnh tang thi, rồi lại có nhiều hơn tang thi xông tới.

Trì Phàm hít sâu một hơi, đè nén xuống xúc động muốn công kích, nguyên lai loại cảm giác này, đó là tín hiệu công kích tang thi vương truyền đạt.

Dưới thành nổi lên một tầng lại một tầng thi thể, tang thi phía trước đảm đương lót chân, ngăn ngừa vài phút, liền có mấy con tang thi linh tinh đụng phải đại môn căn cứ.

Trực tiếp dùng thân thể như vũ khí, thật sự là phương thức tiến công dã man.

Chính là tuyệt đối nhân số áp chế, loại phương thức dã man này lại rất hữu hiệu. Chiều như vậy, căn cứ bị đánh hạ, là sớm muộn.

Bọn họ chỉ có thể có phần thắng, đó là khi trong đàn tang thi, tìm được con tang thi vương ra lệnh.

Vu Thanh nheo lại đôi mắt, cẩn thận tìm tòi.

Trạng thái bình thường, hần cơ hồ không có khả năng từ mấy vạn tang thi tìm được tang thi vương.

Chính là hiện tại không giống, một khi khởi xướng tín hiệu tiến công, tang thi vương liền có độ công nhận cực cao, bởi vì đó là con duy nhất ở trong đàn tang thi điên cuồng bảo trì.

Tìm..... Tìm được rồi!

Trong một đám tang thi giương nanh múa vuốt, chỉ có hần thanh thơi thanh thơi mà đi tới, mang theo một loại khí phách nhất định.

Vu Thanh nhanh chóng nhắm chuẩn mục tiêu, liên tục mấy phát đạn hướng về phía đầu tang thi bay qua.

Kỳ thật Vu Thanh phán đoán không sai, tang thi này xác thật là tang thi vương. Nhưng là hiển nhiên, hần xem nhẹ tốc độ cùng lực lượng của tang thi vương.

Mấy cái trốn tránh, viên đạn liền bay thoáng qua tang thi vương, không có gây cho hần bất luận thương tổn gì.

Vu Thanh ngăn người, cảm thấy có chút không thể tin được.

So với tốc độ viên đạn còn nhanh hơn, không khởi cũng..... Thật là đáng sợ.

Ngay sau đó hần liền không tin, lại lần nữa nhắm ngay đầu tang thi vương, liên tục mấy phát đạn bắn ra.

Tang thi vương lóe vài cái, sau lại dứt khoát không cao hứng trốn nữa, trực tiếp dùng tay bắt được mấy phát đạn, tùy tay ném xuống đất.

Vu Thanh đồng tử co lại, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Hần hần hần, tay không bắt được viên đạn?!!

Bất luận hần như thế nào bắt giữ viên đạn cao tốc di động, Vu Thanh càng quan tâm chính là, hần rốt cuộc làm như thế nào lòng tóc không tổn hao gì, tay hần chẳng lẽ là sắt thép? Không đúng, là sắt thép, cũng sẽ bị xỏ xuyên qua.

Vu Thanh không kịp tự hỏi, liền bị kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Bởi vì tang thi vương hướng nhìn thoáng qua hần.

Đó là một đôi mắt không có cảm tình, giống sơn dã sói đói, cực kỳ có tính công kích.

Vu Thanh tức khắc cảm giác sống lưng lạnh, bởi vì hắn thấy tang thi vương lấy tốc độ cực nhanh hướng nơi này di động, tốc độ quá nhanh, mắt thường khó có thể phân rõ.

Ở tốc độ trước mặt, dự phán cũng vô dụng, liên tục mấy phát đạn đánh hụt, Vu Thanh tâm tình chìm vào đáy cốc.

Hành vi lúc này của mình hiển nhiên là trêu chọc đến tang thi vương, xem tư thế này của hắn, hắn là muốn trực tiếp lại đây lấy đi tính mạng của hắn, Vu Thanh điên cuồng mà bắn, trong lòng bốc lên một nỗi tuyệt vọng.

Quả nhiên, viên đạn của hắn, căn bản không làm gì được tang thi vương.

Mấy cái chớp mắt, tang thi vương đã đi vào trước mặt bọn họ.....

Đem Trì Phàm bắt đi.

???

Từ từ, vì cái gì lại đem Trì Phàm bắt đi?

Tang thi vương mạo hiểm mưa bom bão đạn đi một chuyến chính là chỉ là đem Trì Phàm mang đi mà thôi?

Trong lúc nhất thời, Vu Thanh sững sờ ở nơi đó, đầu có chút kịp thời.

Đồng dạng sững sốt, còn có Trì Phàm.

Hắn đang ở nơi đó không chút để ý mà nhìn mấy con tang thi sơ cấp, đột nhiên bị tang thi vương mang đi.

Chẳng lẽ là tang thi vương cho rằng hắn là phản đồ, muốn bắt hắn giết gà dọa khỉ?

Chính là này phương thức dọa khỉ Vì cái gì lại là ôm công chúa a?

Này tang thi vương quả thực có độc!

Trì Phàm khỏe mắt trầu trầu, vào lúc bị bắt do cao tốc di động làm hắn có cảm giác gương mặt bị gió cắt qua mà sinh đau, hô hấp không thuận.

Hắn lén lút mà nâng đầu, muốn thấy bộ dạng tang thi vương.

Ngô..... Hắn quả nhiên không nên xem.

Khí quan hoàn chỉnh, nhưng là bị đại lượng vết máu khô cạn cùng tro bụi bao trùm, tóc cũng nhăn dúm dó mà dính ở bên nhau, cũng không biết đã bao nhiêu năm không có tắm.

À quên, tang thi không biết tắm rửa.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Trì Phàm mới không muốn cùng tang thi khác dựa vào gần quá a!

Trì Phàm nhìn nhìn gương mặt tang thi vương đột nhiên bắt đầu điên cuồng run rẩy, lại nhìn nơi bọn họ tiếp xúc, có chút ghét bỏ mà bấu môi.

Hắn có thể làm cho tang thi vương buông tay sao?

Tang thi vương chú ý tới ánh mắt Trì Phàm, nỗ lực muốn mỉm cười, chỉ là lâu lắm không có biểu tình nên cơ bắp trên mặt có chút không quá nghe lời, nụ cười này không quá thành công.

Từ khi hắn có ý thức, liền muốn tìm một người.

Hắn không rõ chính mình vì cái gì phải đi như vậy nhiều nơi, chỉ là mơ mơ hồ hồ mà cảm thấy, lại đi xa một chút, nói không chừng liền tìm thấy rồi.

Chính là đến tột cùng muốn tìm cái gì? Hắn lại không nhớ rõ.

Thẳng đến khi hắn nhìn đến đồng loại gần nắp này..... Hắn mới kinh ngạc phát hiện, hắn tìm được rồi.....

Tác giả có lời muốn nói: Cảm giác viết đến nơi đây đều có thể toàn tan hát 2333

14. Chương 14: Lui Lại

“Đây là ý tứ gì?” Vệ lả lướt xem tới ngóc.

Tang thi vương tự mình tiêu tiêu sái sái đi một chuyến, còn thuận tóm đi một người? Không khỏi cũng quá kiêu ngạo đi!

“Nó đem Trì Phàm bắt đi làm gì?” Vệ lả lướt vẽ mặt buồn bực hỏi.

Vu Thanh lắc lắc đầu, tỏ vẻ hần cũng không rõ. Hần chỉ biết Trì Phàm là tang thi, nhưng hành vi của tang thi vương cũng thực sự làm người ta nhìn không thấu.

Cảm giác giống như đôi tình nhân lâu ngày không gặp.

Nói thật, hình tượng của tang thi vương thật sự không dám khen tặng, đem Trì Phàm bắt đi làm Vu Thanh nào bố ra hình ảnh Đại vương sơn trại cường cưới dân nữ.

Vu Thanh lắc lắc đầu, một trận ác hàn.

Đột nhiên có chút đau lòng cái kia tên gia hỏa kêu Trì Phàm kia.....

Tang thi vương mang theo Trì Phàm rời xa phạm vi công kích của mọi người, lúc này mới ngừng lại.

Nhưng giống như không có tính toán buông tay.

Như cũ chặt chẽ mà đem Trì Phàm ôm ở trong ngực, chạy đến nơi thật xa.

Cảm nhận được lồng ngực tang thi vương chấn động cùng cảm xúc mạc danh hưng phấn, Trì Phàm khoe mắt trầu trầu, rốt cuộc nhìn không được nói: “Uy, đại ca, người có thể buông tay không?”

Tang thi vương hiển nhiên ngăn người, hồi lâu mới hiểu được ý tứ Trì Phàm, lúc này lưu luyến không rời mà đem Trì Phàm thả xuống dưới, chỉ là lực chú ý như cũ vẫn dừng lại ở Trì Phàm, như sợ hần chạy mất.

Trì Phàm cảm giác thực nghi hoặc, thái độ của tang thi vương đối với hần không khỏi cũng quá cổ quái.

Mới đầu hần cho rằng tang thi vương đối với hành vi phản đồ của hần vì cảm thấy bất mãn mới đem hần bắt về, chính là hiện tại xem ra, hần là hoàn toàn không phải.

Cái loại tư thế quý dị này, cảm xúc khẩn trương hề hề, thật sự là không giống bộ dáng muốn giáo huấn hần.

Chẳng lẽ tang thi vương đã từng cùng hần quan hệ thực thân cận? Thân nhân? Bằng hữu? hoặc là..... Người yêu?

Trì Phàm không rõ, bởi vì hần căn bản không rõ về ngoài tang thi vương, chỉ có thể y theo một ít đặc thù sinh lý để phán đoán ra hần là nam nhân.

Huống chi, hần cũng chưa chắc nhớ rõ.

Trì Phàm liếc mắt một cái nhìn ánh mắt mãnh liệt của tang thi vương, neho mắt, trực giác nói cho hần, bọn họ lúc trước quan hệ chỉ sợ không đơn giản.

Ai.....

Trì Phàm yên lặng mà thở dài một hơi, thật không nghĩ tới, chính mình thế nhưng là cái tên gay!

Trong lúc nhất thời, hần nhớ tới hai con tang thi lúc trước, rõ ràng đã là hai thân thể tàn khuyết không được đầy đủ, thậm chí đầu đều không hoàn chỉnh, lại như cũ rúc vào nhau.

Trì Phàm không khỏi mà lần nữa liếc liếc mắt nhìn tang thi vương, thở dài nhẹ nhõm, ít nhất đây là một con tang thi đầy đủ, đầu, thân thể, tứ chi, tất cả đều khỏe mạnh.

“Ông ——”

Lại tới nữa.

Trì Phàm vỗ vỗ đầu, đem dục vọng muốn công kích trong nháy mắt bốc lên thu trở về.

Đây là tín hiệu công kích tang thi vương phát ra.

Dưới thành tang thi tựa hồ càng điên cuồng, không muốn sống mà hướng về phía trước, phẳng phất muốn dùng tốc độ nhanh nhất phá căn cứ.

“Phanh” “Phanh” “Phanh”

Mấy tang thi trước người Vệ lả lướt xông tới bị bắn, nhưng vẫn làm Vệ lả lướt ra một thân mồ hôi lạnh.

Còn may tài bắn súng của Vu Thanh đủ chuẩn, nếu không mình liền xong rồi.

Chính là tình huống hiện tại tựa hồ cũng không có tốt chút nào.

Phòng tuyến bị mở ra một chút, không ít tang thi đã lướt qua cửa thành trực tiếp đánh vào, xếp sau đó là nhóm dị năng giả đã không còn an toàn, tùy thời khả năng sẽ bị công kích đến.

Vệ lả lướt tay run lợi hại, thời gian dài công kích quá nhanh làm cơ bắp nằng có chút ăn không tiêu, đạn châu bắn ra hiển nhiên cũng không chuẩn bằng lúc trước, bắt đầu thường xuyên mà bắn lỗi.

Vu Thanh hiển nhiên cũng chú ý tới điểm này, mới có thể đứng lúc mà viện thủ.

Chỉ là..... Viện thủ như vậy còn có thể giữ bao lâu?

Thời gian dài tiêu hao thể lực bọn họ, đàn tang thi giờ phút này giống như điên rồi, hung ác dị thường, nơi này chỉ sợ, lập tức liền luân hãm.

Vốn dĩ phần thắng duy nhất của bọn họ, chính là vào lúc thể tấn công của đàn tang thi còn không có hoàn toàn thành hình liền đem tang thi vương đánh chết.

Chính là ai có thể nghĩ đến, tang thi vương, thế nhưng sẽ mạnh đến trình độ này.

Hiện tại, hết thảy đã không còn kịp rồi.

.....

Trì Phàm nhìn nhóm đồng loại đã dần dần đánh vào căn cứ, bộ dáng giương nanh múa vuốt rất là đáng sợ, hắn không khỏi mà nhăn mày, trong lòng cảm giác thoải mái.

Nơi này là nơi duy nhất hắn biết có làm thực nghiệm nghiên cứu, địa phương khác có lẽ có, nhưng là hắn không thể nào biết được.

Nếu căn cứ này đều chôn vùi trong miệng tang thi, như vậy không lâu sau, nơi này liền sẽ trở thành thiên hạ của tang thi, sau đó, đó là khoảnh khắc bọn họ chậm rãi tử vong.

Hắn nhìn thoáng qua tang thi vương bên cạnh, tâm tư khê nhúc nhích.

“Kia... Có thể hay không không tấn công căn cứ này?” Trì Phàm do do dự dự mà mở miệng, trong lòng có chút chột dạ.

Hắn cùng những người này quen biết, nếu bọn họ tử vong, hắn cũng hy vọng không phải ở dưới mí mắt mình.

Đại khái đây gọi là giả nhân giả nghĩa đi.

Hắn không biết tang thi vương có thể suy nghĩ lời hắn nói không, hắn chỉ có thể bình tĩnh xem xét ——

Nếu có thể, hắn muốn giữ lại căn cứ này.

Trì Phàm không nghĩ tới là, tang thi vương chỉ nhìn hắn một cái, liền hướng về phương hướng đàn tang thi lẹ gào một tiếng, trong lúc nhất thời, bước chân đàn tang thi liền loạn, bắt đầu như thủy triều lui về phía sau.

Trì Phàm ngốc, ngơ ngác nhìn tang thi vương.

Thật sự nói một câu, hắn liền..... Lui binh?

.....

Hậu bị thông đạo.

Vốn dĩ tang thi thể công hung mãnh đột nhiên dừng một chút, chúng nó gầm rú, như là chửi rửa cái gì, nhưng cuối cùng, vẫn lựa chọn lui lại.

Phương Cẩm chớp chớp mắt, cũng theo bọn họ nên bước rời nơi này, giờ phút này, đầu hấn đã loạn thành một mảnh, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nghe được một cái tín hiệu lui lại.

Không biết vì sao, cảm giác rất không thật a.....

Tác giả có lời muốn nói: emmm, về sau ta sẽ tận lực nhanh hơn đổi mới tần suất đất.

Cảm giác mỗi lần ít nhất 3000 tự cốt truyện đều sẽ bị ta áp súc đến không đến 2000 tự, chịu không điều, thật nhiều tưởng viết đồ vật nhưng là cũng không biết thêm ở nơi nào (_) , lần sau tận lực một vòng càng hai lần, emmm, tận lực!

15. Chương 15: Tồn Lương

Người này còn bé đến nghiện?!

Tri Phàm lại lần nữa cảm nhận được gió đánh bên tai, đầy đầu hắc tuyến.

Tang thi vương đi trước, để hấn theo sau không phải tốt sao? Chẳng lẽ mình còn chạy không được?

Ngô.....

Tốc độ của hấn hình như là không bằng tang thi vương.

Tang thi vương có tốc độ thực mau, vừa di chuyển thì căn bản vô pháp thấy rõ cảnh tượng chung quanh, Tri Phàm nheo lại đôi mắt, muốn thử nhìn rõ ràng hơn.

Phía sau đàn tang thi đã bị ném thật xa, tang thi vương giống như căn bản không có tính toán chờ bọn họ, mà là hưng phấn muốn dùng tốc độ nhanh nhất về hang ổ.

Kỳ thật đối với nó, đánh hạ căn cứ hay không cũng không quan trọng, muốn ăn căn cứ bất quá là để tìm người này mà thôi, hiện tại người đã tìm được rồi, đánh căn cứ cũng không quan trọng nữa.

Lúc trước muốn tăng tốc độ tiến công tốc độ là vì muốn nhanh kết thúc chiến đấu, hảo đem người này trận doanh của mình, bắt quá..... Bộ dáng hấn hình như không quá nguyện ý.

Bộ dáng tuy ngốc ngốc lằng lằng thực đáng yêu, nhưng là trong ánh mắt tràn ngập vẻ —— ta không quen biết người.

Vì cái gì?

Tang thi vương không hiểu, chỉ có thể đem người chặt chẽ mà coi chừng, để ngừa hấn chạy trốn.

Dù sao mặc kệ như thế nào, nếu nó tìm được rồi, sẽ không để hấn rời đi.

Mấy lần nhảy lên, tang thi vương đã lướt qua ngọn núi, đi vào sườn núi khác, đây là hang ổ của họ, một bên sơn động là nơi bọn họ làm tổ.

Rốt cuộc dừng lại.

Tri Phàm thở một hơi dài, thời gian dài di chuyển quá nhanh làm hấn có chút ăn không tiêu, có thể nói, hấn cùng tang thi vương có một khoảng chênh lệch rất lớn.

Hơn nữa, thời gian dài thể năng tiêu hao làm hấn có chút..... Đói bụng.

Hắn đã hai ngày chưa ăn gì, vốn nghĩ ở trong căn cứ trà trộn mấy ngày, chờ quen thuộc hoàn cảnh rồi, đến buổi tối mới đi tìm chút máu mới mẻ, chỉ uống máu không giết người, để tránh bị phát hiện.

Nhưng hiện tại, kế hoạch căn bản không có thực thi được, hắn còn bị tang thi vương mang trở về, cũng không biết muốn làm cái gì.

Thật là..... Nghĩ như thế nào mệt a!

Trì Phàm hung hăng mà trừng mắt tang thi vương, muốn nhìn xem hắn có thể làm ra cái gì.

Tang thi vương lại chỉ là đứng ở nơi đó, lẳng lặng mà nhìn hắn, phảng phất như thế nào cũng xem không đủ.

Hai tang thi liền như vậy mắt trừng đôi mắt nhỏ một trận, Trì Phàm rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chủ động ra tiếng đánh vỡ loại cục diện xấu hổ này, “Uy, ta đói bụng.”

Tang thi vương sững sốt một chút, ngay sau đó như hiện vật quý lõi kéo Trì Phàm đi vào sơn động.

Mới vừa đi vào, Trì Phàm liền cảm nhận được một trận hàn ý.

Sơn động từ bên ngoài nhìn cũng không lớn, nhưng bên trong lại có cái động thiên khác, càng đi, không gian lại càng lớn, biên giới có dấu vết ma sát rất rõ ràng, hiển nhiên không phải chỉ trong một thời kỳ.

Mặc kệ thế nào, đều là huyết động hậu thiên khai thác.

Nhưng là ai đem vách đá đánh xuyên? Chẳng lẽ là các tang thi làm?

Trì Phàm nhìn thoáng qua tang thi vương, trong lòng có chút nghi hoặc.

Các tang thi cấp thấp không có trí tuệ, đấu pháp cũng toàn là đấu đá lung tung, chuyện mở sơn động này, đối bọn họ mà nói là thực khó khăn, bởi vì bọn họ cũng không sử dụng công cụ, thuần túy dựa vào cậy mạnh để khai hoang nói, không khỏi có chút không thực tế.

Cho dù có tang thi vương chỉ huy, cũng không làm nên chuyện gì.

Lại hướng vào trong mà đi, hàn ý càng sâu, loáng thoáng có thể nghe được tiếng nước, trong không khí tựa hồ còn kèm theo một chút mùi máu.....

Ấn?

Trì Phàm dùng sức mà ngửi ngửi, xác thật là mùi máu không sai.

Hắn không khỏi mà nuốt nước miếng một cái, thần kinh cũng hưng phấn lên.

Lại lướt qua một cái đường cong, toàn cảnh huyết động mới dần dần triển lộ ra.

Đây là một cái thế giới băng tuyết, từng đạo băng lăng đổ chiều ở nơi đó, nhỏ nước đứt quãng, Trì Phàm lúc trước nghe được tiếng nước nguyên lai là ở nơi này.

Hình dạng các khối băng tùy ý mà trưng bày, như là từng tác phẩm nghệ thuật, nơi này độ ẩm cực thấp, từng đạo bạch khí uốn lượn, phảng phất tiên cảnh.

Cảnh tượng thực đẹp, nếu xem nhẹ trong khối băng kia là từng khối thi thể.

Trì Phàm ngốc lẳng lẳng mà nhìn, trong lòng hiện lên vô số chấn động.

Nếu hắn không lý giải sai, thi thể đó do đàn tang thi tồn lương, thi thể đặt trong khối băng vô cùng có khả năng là vì giữ tươi.

Rốt cuộc chỉ có máu mới mẻ, mới có thể ức chế cái loại cảm giác đói khát.

Tang thi vương tìm một góc, một quyền đi xuống, khối băng liền rắc rắc rắc nứt vỡ, bên trong thi thể bị đông cứng dần dần trượt ra, ngừng ở chân Trì Phàm.

Tang thi vương chỉ chỉ thi thể, lại hướng về phía Trì Phàm gào rống vài tiếng, ánh mắt bóng lưỡng.

Trì Phàm ánh mắt ám ám, cảm giác đói khát càng sâu, hần liếm liếm môi, cúi xuống tại cổ thi thể hung hăng mà cắn một ngụm, dùng sức mà nuốt vào, rất giống quỷ hút máu trong truyền thuyết phương Tây.

Động mạch chủ ở cổ là nơi lượng máu sung túc, ngày thường cắn một ngụm, liền sẽ có máu phun ra, mỹ vị vô cùng, bất quá hiện tại..... Thi thể bởi vì bị ướp lạnh, máu cũng không lưu thông tốt, nuốt vào không khỏi có chút lao lực.

Một người thời điểm kiếm ăn, Trì Phàm thông thường sẽ đem chọn mục tiêu là ở cổ nhân loại cổ, uống máu lại không ăn thịt, cứ như vậy, nếu hần ta bị nhiễm, tang thi hóa sau đó tốt xấu cũng giữ được tứ chi kiện toàn.

Nhưng là với các tang thi khác, hần lại không cách nào bảo chúng nó ăn như vậy, trong mắt các tang thi, bộ vị mỹ vị nhất đó là trái tim, nơi đó tươi mới nhiều nước, vị thật tốt.

Mà ở trong cấp bậc nghiêm ngặt của đàn tang thi, phàm là cùng nhau kiếm ăn, bộ vị tốt nhất đều phải để lại cho tang thi đẳng cấp cao, lại vừa vặn, Trì Phàm là con tang thi cao cấp nhất trong bọn chúng.

Mới đầu Trì Phàm đối với những đồ vật do tang thi dâng lên là tràn ngập kháng cự, nhưng thời gian dài, hần cũng thích ứng thân phận.

Tang thi cùng nhân loại, vốn dĩ chính là đối lập.

Trì Phàm an ủi không ngừng bản thân, để hóa giải cảm giác tội ác trong lòng.

Trong những người bị cắn, cũng không phải ai cũng đều sẽ biến thành tang thi.

Có người bị đàn tang thi như tầm ăn hầu như không còn gì, cơ hội tang thi hóa đều không có. Còn có một số người, bọn họ mất đi bộ phận thân thể nào đó, thậm chí có người chỉ còn lại có nửa bên đầu, sau khi tang thi hóa xong liền sẽ tử vong.

Mà đối với những tang thi đầy đủ khí quan, chỉ cần định kỳ hấp thu máu mới mẻ thì có thể duy trì hoạt động sinh mệnh, nhưng chúng nó cố tình vẫn muốn gặm cắn huyết nhục, vì sao?

Bởi vì tang thi không có trí tuệ, căn bản không rõ yêu cầu chân chính của chúng nó là cái gì, chúng nó chỉ là bị cảm giác đói khát bức bách, thuần túy mà đem nhân loại trở thành đồ ăn.

Trì Phàm từng cho rằng mình là con tang thi quái thai, hần có thể giống người khác tự hỏi, nói chuyện.

Nhưng là hôm nay, hần tựa hồ gặp một con tang thi cũng có trí tuệ.

Trì Phàm lại lần nữa nhìn quét một chút bốn phía, không khỏi mà cười, trận thế này, không có khả năng một con tang thi vương có thể làm.

Hần chỉ sợ là, gặp một đám đồng loại chân chính.

Trong lúc nhất thời, Trì Phàm sinh ra một loại dự vọng mãnh liệt muốn được giao lưu, cảm xúc mệnh mệnh mà nhìn về tang thi vương.

.....

Ách, vẫn là trước đem nó rửa sạch sẽ rồi nói sau.....

16. Chương 16: Giao Tiếp

Nhân loại là loại động vật quần cư.

Trì Phàm tuy rằng biến thành tang thi, lại bảo lưu ý thức nhân loại, cũng bởi vậy, hần có dự vọng mãnh liệt muốn giao tiếp.

Ba năm thời gian, đem hần nhện hồng rồi.

Tang thi tuy rằng cũng có giao lưu, nhưng phần lớn đều dừng lại ở trình tự dễ hiểu đơn giản, như là ăn hay không ăn, có đánh hay không, kết hợp một ít tứ chi động tác để tiến hành thuyết minh.

Chúng nó có giao lưu, nhưng là không có ngôn ngữ.

Mà làm một con tang thi có tư duy, có thể nói, Trì Phàm đặc biệt khát vọng có thể có người cùng nhau tâm sự, trò chuyện, chỉ là nói một chút hôm nay thời tiết như thế nào cũng không tồi.

Nếu thời gian dài không nói lời nào, sớm muộn gì sẽ đánh mất ngôn ngữ năng lực, cho nên Trì Phàm luôn không có việc gì liên tục lắm lâu lâu, làm bộ chỉ huy đàn tang thi nhỏ thủ hạ của hắn, mặc kệ chúng nó có hiểu hay không.

Bất quá hiện tại tốt rồi, ít nhất bên người có một con tang thi tuyệt đối là nghe hiểu được.

Trì Phàm xem xét con tang thi vương còn đang hưng phấn bên cạnh, độ hảo cảm không ngừng UP, tuy rằng mặt tang thi vương giống bị đánh mosaic xem không rõ, Trì Phàm lại cảm thấy càng xem càng thuận mắt.

Chỉ là, tổng không thể cứ tang thi vương tang thi vương mà gọi đi.

“Uy, người tên gì?” Trì Phàm hỏi.

Tang thi vương tinh thần rung lên, há miệng thở dốc muốn nói cái gì đó, lại chỉ có thể phát ra ca ca rống, như là từ cổ họng bài trừ phát âm ra.

Cũng đúng, nó không nói được.

Trì Phàm trong lòng có chút thất vọng, từ biểu hiện của tang thi vương, nó hiển nhiên là muốn nói chuyện, nhưng nói không ra.

Là bởi vì thời gian dài không nói gì mà đánh mất ngôn ngữ năng lực sao?

Trì Phàm không hiểu, chỉ có thể âm thầm may mắn chính mình còn giữ được kỹ năng cơ bản nhất.

Tang thi vương thử đã lâu, cũng không làm được gì, trong mắt quang mang dần dần phai nhạt xuống, toàn bộ trạng thái tâm lý xuống dốc.

Không phải chứ? Nhiều cảm xúc vậy?

Trì Phàm có chút buồn cười, lại cảm thấy chính mình quá xấu rồi, vì thế nhìn chằm chằm tang thi vương hồi lâu, mở miệng nói “Ta cũng không biết người tên gì, nhưng phải có cái xưng hô, về sau ta liên tục kêu người nhị ngốc đi, nếu người về sau có thể nói lời, lại nói cho ta tên của người, thế nào?”

Cũng không có ý tứ trêu đùa, chỉ là hắn cảm thấy bộ dạng tang thi vương cực kỳ giống sủng vật hắn lúc trước nuôi, mà trình độ đặt tên của hắn lại không cao, sủng vật kia tên đại ngốc, dứt khoát gọi tang thi vương là nhị ngốc.

Quái, hắn như thế hắn lại nhớ đến con cẩu kia? Hơn nữa, trong ấn tượng, hình như hắn đã cùng một người cùng nhau nuôi nó, với ai? Sẽ không phải là này tang thi vương đi?

Nghĩ như vậy, Trì Phàm lại lần nữa đem ánh mắt đặt lên tang thi vương, trong ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Tang thi vương sững sốt một lát, cúi đầu xuống tựa hồ tự hỏi cái gì, đến khi ngẩng đầu, đã không thấy suy sút nữa, ngược lại cõi lòng đầy chờ mong mà nhìn Trì Phàm.

Trì Phàm nhợt nhạt mà cười cười, cảm giác tâm tình có chút tốt.

Đối với cảm xúc một người khiến cho người bị ảnh hưởng, có thể thấy được vị trí của người này trong lòng người sâu bao nhiêu.

Cho dù Trì Phàm hiện không có ký ức, hắn cũng không thể không thừa nhận, loại cảm giác này..... Thật tốt.

Đến bây giờ, hắn đã trên cơ bản có thể xác nhận, tang thi vương cùng hắn, chỉ sợ có thiên ti vạn lữ liên hệ, tám chín phần, đã từng là người yêu.

Cũng không biết vì sao, Trì Phàm trong lòng có chút chờ mong.

Chỉ là phụ cận không có chỗ nào sạch sẽ, con sông gần nhất cũng có không gần, hơn nữa lại cách căn cứ Ánh rạng đông cực gần.

Vốn dĩ con sông kia cách khá xa căn cứ Ánh rạng đông, nhưng theo quy mô mở rộng của căn cứ, dần dần mà kéo gần lại khoảng cách.

Trì Phàm trầm ngâm một lát, vẫn quyết định mang tang thi vương đi đến đó rửa sạch.

Đối mặt với một con tang thi dơ hề hề, hẳn thật sự là không dễ chịu.....

Vào đêm, hai thân ảnh im ắng di động, một trước một sau, tốc độ rất nhanh, không dẫn người chú ý.

Trì Phàm khom lưng ở trong bụi cỏ quan sát một hồi, xác định không có gì uy hiếp mới đi ra, vừa định quay đầu kêu nhị ngốc tới, lại phát hiện nhân gia căn bản không có trốn, từ đầu đến cuối đều thẳng tắp mà đứng bên cạnh, giống như một pho tượng.

Trì Phàm khoe mắt trầu trầu, cạ lời, cái tư thế này, chung quanh nếu có người đã sớm bị phát hiện!

“Lần sau ta nói thế nào người liền làm như thế, hiểu không?” Trì Phàm mở miệng nói.

Nghĩ một lát, Trì Phàm sợ Nhị Ngốc không hiểu, liền lại rúc vào trong bụi cỏ, chỉ dò ra một cái đầu, đối với Nhị Ngốc vẫy vẫy tay, “Lại đây lại đây, cùng ta trốn.”

Nhị ngốc cái hiểu cái không gật gật đầu, tiến về phía Trì Phàm, trốn vào trong bụi cỏ.

Kỳ thật nó cảm thấy không tất yếu phải trốn trốn, có người tới thì giết chết thôi.

Nhưng nếu A Trì nói như vậy, nó nghe lời.

Hơn nữa..... Lúc trước A Trì có vẻ rất ghét bỏ nó, nó mới cố tình duy trì khoảng cách, hiện tại hẳn như thế này, không ngại nữa sao?

Nhị ngốc nhìn gương mặt Trì Phàm gần trong gang tấc, trong lòng nhảy nhót.

Người nó tâm tâm niệm niệm hồi lâu, hiện giờ đang ở bên cạnh, cùng nó nói chuyện, đối nó cười, không khỏi cũng..... Quá hạnh phúc đi.

(Candy: Anh đáng yêu dễ sợ *~*)

17. Chương 17: Bờ Sông

Căn cứ Ánh rạng đông căn cứ tại đại môn bị mở ra một cái khe nhỏ, một bóng người từ bên trong đi ra, trong tay cầm hai kiện quần áo, chậm rì rì đi về phía con sông, hiển nhiên là muốn thừa dịp bóng đêm trốn đi tắm.

Nàng thuần thực mà xoay mấy vòng, liền đi tới chỗ con sông, bộ dạng ngựa quen đường cũ hiển nhiên không phải lần đầu tiên đi vào nơi này.

Chỉ là..... Hôm nay tựa hồ cùng bình thường không giống.

Cái mũi hơi hơi kích thích, chợt nhú mày, ném đồ cầm trong tay ra sau, chính mình ẩn ở mấy bụi cây lên lút quan sát.....

Trì Phàm nhìn Nhị Ngốc ngoan ngoãn mà trốn vào trong bụi cỏ, không khỏi mà nhướn mày, nghĩ thầm Nhị Ngốc cũng thật nghe lời.

Hắn nhện không được nổi lên tâm tư chơi đùa, muốn nhìn một chút nó có thể nhẫn nại đối với mình đến thể nào, vì thế hắn từ bụi cỏ nhảy ra, đi tới bờ sông, quay đầu lại hướng tới Nhị Ngốc ngoắc ngón tay, ý bảo nó đuổi kịp mình.

Nhị Ngốc cũng không nghĩ nhiều lắm, cơ hồ là trong nháy mắt liền đi tới bên cạnh Trì Phàm, đối với nó mà nói, bất quá là thay đổi địa phương mảnh liệt nhìn chằm chằm Trì Phàm.

Trì Phàm đáng khinh mà cười cười, mở miệng nói “Người xem người dơ hề hề, mau đi xuống tẩy tẩy.”

Tiếp theo hần liền khẽ meo meo mà thối lui đến sau lưng Nhị Ngốc, đi lên dùng một chân, đem Nhị Ngốc đá vào trong sông.

Nhìn Nhị Ngốc ở trong sông bộ dáng hoảng loạn, hần ở một bên tiện hề hề mà cười, một bộ khoe khoang nhìn rất là muốn ăn đòn.

Hần tịch mịch lâu lắm, thật vất vả có cái nghe hiểu được hần nói chuyện tang thi xuất hiện, vô luận cùng nhau làm chút cái gì, đều có thể làm hần thoải mái cười to.

Chỉ là hần không khỏi có chút đắc ý vênh váo, lúc trước cẩn thận đã sớm bị hần ném tại sau đầu.

Trì Phàm ngồi xổm bên bờ chờ, trong lòng có chút chờ mong.

Hần âm thầm nghĩ, chờ nhị ngốc ra, hần là một bộ dạng rục rở hần lên đi.....

Không quá một hồi, nhị ngốc thân mình ướt sũng từ trong sông đi ra, Trì Phàm đầy cỏi lòng chờ mong mà nhìn qua.....

Không có gì biến hóa!

Trì Phàm khóe mắt trờ trờ, thâm thân mình ngu xuẩn, cũng đúng, tích góp ba năm bụi bậm, nào có khả năng dùng nước trong là có thể tẩy sạch a!

Trì Phàm bực mình mà nằm ngã trên mặt đất, nghĩ thầm có nên đi một chuyến không, hần là phải đi về cái siêu thị lần trước để lấy dụng cụ vệ sinh linh tinh.

Hơn nữa, hần cũng không có mang cho nhị ngốc chút quần áo nào, tẩy xong rồi cũng không có gì mặc, rốt cuộc không thể để nó khỏa thân đi!

Ngô..... Hiện tại quần áo nó đã ướt.

Vốn là quần áo bị tàn phá giờ phút này dẫm nước, nửa lộ nửa kín tuột xuống, lộ ra tảng lớn khối cơ bắp, làm Trì Phàm xem đến nheo mắt.

Vì cái gì hần lại đem người ta đá vào trong sông a!

Trì Phàm vỗ vỗ đầu chính mình, có chút ảo não, hần như thế nào lại không nghĩ tới thay quần áo cho Nhị Ngốc?

Tuy rằng một con tang thi cởi trần tựa hồ cũng không có vấn đề, nhưng hần tưởng tượng đến con tang thi này rất có khả năng đã từng là người yêu của hần, hần liền mặc danh mà có chút ngượng ngùng oa!

Bộ dáng này làm hần như thế nào mà cùng Nhị Ngốc vui sướng chơi đùa a! Trì Phàm ánh mắt mơ hồ, suy nghĩ thuộc thật xa.

Nhị ngốc hiển nhiên chú ý tới Trì Phàm đang thất thần, muốn an ủi hai câu, chính là nói ra lại chỉ là âm thanh “Răng rắc” “Cùm cụp”, hần không khỏi mà rũ xuống đôi mắt, rất là mất mát.

Trì Phàm đứng dậy, bất đắc dĩ mà mở miệng nói “Aiii, hiện tại cũng không có biện pháp, người trước cùng ta đi tìm chút vật tư, tắm rửa gì đó, lại nói sau.”

Vừa dứt lời, liền có tiếng “Cùm cụp”, từ hướng lùm cây truyền đến một tiếng vang nhỏ, thanh âm không lớn, lại cũng đủ để nhị ngốc nghe thấy.

Hần hướng tới hướng bụi cây gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ trọng tâm tang thi đè thấp, nháy mắt tiến vào trạng thái công kích.

Người tránh ở sau bụi cây giật mình, nàng chỉ là cảm thấy người nói chuyện thanh âm có chút quen tai, muốn tới gần xác nhận một chút, lại không cẩn thận đụng phải một nhánh cây.

Thanh âm cũng không lớn, nhưng là hiển nhiên, nàng bị phát hiện.

Nâng mày, trong lòng quyết định, nếu đã bị phát hiện, liền chủ động xuất kích.

Trong nháy mắt, hàn ý tàn sát bữa bãi, từ lùm cây đến nơi hai người Trì Phàm kết ra một tầng thật dày bằng sương, một bóng người từ trong bụi cây vọt ra, xông tới hai người Trì Phàm.

Nhị ngọc nhanh chóng di động đến trước Trì Phàm trước, đem người hộ ở sau lưng, tay phải nháy mắt nắm thành quyền, xem chuẩn hướng người di động tới, một quyền đánh tới.

Trong phút chốc, trước mặt nhị ngọc liền kết nổi lên lớp băng thật dày, một đạo tiếp theo một đạo, thoát nhìn không thể phá.

Nhưng là, cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi.

Nhị ngọc mày cũng chưa nhả một chút, nắm tay trực tiếp oanh, “Rắc rắc rắc rắc” thanh âm vang lên, khối băng theo tiếng mà nứt, một đạo tiếp một đạo, như là hòa tấu âm đàn.

Người tới nện bước dừng một chút, hiển nhiên là không nghĩ tới lớp băng dễ dàng như vậy mà đã bị phá vỡ, nàng nhú mày, ở trong lòng ước lượng một chút cường độ lực lượng thứ này.

Chỉ là hơi suy tư, nàng liền thu hồi vỏ loan đao, nhanh chóng lui về phía sau vài bước, vẫn duy trì khoảng cách công kích khá xa.

Thứ này có lực lượng quá mạnh, cận chiến nàng hẳn là chiếm không được tiện nghi, ngược lại dễ dàng bị khắc chế, tương phản, công kích cự ly xa, quyền chủ động liền nắm giữ trong tay nàng.

Đôi tay vung lên, lam quang hơi lóe, một tầng băng lớn từ bốn phương tám hướng bay qua, khối băng góc cạnh rõ ràng, đằng trước giống lưỡi dao sắc bén, nếu như bị đánh trúng, khẳng định sẽ rơi vào kết cục máu tươi văng khắp nơi.

Nhị Ngọc không chút suy nghĩ, liền đem Trì Phàm bế lên, mấy cái lập loè nhảy, liền tránh đi công kích, khối băng nện ở quan mặt đất nơi hai người vừa đứng, đánh ra không ít cái hố.

Trì Phàm:.....

Vì cái gì Nhị Ngọc cảm thấy hẳn trốn không xong a? Hẳn hoàn toàn có thể tự mình tránh a! Bộ dáng này sẽ làm hẳn có vẻ hẳn thực yếu nhược a!

Trì Phàm bĩu môi, cảm thấy có chút mất mặt.

Cũng không biết là gia hỏa nơi nào chạy tới, đi lên liền đấu võ, dọa hẳn giật mình.

Hơn nữa..... Không biết vì cái gì, cảm thấy người này năng lực có chút quen mắt.

“Ca ca” “Ca ca”

Trì Phàm cảm thấy chung quanh hàn khí bức người, không lâu, trên mặt đất tiểu băng trùy liền giống như có sinh mệnh, trong chốc lát liền hình thành từng đạo tường băng, đem Trì Phàm hai người vây ở trong.

Chỉ là tường băng này, cũng không thể đem hai người vây hồi lâu, phá tường mà ra bất quá là mấy cái công phu nắm tay

Trì Phàm tinh thần rung lên, muốn chứng minh thời khắc của mình tới rồi, liền từ trong lòng ngực nhị ngọc chui ra, nói một câu “Lần này ta tới!”

Hắn hưng phấn mà ra một quyền, lại không có cảm giác đánh vào.

“Ân?” Trì Phàm có chút buồn bực mà nhìn về nơi hẳn công kích, giờ phút này nào còn có cái gì tường băng, đã sớm biến ảo thành nước, lấy nắm tay hẳn lan ra toàn thân.

Hắn trong lòng rung mình, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào cho phải, nước như là có tính dính, như thế nào cũng ném không xong, giờ phút này khắp người hẳn thấm thấu từng trận hàn ý, làm Trì Phàm sinh ra một loại cảm giác bản thân lập tức liền kết băng.

Nhị ngọc hiển nhiên cũng sững sốt, ngay sau đó phẫn nộ mà rít gào một tiếng, gân xanh bạo khởi, chỉ trong nháy mắt liền di động tới người công kích, bóp cổ nàng, chế trụ, lại đem nàng đưa tới hướng Trì Phàm gầm rú.

Hàn ý lạnh thấu xương, sát khí bức người, nàng hơi thở phóng ra, âm thầm tìm kiếm cơ hội thích hợp phản kích, đến khi thấy diện mạo Trì Phàm, trong nháy mắt thu liễm hơi thở, nàng có chút không xác định mà mở miệng, thanh âm mang theo chút khẩn trương cùng chờ mong, “Trì..... Trì Phàm?”

18. Chương 18: Xảo Ngộ*

*: Gặp lại

Ấn? Người này nhận thức hần?

Trì Phàm ngẩn người, nhìn nữ nhân bị Nhị Ngọc chế trụ, nhú nhú mày, ngơ..... Người này nhìn hảo quen mắt a.

Trì Phàm hơi suy tư, liền nghĩ ra, “A! Người là..... Mục Âm!”

Ba năm trước đây, hần cùng người này ngọc qua một đoạn thời gian, tuy rằng không lâu sau, lại làm cho hần khắc sâu ấn tượng, bởi vì hần vì một lần tang thi vây công, mới ý thức được thân phận tang thi của mình.

Trì Phàm cười cười, thần kinh căng chặt thần kinh thả lỏng, Mục Âm mấy năm không thấy, thực lực càng sâu hơn lúc trước, hần có chút cổ sức mà chỉ cánh tay bản thân đã sắp bị đông lạnh thành khối băng, mở miệng nói “Thứ này có thể thu hồi không?”

“Đương..... Đương nhiên!” Mục Âm có chút xấu hổ mà đáp, chỉ lo kích động, quên đem năng lực thu hồi.

Cánh tay Trì Phàm lam quang hơi lóe, cảm giác nước hàn tính mười phần dính nhớp khó chơi liền biến mất vô tung vô ảnh, hóa thành nước bình thường chảy trên mặt đất, cùng thổ nhượng bốn phía hòa hợp.

Nhị ngọc thấy Trì Phàm đã không còn trở ngại, tay đặt trên cổ Mục Âm bỗng nhiên tăng lực đạo, nhìn qua là muốn đem Mục Âm sống sờ sờ bóp chết.

Trì Phàm cả kinh, “Nhị Ngọc! Mau buông tay, nàng không phải địch nhân.”

Vừa mới dứt lời, Trì Phàm trong lòng liền có chút chột dạ, ba năm trước đây bọn họ là đồng đội không tồi, nhưng khi đó tất cả mọi người đều cho rằng hần vẫn là con người a, ngay cả chính hần cũng vậy.

Nhưng hiện tại, hần cùng Mục Âm lập trường có thể nói là đối lập, có phải địch nhân hay không thật đúng là khó mà nói.....

Nhị ngọc ngoan ngoãn mà buông lỏng tay ra, lúc buông tay hướng về phía Mục Âm gầm rú một tiếng, mang theo chút thị uy.

A Trì cùng người này là người quen cũ, nó thế nào mà nhìn không ra, bất quá hần ác ý tính trả thù mà thôi, rốt cuộc nàng làm A Trì bị thương, tuy không quá đáng ngại, nhưng bị thương chính là bị thương, không trả thù trở lại thì không phải phong cách của nó.

Nó xuống tay nặng nhẹ vừa phải, sẽ không làm nàng tử vong, lại cũng tuyệt đối sẽ không tốt.

“Khụ khụ” “Khụ khụ” Mục Âm cong eo, che lại yết hầu, có chút gian nan mà ho khan, trên cổ có một đạo dấu vết thực rõ ràng màu đỏ, trong giọng nói nẩy lên từng trận mùi máu huyết, làm nàng có chút thở không nổi.

“Người không sao chứ..... Ách, nhị ngọc nó cũng không phải cố ý.” Trì Phàm có chút xấu hổ mà đứng đó, muốn đuổi tay giúp nàng vỗ vỗ lưng, lại cảm thấy quan hệ còn chưa tốt vậy, liền rút trở về.

Không phải cố ý?

Mục Âm có chút buồn bực mà nhìn mắt Nhị Ngốc, nàng biết rõ con tang thi có ác ý, hơn nữa..... Nó rõ ràng là thủ hạ lưu tình, bằng không chỉ bằng việc nó dễ như trở bàn tay đánh nát băng thuẫn của nàng, chính mình chỉ sợ đã sớm đầu với thân phận ly.

“Không có việc gì.” Mục Âm vẫy vẫy tay, ách tiếng nói đáp.

Thật là..... Trì Phàm vậy là an ủi người sao, mở miệng chính là giúp đỡ kia tang thi nói chuyện, thật là lửa cháy đổ thêm dầu.

Con tang thi kia thấy thế nào đều không phải nhân vật dễ chọc, luận thực lực, nó tuyệt đối hơn Trì Phàm, nhưng giờ phút này lại ngoan ngoãn mà đứng ở một bên, mặc cho Trì Phàm chỉ huy.

Thật là có chút khó hiểu.

Từ từ, nếu đây là tang thi, như vậy Trì Phàm quây cùng nó là cái gì? Người? Hay là tang thi?

Mục Âm tìm tòi nghiên cứu mà nhìn gương mặt đã lâu không gặp, ngay sau đó thoải mái mà cười cười, quả hấn là người hay là tang thi chứ, đều là người từng cứu mạng mình, với nàng mà nói, Trì Phàm thân phận chỉ có một, đó chính là ân nhân của nàng.

“Người còn sống, thật tốt.” Mục Âm không khỏi cảm thán.

Cho tới nay, Trì Phàm vẫn đề nặng trong lòng nàng, nàng luôn nghĩ, nếu lúc trước nàng cùng Trì Phàm kề vai chiến đấu thì sẽ như thế nào, có khả năng sẽ tử vong, nhưng nàng sẽ không cần đeo trên lưng áy náy mà sống.

Vì báo thù, nàng tránh trong rừng sắt, giống con rùa đen rút đầu, kết quả là, nàng phát hiện, đối tượng mình tâm tâm niệm niệm báo thù đã sớm chôn vùi trong miệng tang thi.

Mà hành vi của nàng ngày đó như rùa đen rút đầu, mất đi lý do, còn lại chỉ có vô tận hối hận, còn có lòng tràn đầy cầu nguyện.

“Khụ, kỳ thật cũng không thể xem như tồn tại đi.” Trì Phàm sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ mà mở miệng nói.

Khi nói chuyện, Trì Phàm chân lùi về phía sau một chút, tùy thời chuẩn bị một lời không hợp liền lui lại.

Hắn tính toán cùng Mục Âm ăn ngay nói thật, nàng tiếp thu thì tốt, không tiếp thu, hắn cũng chỉ có thể tạm thời chạy. Dù sao cũng đã từng là đồng đội, hắn không hạ thủ được, hướng chi..... Hắn căn bản đánh không lại Mục Âm.

“Người hấn là cũng cảm giác được điểm thích hợp đi..... Kỳ thật ta đã sớm không phải nhân loại.” Trì Phàm nhún vai, ngữ khí tràn đầy bất đắc dĩ.

Mục Âm cười khê một tiếng, nói “Vừa mới có chút suy đoán, bất quá ta càng tò mò là, năm đó lúc người cùng chúng ta ở bên nhau, là người, hay là tang thi?”

Trì Phàm nhìn về phía đôi mắt Mục Âm, đó là một đôi con ngươi bình tĩnh, giờ phút này tràn ngập cơ trí cùng chắc chắn, hấn thở dài, mở miệng nói “Kỳ thật người đều đoán được mà, lúc ấy ta kỳ thật đã bị nhiễm, chỉ là ta cũng không biết thôi.”

Mục Âm buông tay, không tỏ ý kiến.

Giờ phút này, trong lòng nàng đã hiểu rõ, nếu lúc ấy Trì Phàm là người, chỉ sợ đã sớm bị đám tang thi như tầm ăn hấu như không còn, nào còn có khả năng hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà đứng ở trước mặt nàng.

Trì Phàm khẩn trương hê hê mà nhìn nàng, sợ nàng một lời không hợp liền đánh lén, nhưng Mục Âm chỉ cười cười, hướng hấn vươn tay “Về sau có cái yêu cầu gì cần trợ giúp, tới tìm ta, vô luận khi nào, ta đều sẽ lựa chọn đứng ở bên người, chỉ cần người tin ta.”

“Nhưng..... Nhưng người là nhân loại a, ta nói ta muốn ăn thịt người, người cũng giúp ta?” Trì Phàm nghe được có chút ngốc, biểu tình Mục Âm không giống nói giỡn.

Mục Âm cười cười, xem như cam chịu.

Nàng là nhân loại không sai, nhưng kẻ phá ý chí nàng, hủy diệt cả đời nàng, cũng là nhân loại.

Hơn nữa..... Ở thời điểm nàng vươn tay cần giúp, người giúp nàng lại không phải nhân loại.....

Nhị Ngốc ở một bên nhìn hai người vui vẻ, trong lòng có chút hụt hẫng, nó ra tay quả nhiên vẫn là quá nhẹ, trừ bỏ làm nữ nhân này tiếng nói nghẹn ngào chút, tựa hồ không có bất cứ tác dụng gì.

Thật là khó chịu.....

19. Chương 19: Chỗ Cũ

“Người nghiêm túc?” Trì Phàm chớp chớp mắt, cảm thấy có chút thần kỳ, chính mình không thể hiểu cái chiến hữu này?

Mục Âm gật gật đầu, cười nói “Ta giống như là nói giỡn sao? Nói thật, có yêu cầu hỗ trợ gì thì đến nơi này tìm ta, nơi này tuy rằng cách căn cứ Ánh rạng đồng rất gần, nhưng buổi tối sẽ không có người tới.”

Nói xong hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói “Đám người kia nhưng không có can đảm vào buổi tối một mình ra căn cứ.”

“Vậy người tại sao lại ra?” Trì Phàm ngây ngốc hỏi.

Mục Âm chỉ chỉ quần áo bị đặt ở sau bụi cây, có chút bất đắc dĩ buông tay, “Ra tắm rửa, kết quả vừa vặn đụng phải các người.”

Tắm sao?

Căn cứ Ánh rạng đồng có quy mô lớn như vậy, bên trong không có khả năng không có nguồn nước a, sao phải đặc biệt chạy ra bên ngoài?

Trì Phàm nhíu nhíu mày, cảm giác rất là hoang mang, hần nhẹ di một tiếng, rất là uyển chuyển hỏi: “Chẳng lẽ trong căn cứ những người khác liền không làm công tác sạch sẽ vệ sinh sao?”

Mục Âm thân thể cứng đờ một chút, nàng rũ xuống đôi mắt, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói “Trong căn cứ có chỗ chuyên môn tắm rửa, ngày thường lấy một ít từ thủy hệ dị năng giả.”

“Trùng hợp chính là, người phụ trách nguồn nước trong căn cứ là Y Thanh Thu.”

Thanh âm mang theo rõ ràng chua xót, hiển nhiên là không muốn nhắc tới.

“Ta không phải dũng sĩ, tuy rằng không oán bọn họ, lại cũng vô pháp coi như cái gì cũng chưa phát sinh quá, ta không thể làm gì, nhưng ít nhất có thể nhắm mắt làm ngơ.”

“Nguyên lai là vậy.” Trì Phàm gật gật đầu, trong lòng một mảnh hiểu rõ.

Sự tình ngày đó hần nhớ rõ ràng mạch, vì bảo toàn đại đa số tính mạng mọi người, người trên xe lựa chọn thấy chết mà không cứu, có lẽ đó quyết định chính xác nhất để đối mặt với nguy cơ trước mắt, nhưng đối với Mục Âm mà nói, không khỏi quá tàn khốc.

Trì Phàm khẽ thở dài một tiếng, loáng thoáng minh bạch vì cái gì Mục Âm sẽ đối với hần như thế..... Chân thành? Rốt cuộc hần là người duy nhất khi đó quay đầu lại cứu nàng, không phải sao?

Trì Phàm sờ sờ cái mũi, cảm thấy có chút chột dạ, kỳ thật lúc ấy hần cũng không tính toán quay đầu lại, chỉ là cảm thấy khi đó Mục Âm cực kỳ giống một người, hần liền khắc chế không được chính mình.

Giống ai? Không phải là vị bên cạnh này đi?

Trì Phàm xem xét Nhị Ngốc bên cạnh, nó lúc này đang không có biểu tình đứng ở một bên, giống như một pho tượng, thấy Trì Phàm nhìn nó, mới nỗ lực xả ra vẻ biểu tình.

Không tồi, có tiến bộ.

Ít nhất miễn miễn cưỡng cưỡng có thể nhìn ra là cái tươi cười.

Nhưng là bộ dáng ngu đần, cùng khí chất trong ấn tượng một chút đều không giống, tuyệt đối không phải là hắn!

Trì Phàm khê hừ một tiếng, nhìn Nhị Ngốc dơ hề hề, ghét bỏ mà bĩu môi, hắn hiện tại việc muốn làm nhất, chính là đem nó làm cho sạch sẽ.

Vì thế hắn nhìn về phía Mục Âm, hỏi “Phụ cận quanh đây có chỗ nào có thể cướp đoạt quần áo không? Ta không muốn nó mỗi ngày nửa thân trần ở trước mặt ta lắc lư.”

Mục Âm buông tay, nói “Phụ cận trong vòng trăm dặm quanh đây hẳn đều là không có, mặt thể tiến đến, đại đa số siêu thị, cửa hàng đều đổ sập, những thứ vật tư dư lại, đã sớm những nhóm người trong căn cứ tổ chức thành đoàn thể cướp đoạt.”

Nói xong nàng như là nhớ tới cái gì, có chút phiền muộn mà cảm thán “Chỉ sợ cách nơi này gần nhất, chỉ có cái siêu thị lần trước chúng ta bị đàn tang thì vậy công.”

Trì Phàm khòe mắt hơi trờu, cái siêu thị kia cách nơi này lộ trình không ngắn, hơn nữa, thời điểm ba năm trước đây, đã không dư lại nhiều vật tư.

Mấu chốt nhất chính là, hắn căn bản tìm không thấy nơi đó.

Nhị Ngốc đột nhiên gầm rú vài tiếng, không ngừng mà cùng Trì Phàm khoa tay múa chân, Trì Phàm nhìn hồi lâu mới hiểu được Nhị Ngốc muốn hắn đi theo nó.

Hắn không khỏi mà vui vẻ, hỏi “Đi theo người làm gì? Chẳng lẽ người có thể tìm được nơi có vật tư?”

Nhị ngốc gật gật đầu, tiếp tục khoa tay múa chân.

Ngô..... Xem không hiểu gì.

Trì Phàm nhíu chặt mày suy tư một trận, tiện đà vẫy vẫy tay, không muốn tự hỏi, trực tiếp đối với Nhị Ngốc nói “Người trực tiếp dẫn đường đi, tốc độ chậm thôi, bằng không ta theo không kịp. Còn có, nếu người làm cho ta đi một chuyến tay không, cho người đẹp mắt!”

Nhị ngốc ứng thanh, nhảy dựng lên, mấy cái nhảy đánh liền rời đi thật xa, bộ dáng gấp gáp làm người ta buồn cười.

Trì Phàm không khỏi mà cười cười, đối với Mục Âm vẫy vẫy tay, “Về sau ta chỉ sợ sẽ thường tới quấy rầy người, người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, ta trước đi, chúng ta về sau tái kiến.” Nói xong liền theo hướng Nhị Ngốc mới chạy đuổi theo.

“Thật đúng là, cầu mà không được.....” Mục Âm lẩm bẩm nói, nhìn bóng dáng Trì Phàm đi xa, nàng khòe miệng cũng xả ra một tia mỉm cười.

Nàng đã hồi lâu không thả lỏng cười như thế, nàng dần dần vượt qua mấy năm nay, trong lòng vẫn luôn khúc mắc, dù đang tồn tại, cũng sống không vui vẻ.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều không giống.

.....

“Nhị ngốc, còn xa lắm không?” Đuổi theo một đoạn đường dài, Trì Phàm có chút mệt mỏi, không khỏi mà ồn ào kêu lên.

Nhị ngốc dừng bước, gian nan muốn từ cổ họng bài trừ chút thanh âm, nỗ lực một hồi lại vẫn là vô dụng, nó đành phải ngược lại khoa tay múa chân, giương nanh múa vuốt, cũng không biết muốn biểu đạt cái gì.

Trì Phàm nhíu nhíu mày, thật sự xem không hiểu, vì thế hắn mở miệng nói “Vẫn là ta hỏi đi, đúng người liền gật gật đầu, không người liền lắc đầu, thế nào?”

Nhị ngốc nghe vậy, lập tức gật gật đầu, sợ Trì Phàm ghét bỏ nó.

“Có phải còn rất xa mới đến?”

Nhị Ngốc dừng một chút, như là ở đánh giá khoảng cách, ngay sau đó liền lắc lắc đầu.

“Chúng ta sắp đến?”

Nhị Ngốc gật gật đầu.

Trì Phàm cười, mở miệng nói “Vậy không nghỉ ngơi, ta gấp không chờ nổi muốn đem người tắm sạch sẽ.”

Nhị Ngốc gật gật đầu, đi đến bên Trì Phàm, đôi mắt không chớp mà nhìn Trì Phàm, hiển nhiên suy tư cái gì.

A Trì hình như có chút mệt mỏi.....

“Làm sao vậy? Chúng ta nên xuất phát..... Uy uy uy?!”

Lời còn chưa nói xong, Trì Phàm liền cảm nhận được cảm giác quen thuộc khi bị treo trên không cùng sự ma sát với không khí, bên tai tiếng gió đột nhiên nhanh hơn, tốc độ di động cũng nhanh hơn vô số lần.

Trì Phàm cứng còng cổ lặng im một hồi, âm thầm tính mình tự lên đường với bị người ôm lên đường cái đỡ mệt hơn, kỳ thật, hẳn hiện tại càng mệt, rốt cuộc hẳn vẫn không thích tiếp xúc quá gần, bởi vì cảm thấy dơ dơ.

Trì Phàm rồi rầm một hồi, dứt khoát thả lỏng thân thể, tùy ý dựa vào người Nhị Ngốc.

Cảm nhận được cơ bắp Nhị Ngốc đột nhiên căng thẳng, Trì Phàm không ngừng tự an ủi mình, quản gì đâu, dơ liền dơ, dù sao là người một nhà, ghét bỏ cái gì a.

Kỳ thật lại nói, nằm như vậy còn rất thoải mái, chính là lắc lư lắc lư có chút vụng.

Nghĩ như vậy, Trì Phàm thế nhưng thật phóng khoáng tâm tình, ở trong lòng ngực Nhị Ngốc choáng váng mà ngủ.

Đợi khi hẳn tỉnh, bọn họ đã tới nơi mình muốn, chỉ là nơi này, như thế nào quen mắt vậy?

Đây không phải là siêu thị nơi Mục Âm nhắc tới sao!

20. Chương 20: Vật Tư

Quái, Nhị Ngốc làm thế nào tìm được nơi này?

Trì Phàm sững sờ ở đó, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, hẳn chớp chớp mắt, trong lòng có suy đoán lớn mật, vì thế hẳn trừng mắt Nhị Ngốc, hỏi “Ba năm trước đây chúng ta bị một đoàn tang thi điên cuồng đuổi theo, người có phải cũng ở bên trong hay không?”

Nhị Ngốc lắc lắc đầu.

Nếu nó đã sớm gặp A Trì, sao cần tìm lâu như vậy?

Bất quá theo lời nói của A Trì về đàn tang thi, nó thật ra có chút ấn tượng, lúc ấy nó mới từ dưới nền đất bò ra, liền thấy được đám tang thi cấp thấp đều nói muốn tìm thực vật, chẳng lẽ là, A Trì là “Đồ ăn” lúc đó?

Trì Phàm “Nga” một tiếng, da mặt đỏ hồng.

Thật là, thế nhưng đoán sai. Một hẳn còn cảm thấy chính mình khó được một phen cơ trí, một câu lại nói toạc ra chân tướng.

Cho nên Nhị Ngốc đến tột cùng làm thế nào tìm được nơi này?

“Thôi không nghĩ nữa, chúng ta đi vào xem có hay không có cái gì có thể sử dụng đi.” Trì Phàm lắc lắc đầu, hướng về Nhị Ngốc vẫy vẫy tay, ý bảo nó đi theo mình.

Cái siêu thị này đã hoang phế hồi lâu, các giá hàng đầy bụi bặm, tựa hồ đi lên một bước sẽ tạo nên một mảnh tro bụi, Trì Phàm cau mày đi, theo trong trí nhớ đi về phương hướng kho hàng.

Ngô, trí nhớ hẳn quả nhiên vẫn là không tồi, lâu như vậy thế nhưng còn có thể tìm được kho hàng nhập khẩu.

Nhập khẩu trống rỗng, không có bất luận vật gì che giấu.

Hắn nhớ rõ nơi này vốn là có cái khung cửa, chẳng qua bị hắn tá đi, dùng để phong bế cái cửa động của kho hàng kia.

Trì Phàm ánh mắt đột nhiên sáng ngời, ôm đồm Nhị Ngốc, đem nó mang vào kho hàng.

Khụ khụ ân, hẳn muốn mang nhị ngốc nhìn xem kiệt tác của mình.

Chỉ là, mới vừa đi vào, hắn liền ngốc lảng ở đó, vẻ mặt không thể tưởng tượng, bên trong có một cái cửa động, xung quanh trải rộng vết máu khô cạn, từng khối đá vụn rơi rụng ở bốn phía, đã sớm nhìn không ra hình thái nguyên bản.

Ai làm?

Trì Phàm nhìn chằm chằm cái cửa động, đột nhiên nhớ tới cái gì, hắn nhìn Nhị Ngốc bên cạnh, lại nhìn nhìn bốn phía, trong lòng có suy đoán.

Nếu là vậy, Nhị ngốc có thể tìm tới nơi này cũng không kỳ quái.

Hắn khẽ hừ một tiếng, chỉ vào cái cửa động hỏi Nhị Ngốc “Người có phải hay không..... Từ nơi này ra?”

Nhị ngốc gật gật đầu.

Trì Phàm lại chỉ chỉ ván cửa trên mặt đất, hỏi “Đây là người đánh nát?”

Nhị ngốc lại lần nữa gật gật đầu.

Quả nhiên không sai!

Trì Phàm âm thầm cười trộm, yên lặng mà vì chính mình tán thưởng cơ trí.

Từ quỹ đạo ván cửa bị vỡ, hẳn là tang thi bên trong cửa động đánh nát, mà lực công kích cao như vậy cũng chỉ có Nhị Ngốc nhà bọn họ có thể làm.

Trì Phàm tâm tình đột nhiên trở nên tốt, bắt đầu thanh thoi tìm đồ trong kho hàng, ngay cả cái rương phía trên đầy tro bụi hắn cũng không chê.

Nói đến cũng thật là kỳ diệu, lần trước đi vào nơi này hắn còn tưởng rằng mình chỉ có một mình, mỗi bước đi đều thật cẩn thận, nơi nơi đề phòng, sợ có tang thi đột nhiên nhảy ra.

Nhưng hiện tại, lại hoàn toàn bất đồng.

Nếu tang thi đột nhiên xuất hiện, hắn không sợ chút nào, sợ gì, chính là đồng loại a! Huống chi, hắn là một con tang thi cao cấp, bên người còn có tang thi vương.

Nếu là có nhân loại nhảy ra, hắn cũng không sợ, bởi vì hắn có thể không biết xấu hổ mà nói một câu “Hắc, anh em, người một nhà.”

Quả thực không thể sung sướng hơn!

Trì Phàm một bên lục đồ vật, một bên nào bỏ cảnh tượng không thực cảnh tượng, ở nơi đó ngây ngốc mà cười.

Nhị Ngốc một bên nhìn, cũng không buồn bực, ngược lại xem đến vui vẻ, chỉ cảm thấy A Trì vẫn là trong trí nhớ thật đáng yêu, làm nó nhện không được muốn đem hắn giấu đi.

Trì Phàm lục tìm nửa ngày, rốt cục tìm ra xà phòng cùng khăn lông, hẩn nhìn Nhị Ngốc, trong mắt ứa ra lục quang, không đem Nhị Ngốc xóa một tầng da, hẩn không phải họ Trì!

Bất quá hẩn không tìm được quần áo, chỉ có quần áo công nhân, trừ bỏ hình thức có chút xấu thì cũng không có gì quá mức, Trì Phàm bĩu môi, tìm kiện quần áo có số đo thích hợp, ngay sau đó lại liếc mắt nhìn Nhị Ngốc, đánh giá kích cỡ của nó.

Ngô..... Hẩn là so với hẩn lớn hơn hai cỡ lận.

Cầm quần áo, Trì Phàm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nếu trước mặt thể Nhị Ngốc là người yêu của hẩn, vậy bọn họ ai mặt trên a.....

Hẩn liếc mắt nhìn cơ bắp tinh tráng của nhị ngốc, trong lòng có chút mặc danh chợt dạ, làm sao bây giờ, hảo lo lắng, nhưng là lại hảo muốn biết.

Nếu không thì đi hỏi Nhị Ngốc một chút? Nhị ngốc không nói được, mặt khác sự tình đều nhớ rõ rất rõ ràng, hẩn căn bản không cần phải tự mình ở chỗ này đoán tới đoán lui sao.

Ánh mắt hẩn mơ hồ, lén lút đến bên Nhị Ngốc hỏi “Cái kia... người trước kia cùng ta, có phải hay không quan hệ rất thân cận?”

Nhị ngốc gật gật đầu.

“Là người yêu sao?”

Nhị ngốc lại gật gật đầu.

Trì Phàm nuốt nước miếng một cái, khẩn trương hề hề hỏi “Chúng ta trước đây, ta ở mặt trên?”

Nhị ngây ngốc đã lâu, mới hiểu được ý tứ Trì Phàm, hẩn không khỏi mà hồi tưởng thời gian bọn họ ở bên nhau, hình như cho tới nay, đều là hẩn cưỡi ở trên người A Trì, bởi vì A Trì từ trước đến nay thực thẹn thùng.

Vì thế nhị ngốc ở ánh mắt khẩn trương của Trì Phàm đang chờ mong, chậm rãi lắc lắc đầu.

Ngũ lôi oanh đỉnh.

Trì Phàm sững sờ ở nơi đó, cảm thấy đột nhiên cả người đều không được tự nhiên, eo đau lưng đau chân cũng run, đột nhiên cảm giác hảo mỗi một.

Hẩn cứng còng mà chuyển đầu, máy móc mà thu thập trong đồ vật, làm ra bộ dạng cái gì cũng chưa phát sinh, cái gì cũng chưa nghe thấy.

Hẩn một bên dọn đồ vật, một bên không ngừng thở dài.

Thật là..... Không làm sẽ không phải chết, hẩn hiểu kỳ như vậy làm gì? Chuyện này có gì hay mà hỏi, chẳng lẽ biến thành tang thi bọn họ còn có thể làm?

Hẩn mặc kệ, dù sao hẩn không nhớ rõ, hẩn mới không thừa nhận!

Trì Phàm thở phì phì mà đem đồ vật thu tốt, hung tợn mà nhìn về phía Nhị Ngốc, mở miệng nói “Đi thôi, người hẩn tương đối biết rõ nơi này, tìm chỗ gần nguồn nước rửa sạch!”

Hừ! Xem hẩn không đem nhị ngốc lột đi tầng da thì không xong đâu

Nhị ngốc gật gật đầu, đi lên trước muốn bế Trì Phàm, lại bị Trì Phàm một cái lắc mình né tránh, tiện đà cảm thấy chính mình giống như có chút không thể hiểu được, vì thế hẩn bĩu môi, giải thích nói “Ta còn có chút không thích ứng, chậm rãi, người ở phía trước dẫn đường liền hảo, tốc độ chậm một chút, ta đi theo.”

Nhị Ngốc ngây ngốc, có chút không rõ tình huống. Nhưng là A Trì nói như vậy, nó nghe, vì thế nó xoay người, chậm rãi hướng nguồn nước phụ cận chạy đến.....

21. Chương 21: Rốt Cuộc Sạch Sẽ

Trì Phàm cảm thấy mặt mình cứng đơ.

Trước mắt là nam nhân đã tắm sạch sẽ, ngũ quan thâm thúy, góc cạnh rõ ràng, lại xứng với một đôi con người tràn đầy thâm tình, thật sự là đẹp.

Một đầu tóc đen giờ phút này chính ướt đầm dề mà gục xuống, bọt nước theo cơ bắp chảy xuống phía dưới nhỏ giọt, mang theo sự gợi cảm khó có thể miêu tả.

Trì Phàm tầm mắt không chịu khống chế mà đi theo giọt nước kia di động, đảo qua đường cong cơ bắp, cuối cùng dừng ở trên lưng Nhị Ngốc.

Vân da rõ ràng bối cơ rất đẹp, chỉ là có một miệng vết thương thật dài vắt ngang ở trên lưng, mạch máu nhảy ra, nhìn có chút đột ngột cùng đáng sợ, Trì Phàm nhìn chăm chăm hồi lâu, trong lòng trào ra vô số ý tưởng.

Miệng vết thương nhiễm bệnh do tang thi gây ra là vô pháp khép lại, cho nên lúc ấy Trì Phàm lẫn vào Thánh Thổ, Nghê Hách mới có thể dùng phương thức toàn thân kiểm tra xác nhận Trì Phàm có nhiễm bệnh hay không.

Vậy vì cái gì hắn không có miệng vết thương?

Trì Phàm không rõ, mạnh như tang thi vương, cũng chưa biện pháp khép lại vết thương trên người, như vậy hắn, đến tột cùng là như thế nào làm được?

Trì Phàm cau mày, nghĩ trăm lần cũng không ra.

Nhị Ngốc thấy Trì Phàm hồi lâu không nói lời nào, liền xoay người lại nghi hoặc mà nhìn hắn, vươn tay trước mặt Trì Phàm vẫy vẫy, đem Trì Phàm suy nghĩ kéo lại.

Đợi phục hồi tinh thần lại, Trì Phàm lúc này mới phát hiện mình nhìn chăm chăm thân thể nhân gia quá lâu, hắn sờ sờ cái mũi, cảm thấy có chút ngượng ngùng, luống cuống tay chân mà ném kiện quần áo công nhân siêu thị đưa Nhị Ngốc.

Nói thật, trang phục công nhân có màu hồng vàng giao nhau, mặc ở trên người Nhị Ngốc tạo nên một loại cảm giác tương phản mãnh liệt, thành thực khí chất và ấu trĩ đáp ở bên nhau, thật sự là làm người buồn cười.

Trì Phàm cười cười, đem sự nghi ngờ tất cả đều vứt sau đầu, cùng với nghĩ về những cái đó còn không bằng đem chuyện trước mắt làm tốt, tỷ như, tắm rửa một cái.

Vừa mới nãy hắn muốn giúp Nhị Ngốc hảo hảo tắm rửa, chính là vừa mới đưa tay, Nhị Ngốc liền phảng phất hiểu ra, đem đồ trong tay hắn nhận qua, tự chính mình hảo hảo tắm sạch.

Không thể không nói, Nhị Ngốc sạch sẽ lớn lên còn rất soái, ngũ quan phá lệ thâm thúy, như là con lai, đôi mắt màu xám ở trên mặt hắn chẳng những không cảm thấy đột ngột, ngược lại cảm thấy trời sinh nên như thế.

Cũng khó trách chính mình sẽ coi trọng hắn, Trì Phàm lén lút mà nghĩ.

Ngô, bất quá hiện tại tương đối xấu hổ chính là, hắn vô pháp giống Nhị Ngốc ngay trước mặt hắn tùy tiện mà cởi sạch đồ, tổng cảm thấy quá ngượng ngùng.

“Khụ, kia... người có thể tránh một chút không? Ta muốn tắm rửa.” Trì Phàm ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng mà nói.

Nhị Ngốc dừng một chút, trong lòng có chút buồn bực, hắn vừa mới phát hiện nguyên nhân A Trì vẫn luôn ghét bỏ mình, hình như là bởi vì mình quá bẩn, mà không phải vì không thể nói chuyện? Nhưng mới vừa nhảy nhót không lâu, A Trì liền lại muốn đem hắn ra xa.

Nhị ngốc buông xuống con mắt, ngoan ngoan mà tránh ra, thẳng đến khi ra khỏi phạm vi tầm mắt Trì Phàm mới ngừng lại, tránh ở sau một kiến trúc, về mặt chính khí mà rình coi.

Rốt cuộc để A Trì một mình ở nơi đó, hẳn thật sự là có chút không yên tâm.

Trì Phàm thấy Nhị Ngốc đi xa, mới an tâm mà lột quần áo, nhào vào trong nước, lạnh lạnh dòng nước tiếp xúc đến làn da, lại không mang đến cảm giác lạnh, hẳn không khỏi mà nghĩ tới Mục Âm.

Lâu không thấy, năng lực của nàng trở nên mạnh hơn rất nhiều, bằng cùng thủy hình thái bất tự nhiên, công kích hàm tiếp mà gài đúng chỗ ngứa, bình tĩnh mà xem xét, chính mình không phải đối thủ của nàng.

Cũng không biết Mục Âm ở căn cứ Ánh rạng đông là trình độ gì, chính mình tốt xấu chỉ là tang thi có trí tuệ cao cấp, liền tính đánh không lại Nhị Ngốc, ở trong đàn tang thi thì hẳn cũng xem như nổi bật, nhưng là đối với năng lực của Mục Âm, hẳn một chút biện pháp đều không có.

Nếu căn cứ Ánh rạng đông tất cả đều là nhân vật lợi hại, kia bọn họ vẫn là không nên tùy tiện trêu chọc cho thỏa đáng.....

.....

Mục Âm thần thanh khí爽 mà về tới căn cứ, người gác đêm vội vàng cho nàng vào cửa, tất cung tất kính mà hô thanh, “Âm tỷ hảo.”

Kêu tỷ cũng không phải bởi vì tuổi cao, mà là đối với thực lực một loại tán thành.

Mục Âm khẽ lên tiếng, liền hướng tới chỗ ở của mình đi đến.

Trên đường đi qua chỗ ở, bên trong truyền đến một trận âm thanh ngâm nga, Mục Âm mày nhăn lại, có chút chán ghét mà bước nhanh hơn, hận không thể đem lỗ tai mình lấp kín.

Hai người bên trong nàng đều quen thuộc, một là Vương Đào tâm phúc Đình Nghiệp Minh, một là Đình Nghiệp Minh tình nhân Từ Vi.

Nói là tình nhân của Đình Nghiệp Minh tựa hồ không quá chuẩn xác, bởi vì cùng Từ Vi đan díu, nhưng chỉ có mình hẳn.

Từ vi là một minh tinh trước mặt thế, dáng người cùng khuôn mặt rất đẹp, mặt thế tiến đến liền dựa vào bên người cường giả, tuy rằng bản thân cũng không có thực lực, nhưng là như cũ ngoan cường mà sống đến hiện tại, còn sống được thực tốt.

Mục Âm cực kỳ chán ghét loại người này, rồi lại cảm thấy không cần tất yếu phải soi mói, rốt cuộc đó là bản thân người ta lựa chọn cách sống, ngay cả nhóm tình nhân của nàng cũng chưa nói cái gì, nàng tựa hồ cũng không có tư cách ghét bỏ.

Chỉ là thuần túy mà cảm thấy, không có người là trời sinh cường giả, có ít người thiên phú mạnh chút, có ít người thiên phú yếu chút, các chiến sĩ trong căn cứ, ai không phải trải qua mấy năm mặt thế lăn lê bò lết, dần dần trưởng thành.

Hảo đi, nói đến cùng nàng kỳ thật chính là khinh thường loại người giống Từ Vi, rõ ràng dựa vào người khác, lại giả vờ khoa tay múa chân, kiên cường mà không được.

Nàng từng cho rằng, những người ở tiền tuyến, bảo hộ đám chiến sĩ người thường trong căn cứ, là anh hùng chân chính, là dựa vào bản lĩnh thật kiếm cơm.

Nhưng cố tình có người thích từ lời nói của nàng bịa đặt, nói cái gì có thể dựa vào người khác để sống sót cũng là bản lĩnh, nếu khả năng nói một đáp mười cũng gọi là bản lĩnh nói, nàng thật là không lời nào để nói.

Mục Âm sắc mặt trầm trầm, nhớ lại lời Từ Vi đã từng đối với nàng nói, “Ai nói cho ngươi chỉ có đứng ở tiền tuyến cùng tang thi đối kháng mới là bản lĩnh? Ta một cái nữ tử nhược yếu tay không tác sát, ở hoàn cảnh như vậy dùng phương pháp của mình sống sót, chẳng lẽ không phải bản lĩnh sao?”

“Hắc, còn đừng nói, tuy rằng ngươi thực lực mạnh mẽ, nhưng là ngươi cùng ta ai có thể sống được lâu hơn, còn không biết đâu.”

Mục Âm trước nay không giỏi ăn nói, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng vô pháp phản bác được, chỉ cảm thấy người này đem lời của nàng cắt câu lấy nghĩa, rõ ràng không đạo lý, lại khó có thể ngay lập tức nghĩ ra cách phản bác.

Người chung quanh xem diễn không ít, lại không có ai vì nàng nói một câu, ngược lại đều đứng ở phe Từ Vi, cảm thấy nàng nói rất đúng, có người thường thường sẽ đi theo phun hai câu, đầu mâu thẳng chỉ vào Mục Âm.

Cái gì mà “Lại không có người buộc bọn họ đi theo giao chiến tang thi, vậy vì sao bọn họ phải tự nguyện.”

Trong lúc nhất thời, Mục Âm cười lạnh, nếu không có đám kia người, căn cứ này đã sớm là thiên hạ của tang thi.

Khó trách luôn có một ít người thực lực không tồi thoát ly căn cứ, lựa chọn một mình lang bạt.

Mục Âm khẽ thở dài một tiếng, cũng muốn rời đi nơi này, lại có chút luyến tiếc. Trong căn cứ trừ bỏ đám người toàn tra nhân, còn có rất nhiều người đáng yêu.

Ngày đó Mục Âm ở ngoài cửa lương lự hồi lâu, nhìn thái dương dâng lên lại hạ xuống, cuối cùng vẫn là thở dài, về tới căn cứ.

Những người cho nàng sự kính nể, nàng muốn ngược lại bảo hộ họ.

Trong căn cứ tra nhân rất nhiều, nhưng người tốt cũng không ít, nàng là vì những người này, lưu lại.

22. Chương 22: Âm Thanh

Trì Phàm đơn giản tắm rửa nhanh một chút, liền mặc quần áo.

Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy có tầm mắt nhìn chăm chăm hắn, nếu hắn đoán mà không sai, hẳn là Nhị Ngốc.

Quả nhiên, không quá hai phút, Nhị Ngốc liền tung ta tung tăng chạy về, ánh mắt nhìn chăm chăm hắn ứa ra lục quang, như hận không thể đem hắn lột ra ăn.

Trì Phàm khước mắt trêu trêu, nghĩ thầm về sau tắm rửa vẫn nên đi một mình.

Nhìn Nhị Ngốc sạch sẽ bên cạnh, Trì Phàm khẽ thở dài một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết nên làm gì, kế hoạch của hắn bị Nhị Ngốc quấy rầy, cũng may căn cứ là bảo hộ, nói không chừng còn sẽ có chuyển cơ.

Chỉ là hiện tại, hắn phải hảo hảo ngẫm xem sau này nên làm gì mới được.

Trì Phàm tự giam trong suy nghĩ của chính mình, đột nhiên một đôi tay duỗi lại đây, đem nếp uốn giữa lông mày hắn vuốt phẳng, ôn nhu mà nhìn hắn.

A Trì gần đây luôn như vậy, nhăn mày, không biết đang nghĩ cái gì, hắn chỉ biết là, A Trì như vậy làm hắn trong lòng rất khó chịu, hắn gấp gáp rất muốn làm chút đó cho A Trì vui vẻ lên.

Trì Phàm nhìn chủ nhân bàn tay, đâm vào mắt hắn là một đôi con ngươi chứa đầy thâm tình, phảng phất đang nói “Không có việc gì, ngươi còn có ta.”

Trì Phàm ánh mắt sáng ngời, ngay sau đó lại ảm đạm xuống.

Hắn hiện tại có Nhị Ngốc bồi, có thể nghe hiểu hắn nói chuyện và thực để ý hắn, chính là..... Nhị Ngốc không nói được, dù hắn đem ý nghĩ của mình nói cho Nhị Ngốc nghe, cũng sẽ không được bắt luận lời nào đáp lại.

Hắn rầm rì một tiếng, lẩm bẩm nói “Nếu người có thể nói thì tốt rồi.”

Thanh âm không lớn, lại trực tiếp nện trong lòng Nhị Ngốc, độ cong khéo miệng hấn hạ xuống, trong lòng khó chịu, hấn cũng muốn..... Cùng A Trì trò chuyện a.

Trì Phàm giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, hưng phấn, “Phải rồi, người không nói được thì ta có thể dạy người a, dù sao người cũng thông minh, học thực nhanh!”

Nói xong liền lôi kéo Nhị Ngốc ngồi xếp bằng, tìm nhánh cây trên mặt đất viết viết vẽ tranh, sau đó chỉ hình vẽ trên mặt đất “Xem này, hai chữ là Trì Phàm, tên của ta.”

“Tới, khẩu hình của ta, theo ta đọc, trì —— phàm.”

Nhị Ngốc há miệng thở dốc, bắt chước y như đúc khẩu hình của Trì Phàm, nhưng thanh âm phát ra lại là “A a” “Ca ca” linh tinh, hấn cười khổ một chút, có chút khổ sở mà nghĩ, hấn không phải không nói được, chỉ là nói không được.....

Ở thời điểm hấn còn chưa biến thành tang thi vương, đám tang thi kia cũng không nghe lời như vậy, đại đa số thời điểm, hấn đều là một mình đi ra ngoài săn thức ăn.

Thực lực của hấn vốn không tồi, mỗi lần săn cũng là quan sát rồi mới hạ thủ, có thể nói là bách chiến bách thắng.

Chỉ là, hấn giết người có thói quen không tốt lắm, chính là thích cắt cổ, răng rắc một cái, đầu thân phân ly, hấn liền có thể mỹ tư tư mà hưởng thụ mỹ thực.

Sau khi biến thành tang thi, hấn đã sớm đánh mất ký ức cùng nhân tính, hết thấy hành vi chỉ có hai mục đích, một là sống, một là tìm A Trì.

A Trì với hấn, là chấp niệm.

Dù là biến thành tang thi, hấn cũng khó có thể buông chấp niệm.

Khoảnh khắc nhìn thấy A Trì, hấn liền nhớ lại rất nhiều chuyện, cũng dần dần mà tìm về một chút nhân tính, nhưng trước khi gặp được A Trì, Nhị Ngốc là ác mộng trong lòng vô số nhân loại, trong lòng mọi người, đó là một con quỷ có trí tuệ.

Tốc độ đáng sợ, lực bạo phát đáng sợ, cùng với lực phòng ngự đáng sợ, làm người ta đau đầu, mục tiêu bị nó theo dõi, cơ hồ liền không có khả năng chạy trốn, riêng có một cái ngoại lệ.

Đó là một nam hài nhỏ nhỏ gầy gầy, trừ bỏ đôi mắt lớn thì tựa hồ không có gì đặc biệt, người thân quanh nam hài đều bị Nhị Ngốc giết sạch sẽ, riêng thời điểm đến phiên hấn, Nhị Ngốc ngừng lại, nó thấy được ánh mắt của hấn, trong tuyệt vọng mang theo một chút hy vọng, cùng với việc dần dần hình thành cừ hận, cực kỳ giống mình rất nhiều năm trước.

Đồ ăn đã đủ, không thiếu một người này.

Vì thế Nhị Ngốc đi rồi, để lại mạng cho tiểu nam hài, hoàn toàn không màng tới việc một hài tử vị thành niên đến tột cùng làm như thế nào ở mặt thế sinh tồn, có lẽ đối với hấn mà nói, sớm biến thành tang thi mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhị Ngốc thời điểm lần thứ hai nhìn thấy tiểu nam hài là ở trong vòng vây của nhân loại, tứ chi hấn đều bị dây đẳng quấn quanh, hấn giống như bình thường lui tới kiếm ăn, lại trúng bẫy của nhân loại.

Vốn tưởng rằng chỉ có mấy người ít ỏi, lại chưa từng nghĩ đến bốn phía có ẩn dấu nhiều cao thủ như vậy, bọn họ hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, hơn nữa mục tiêu minh xác, chính là muốn giết Nhị Ngốc.

Tiểu nam hài kia từng bước một đi lên trước, so với trong trí nhớ bộ dạng nó lớn hơn chút, giờ phút này đang dùng ánh mắt thị huyết nhìn nó, mang theo một chút điên cuồng, hấn lấy ra một cây dây thừng thực thô, từng đoạn tròng lên cổ Nhị Ngốc, hấn cười cười, nói “Thích cắt cổ đúng không, ta gần đây cũng thử một chút, phát hiện xác thật thú vị.”

Hai tay của hấn hơi hơi dùng sức, dây thừng ở cổ Nhị Ngốc ma sát, thống khổ lại không gây nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là dây thanh quản bị hao tổn, không ngừng ho ra máu.

Nhị Ngốc trông trắng mắt hơi nhú, đầu có chút trống rỗng, cảm giác hít thở không thông làm hắn sinh ra loại cảm giác kè bên tử vong lần thứ hai.

Nam hài ở đó cười vui sướng, con tang thi này giết song thân của hắn, hắn tại mặt thể tham sống sợ chết, chỉ có một mục đích, chính là giết con tang thi này.

Không, là đem nó tra tấn đến chết.

Đại khái là trời cao cảm nhận được cừu hận của hắn, hắn thức tỉnh thủy dị năng hiếm thấy, hơn nữa là nhu hòa nhưng dùng ăn nước chảy, loại năng lực này ở mặt thể, bị vô số căn cứ hoặc là đội ngũ du tẩu đội ngũ muốn, bên nhóm người này cũng coi trọng năng lực của hắn, mời hắn gia nhập cùng bọn họ.

Hắn đáp ứng, chỉ đề ra một yêu cầu, đó là mạng tang thi kia.

Tang thi kia rất mạnh, thời điểm ở cùng đội ngũ này, hắn đem con tang thi hình dung thành ma quỷ không thể chiến thắng, chính là để làm nhóm người này coi trọng, trăm phần trăm mà bắt con tang thi.

Bọn họ tại đây mai phục thật lâu, trong lúc đó lấy không ít tang thi cao cấp thử trước, bảo đảm đội hình không chệch vào đâu được, bọn họ mới đối với Nhị Ngốc ra tay.

Trước đó thả ra vài người làm bộ tính cảnh giác rất kém, tại nơi kiến trúc cũ nát đặt chân, dẫn Nhị Ngốc xuất hiện.

Lúc Nhị Ngốc xuất hiện, bọn họ liên tiếp đánh, bằng hệ giảm tốc độ, hỏa hệ cùng phong hệ bạo kích, hơn nữa đạn liên tục không ngừng bắn, đánh cho Nhị Ngốc có chút ngốc, cuối cùng một hệ phát động, đem nhị ngốc chặt chẽ mà không chế ở đó, tùy ý để nam hài xâu xé.

Nam hài cười điên cuồng, lực đạo thủ hạ dần dần tăng lớn, muốn đem Nhị Ngốc giết chết.

Nhị ngốc chỉ cảm thấy đầu thực trướng, có thứ gì muốn chui từ dưới đất lên mà ra, hai mắt hắn đỏ đậm, đôi tay điên cuồng dùng sức, đem dây đẳng vây khốn nó đứt đoạn, nắm lấy dây thừng trên cổ.

Trong nháy mắt, lôi quang tàn sát bừa bãi, dây thừng biến thành bụi bặm, Nhị Ngốc híp lại con mắt, nhìn về phía người chung quanh, bọn họ làm sai một việc, đó chính là không ở thời điểm bắt được nó đem giết nó.

Mà hiện tại, chiến trường chủ đạo giả đã đổi thành nó.

.....

Nhị ngốc đứng ở nơi đó, không biết nên hi hay là nên bi, bởi vì lần đó tập kích, nó thắng cấp thành tang thi vương, thực lực tăng trưởng, chính là cùng lúc đó, dây thanh quản bị hao tổn, chỉ có thể cùng những con tang thi cấp thấp, phát ra tiếng khàn khàn gầm rú.

Nhìn A Trì bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc dạy hắn nói chuyện, Nhị Ngốc ánh mắt phức tạp, cái gì kêu ngu vị tạp trần, hắn xem như cảm nhận được.....

23. Chương 23: Hang Ổ

Trì Phàm nhìn quanh thân Nhị Ngốc tản ra hơi thở trầm thấp, có chút buồn bực mà nghĩ, rõ ràng phương pháp phát âm không có vấn đề, lại chỉ có thể phát ra cực kỳ ngắn gọn đơn âm tiết, không phải là người câm trời sinh đi.....

Hay là, biến thành tang thi liền sẽ mất đi ngôn ngữ năng lực, mà chính mình là ngoại lệ?

Trì Phàm nhú nhú mày, cảm thấy đầu mình không quá đủ dùng.

Tại nơi đàn tang thi lúc trước của mình, cơ hồ tất cả đều là tang thi cấp thấp, thân là tang thi cấp cao, hắn có cảm giác trong núi không có hổ, con khỉ xưng Đại vương.

Chỉ là, hẩn ở trong đàn tang thi lẫn lộn lâu như vậy, thế nhưng chưa bao giờ thử nói chuyện với tang thi cao cấp khác, ngược lại vì giảm bớt đồ ăn phân tranh, cố ý vô tình mà tránh mặt các đàn tang thi khác, mỗi ngày cùng đám tang thi cấp thấp kia quây với nhau, hoặc một mình kiếm ăn, hoặc mang theo bọn họ cùng nhau phục kích, sau đó theo lý thường hẩn là hưởng thụ đồ ăn bọn họ dâng lên, ăn không ngồi rồi mà không lý tưởng.

Bào đi nội tâm giãy giụa lúc đầu, hẩn thật sự là lãng phí quá nhiều thời giờ.

Có hay không quá vô dụng đi, Trì Phàm lâm vào trầm tư.

Kế hoạch duy nhất tính ra tốt nhất là lên vào, lại bị Nhị Ngốc xuất hiện quấy rầy, hơn nữa, hẩn rất yên tâm thoải mái tiếp nhận cùng Nhị Ngốc ở bên nhau, thế nhưng không có nửa điểm bài xích.

Hẩn có phải hay không nên..... Nghiêm túc mà làm rõ chuyện này?

Hẩn vẫn luôn cho rằng tang thi giao lưu chỉ có thể ngừng ở trình độ tương đối dễ hiểu, tựa như hẩn cùng đám đồng bọn tang thi nhỏ kia, chỉ có hai loại giao lưu, một cái là ăn hay không, một cái là có đánh hay không.

Ngay cả phục kích, cũng bất quá hẩn mang theo một đám tang thi tránh ở một nơi khó phát hiện, đợi nhân loại đi ngang qua, hẩn liền cùng với đám tang thi tiếp đón, một kích mà lên, cũng không có cái gì kỹ thuật đáng nói.

Chính là hiển nhiên, tang thi vương có thể làm, nhưng không ngừng tại đó.

Trì Phàm không khỏi mà nghĩ tới ngày đó tang thi vây thành, rõ ràng trải qua phương thức mưu hoa vây công, còn có cái loại tín hiệu minh xác tiến công, thanh tĩnh như Trì Phàm cũng muốn hao phí không ít tinh lực mới có thể khắc chế vọng phục từng, trong nháy mắt kia cảm nhận được sóng điện não có lẽ mới là chân chính ngôn ngữ tang thi?

Nếu đúng vậy..... Hẩn có thể hay không dùng cùng loại phương thức này nói chuyện với Nhị Ngốc, mà không phải chỉ có thể dựa vào ánh mắt cùng tứ chi ngôn ngữ?

Suy nghĩ thật lâu sau, Trì Phàm cũng không ra cái kết luận gì, hẩn mím môi, vẫn là quyết định cùng Nhị Ngốc về hang ổ của họ, nhìn xem mặt khác tang thi cao cấp cái dạng tình huống gì, rồi tính sau.

Hẩn quay đầu, vừa định đón Nhị Ngốc, lại phát hiện giờ phút này Nhị Ngốc buông xuống con mắt, môi hơi nhấp, bộ dáng giống như là đại cầu chờ đợi chủ nhân an ủi.

Này này này..... Quả thực cùng Đại Ngốc trong trí nhớ giống nhau như đúc!

Trì Phàm trong lòng vừa động, sinh ra cảm giác không đành lòng, hẩn híp mắt đoan trang, cảm thấy một màn này có chút quen mắt.

Trong đầu giống như có thứ gì muốn chui từ dưới đất lên mà ra, lại ngạnh sinh sinh mà ngừng ở nơi đó, không tiến không lùi, như là thiếu sự kích thích.

Trì Phàm nhăn lại lông mày, nỗ lực mà muốn bắt giữ tin tức chợt lóe trong đầu, nhưng trừ bỏ mang đến đầu một chút đau, cũng không có thu hoạch.

Trì Phàm khê thở dài một tiếng, từ bỏ tự hỏi phí công không có kết quả, ngược lại đem mục tiêu đặt ở Nhị Ngốc, gia hỏa này..... Sao đột nhiên tinh thần sa sút?

Hẩn ngăn người, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngay sau đó cong cong khóe miệng, duỗi tay sờ sờ đầu Nhị Ngốc, mở miệng nói: “Học không được cũng không quan hệ, cùng lắm thì chúng ta đi căn cứ nhân loại lấy giấy bút nói chuyện, hiện tại, chúng ta trước..... Cùng nhau trở về?”

Trở về? Nơi nào?

Nhị ngốc chính lẳng vài giây, ngay sau đó phản ứng lại, cả người nháy mắt mừng như điên, tuy rằng hẩn vốn dĩ có tính toán đem A Trì trở về bên người, nhưng là từ chính miệng A Trì chủ động nói ra, không giống nhau.

Ít nhất thuyết minh A Trì thừa nhận thân phận của hắn, mà hắn cũng không cần thời thời khắc khắc lo lắng A Trì sẽ lặng lẽ chạy trốn.

Tuy rằng A Trì hiện tại không có nhớ hắn, bất quá không quan hệ, hắn nhớ rõ là đủ rồi.

Nhị Ngốc tinh thần rung lên, phiền não bị hắn vứt sau đầu, chỉ nghĩ mau mau trở lại hang ổ cùng A Trì đón thế giới hai người.

Nghĩ vậy, Nhị Ngốc nhanh chóng đứng dậy, có chút chần chờ mà nhìn A Trì, cuối cùng vẫn là lựa chọn ở phía trước dẫn đường, tốc độ không nhanh không chậm, vừa vặn tốt.

Nguồn nước hiển nhiên gần hang ổ bọn họ, không bao lâu, Trì Phàm liền xa xa mà thấy được tòa sơn mạch bọn họ rời đi.

Lúc rời đi thì yên tĩnh, giờ phút này quanh núi một vòng lại một vòng tang thi, số lượng rất nhiều, bọn họ gặm rú, như là đang mở thịnh hội hoan nghênh.

Hàng ngàn hàng vạn tang thi tụ tập ở bên nhau, khiến cho toàn bộ núi non nhìn có chút chen chúc, riêng có một chỗ vắng, không quá nhiều tang thi vây quanh ở đó, đó là sơn động lần trước Trì Phàm tiến vào, cũng chỗ đàn tang thi tồn lương.

Trì Phàm cùng Nhị Ngốc vào huyết động, lúc này mới một ngày trôi qua, huyết động liền vắng ngang không ít thi thể mới mẻ, hiển nhiên là con mồi mới của đàn tang thi.

Cũng đúng, lần trước vây thành, bọn họ cũng không có quá nhiều thu hoạch, nói vậy trên đường trở về thuận tiện đi săn đi.

Bên trong có một con tang thi cụt tay thấy Nhị Ngốc đã trở lại, lập tức cung cung kính kính dâng đồ ăn.

Đó là một trái tim, thoát nhìn tươi ngon cực kỳ, Nhị Ngốc nhận lấy, xum xoe mà đưa cho Trì Phàm.

Trì Phàm lại không nhận.

Giờ phút này hắn đang nhìn chăm chăm một con tang thi phát ngốc, tâm tư trăm chuyển.

Trên tay tang thi bạch khí dày đặc, thi thể trên mặt dần dần mà theo hắn động tác kết băng, hình thành từng cái khắc băng tác phẩm nghệ thuật.

Đây là một con tang thi có dị năng!

24. Chương 24: Tang Thi Cao Cấp

Nếu tìm Trì Phàm tìm đập, giờ phút này nhất định nhảy lên thật nhanh.

Trì Phàm nhìn chăm chăm tay tang thi kia, cảm thấy tư tưởng của mình bị đổi mới.

Tang thi còn có thể sử dụng dị năng?

Trước đây Trì Phàm không tin.

Cho tới nay, số tang thi hắn chứng kiến, đều là thể năng tăng lên, bao gồm chính hắn. Lực lượng, tốc độ, bùng nổ, tựa hồ thành kỹ năng của tang thi.

Tang thi sử dụng dị năng tang thi, Trì Phàm trước đó chưa từng thấy qua.

Hắn khiếp sợ mà chỉ vào con tang thi, môi khẽ nhúc nhích, “Tang thi có thể sử dụng dị năng??”

Lời nói mới ra khỏi miệng, liền hấp dẫn một lượng lớn ánh mắt tang thi, có tò mò, có hoang mang, có đại ra, cũng có khinh bỉ, tóm lại là từng đôi mắt cực kỳ nhân tính hóa, làm Trì Phàm sinh ra một loại ảo giác nói chuyện với nhân loại.

Con tang thi đang bận rộn kia cũng quay đầu qua, đôi mắt dừng trên người Trì Phàm, dùng ánh mắt như nhìn một kẻ ngu ngốc mà nhìn hẩn, tiện thể vút cho một cái xem thường.

Uy uy uy, đó là xem thường không sai đi!

Trì Phàm khoe miệng vừa kéo, hẩn bị một con tang thi xem thường? Đương nhiên năm như vậy tang thi, này thật đúng là sốc.

Hẩn theo bản năng nhìn về phía Nhị Ngốc, ánh mắt mang theo chút dò hỏi.

Nhị Ngốc hiểu ra, đem bàn tay giơ trước mắt Trì Phàm, sau đó tay nhoáng lên, liền có từng trận lôi quang hiện lên.

Quả nhiên, Nhị Ngốc cũng có dị năng.

Trì Phàm chớp chớp mắt, nói không nên lời ngoài ý liệu, chỉ là cảm thấy có chút tò mò: “Sao trước đó không thấy người dùng?”

Hỏi xong lại cảm thấy chính mình có chút buồn cười, Nhị Ngốc sẽ không nói, làm sao trả lời hẩn.

Ai ngờ Nhị Ngốc đột nhiên động, đem đồ ăn trong nhét vào tay Trì Phàm, sau đó đột nhiên bạo khởi, thẳng tắp nhằm về phía một con tang thi, nắm tay chậm rì rì mà đánh ra ngoài.

Con tang thi đột nhiên bị tập kích thân hình chợt lóe, liền tránh thoát công kích, lại ra quyền, lại trốn, liền như vậy tới tới lui lui rất lâu, liền ngừng ở nơi đó, quay đầu lại nhìn về phía Trì Phàm, trong ánh mắt tựa hồ muốn nói “Xem kỹ”.

Trì Phàm mày hơi nhíu, không hiểu được nhị ngốc muốn làm cái gì, tốc độ công kích chậm rì rì, một chút cũng chưa đánh trúng, cũng không biết đang làm cái gì.

Chung quanh tang thi cũng giống xem náo nhiệt, không nhúng tay, chỉ là lẳng lặng mà nhìn, tựa hồ chắc chắn Nhị Ngốc cũng không sẽ chân chính mà thương tổn bọn họ.

Nhị Ngốc lại đột nhiên nhanh hơn, công kích quá nhanh làm kia con tang thi chống đỡ có chút quá sức, quyền phong đem con tang thi bức tới một góc, mắt thấy trốn tránh đã không kịp, một cái trọng quyền liền rơi xuống người hẩn, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, một mặt tường đá liền như vậy trống rỗng xuất hiện, nắm tay Nhị Ngốc nắm tay liền như vậy đánh vào tường đá, mang đến liên tiếp chấn động.

Tiếp được lần công kích này, con tang thi kia nháy mắt lòng bàn chân dịch chuyển, trốn sau lưng Trì Phàm, tội nghiệp mà nhìn tang thi vương nhà bọn họ tựa hồ không minh bạch vì cái gì mình đột nhiên chịu công kích.

Trì Phàm:.....

Chạy đến sau hẩn là ý tứ gì, Nhị Ngốc nếu là thật muốn công kích, chẳng lẽ trốn sau hẩn hữu dụng?

Bất quá..... Tang thi này, thế nhưng cũng có dị năng.

Nhị ngốc cũng không có đuổi theo, mà là ngừng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn Trì Phàm, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Trì Phàm ngăn người, đầu tựa hồ đột nhiên tốt lên, có chút minh bạch ý tứ Nhị Ngốc.

Nhị Ngốc không có khả năng vô duyên vô cớ mà công kích thuộc hạ, vài cái công kích không đau không ngứa, càng như biểu thị, muốn nói cho hẩn điều gì.

Bắt đầu vài cái công kích hiển nhiên là cố ý ra tay nhẹ nên con tang thi kia cũng trốn tránh mà dễ như trở bàn tay, bằng vào tự thân tốc độ, trốn tránh cũng nhẹ nhàng.

Sau đó, công kích của Nhị Ngốc cùng tốc độ rõ ràng tăng lớn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, lại đủ để cho tang thi vô lực chống đỡ, ở lúc muốn tránh cũng không được, hẩn sử dụng dị năng.

Lại kết hợp lúc trước câu hỏi của mình, tựa hồ là miêu tả sinh động.

Trì Phàm trước mắt sáng ngời, ửng ửng minh bạch, hần nhìn về phía Nhị Ngốc, có chút không xác định mà mở miệng: “Người là muốn nói cho ta, không dùng dị năng là bởi vì..... Không cần? Có thể chống đỡ công kích, sử dụng dị năng ngược lại là làm điều thừa, bởi vậy mới có thể chỉ ở thời điểm nguy hiểm sử dụng. Đúng hay không?”

Càng nói càng cảm thấy rất có đạo lý, hần về mặt chờ mong mà nhìn về phía Nhị Ngốc, chờ hần khẳng định gặt đầu.

Nhị cười ngây ngô cười, lộ ra một bộ biểu tình cam chịu.

Biến thành tang thi, dị năng như cũ sẽ giữ lại, nhưng lại rất ít có tang thi sử dụng, không phải bởi vì lý do gì, chỉ là bởi vì bọn họ sớm đã quên nên như sử dụng dị năng như thế nào.

Tang thi số lượng khổng lồ, nhưng số lượng có được ký ức khi làm người lại là lòng phượng sừng lân (quá ít), ngay cả hần, cũng là vào thời khắc tiến hóa thành tang thi vương mới nhớ lại làm như thế nào sử dụng dị năng.

Dị năng giả biến thành tang thi không nhất định sẽ là tang thi cao cấp, nhưng là tang thi cao cấp tám chín phần mười đều là người có dị năng, chỉ là bọn hần chính mình chưa chắc biết.

Đối với những con tang thi có dị năng mà không biết, dị năng càng như là thủ đoạn giữ mạng chôn ở trong xương cốt, lúc gặp được công kích quá mạnh liền sẽ không tự giác mà dùng đến.

Tựa như con tang thi lúc này vậy.

Bất quá lý giải giống A Trì, đại khái..... Cũng không có gì sai.

Trì Phàm đắc ý mà cười cười, thầm nghĩ chính mình chỉ số thông minh quả nhiên vẫn cao! Chỉ là dị năng gì đó, cũng không biết mình có hay không.

Hần đã từng cho rằng mình có một thân quái lực là dị năng, sau mới phát hiện, cơ hồ mỗi một con tang thi đều có phương diện này thêm vào, hoặc lực lượng, hoặc tốc độ, hoặc bùng nổ, chỉ là trọng điểm điểm có chút bất đồng.

Dị năng lúc trước mình nghĩ, bất quá là cường hóa thân thể sau khi biến thành tang thi mà thôi.

“Ngu ngốc.” Một tiếng cười nhạo vang lên, làm Trì Phàm ớn lạnh nhảy dựng.

!!!

Ai đang nói chuyện? Hần vừa mới không nghe lầm đi! Trì Phàm trừng lớn hai mắt, theo thanh âm nơi phát ra nhìn qua.

Là con tang thi trợn trắng nhìn hần này giờ, giờ phút này lấy một ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn hần, ánh mắt trào phúng.

Nhị Ngốc lạnh lùng liếc con tang thi kia một cái, trong ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, chỉ là tựa hồ cũng không có hiệu quả, con tang thi trả lại cho Nhị Ngốc một cái ánh mắt khiêu khích, tiện đà thảnh thơi nhìn Trì Phàm, muốn nhìn một chút phản ứng của hần.

Ha ha, hần chính là mang thù, lúc trước hần phát hiện tang thi vương có thể nghe hiểu hần nói chuyện thì kích động vạn phần, không biết ngày đêm mà muốn tìm tang thi vương nói chuyện, chính là nhân gia không quan tâm đến hần, mà ở trước mặt người này, tang thi vương lại như vậy ân cần, làm hần nghiêm trọng hoài nghi đây là con tang thi vương giả, hiện tại thể nhưng còn uy hiếp hần, có quỷ hần mới sợ.

Trì Phàm cũng mặc kệ những cái đó, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị mắng ngu ngốc còn cảm thấy thật hưng phấn, đầu óc chỉ có một ý niệm: Tang thk có thể nói, quả nhiên không ngừng ở mình hần!

Trì Phàm hưng phấn lợi hại, chỉ nghĩ hảo hảo cùng con tang thi buôn chuyện, tốt nhất có thể ba ngày ba đêm!

Hần ho nhẹ một tiếng, thử tiến về phía trước xem xét, tiện đà vươn tay, có chút thấp thỏm mà nói: “Người..... Người hảo.

25. Chương 25: Nói Chuyện Phiếm

“.....”

Hắn hình như vừa mới mắng người này ngu ngốc, nhưng người này chẳng những không tức giận, còn vui tươi hơn hử mà chạy tới nói với hắn người hảo là cái quỷ gì?

Nhiếp Lê khloe mắt trầu trầu, cảm thấy cạn lời, nhưng là duỗi tay không đánh mặt người cười, nhìn mặt Trì Phàm đang khấn trương hề hề, hắn thật sự là không nỡ nói lời ngoan độc.

Vì thế hắn phối hợp mà vươn tay, nửa có lệ mà đáp: “Người hảo.”

Mới vừa nắm tay, liền thu được tín hiệu cảnh cáo của Nhị Ngốc, quay đầu nhìn lại, Nhị Ngốc trầm trầm mà nhìn chằm chằm hắn, ý vị uy hiếp nùng liệt.

Hắn mày nhăn lại, lộ ra một bộ muốn cười không cười, vốn dĩ muốn buông tay, ngược lại gắt gao mà nắm chặt, thật lâu không bỏ.

Tang thi vương cũng thật là, hắn Nhiếp Lê chính là kẻ không sợ trời không sợ đất, điển hình ăn mềm không ăn cứng, uy hiếp hắn, hữu dụng chắc?

Đợi lúc Nhị Ngốc nổi cơn thịnh nộ, hắn mới giả mù sa mưa mà buông lỏng tay, nhìn Trì Phàm chậm rì rì mà nói: “Người đừng tin hắn, hắn cái gì cũng đều không hiểu.”

Trì Phàm nghe được có chút ngốc, khó hiểu hỏi: “Có ý gì?”

“Nơi này đều là tang thi cao cấp, tuyệt đại đa số đều là có dị năng, chẳng qua chỉ số thông minh không online, căn bản không biết nên dùng như thế nào mà thôi, ở thời điểm gặp được nguy hiểm, thân thể tự bảo vệ mình bản năng mới thúc đẩy bọn họ dùng dị năng mà thôi.”

“Này..... Như vậy sao?”

“Không thì sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mỗi con tang thi đều giống ta?”

“Nga đúng rồi, ta tên Nhiếp Lê, về sau có cái gì vấn đề trực tiếp hỏi ta là được, rốt cuộc tang thi vương là tên ngu ngốc không nói được, ngươi hỏi hắn cũng không có tác dụng.”

Trì Phàm có chút xấu hổ mà lên tiếng, cảm thấy có chút chột dạ, theo lời Nhiếp Lê nói, đại khái là ý tứ Nhị Ngốc muốn biểu đạt bị hắn lý giải sai mà thôi.

Hơn nữa, tang thi cấp bậc nghiêm ngặt, cố tình Nhiếp Lê dám dè dặt Nhị Ngốc, còn nói như vậy với Nhị Ngốc, thật là đủ kiêu ngạo.

Hắn trộm liếc mắt Nhị Ngốc, quả nhiên Nhị Ngốc một khuôn mặt không cao hứng, rất có vẻ một lời không hợp liền đầu vó. Hắn ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Nhiếp Lê: “Nói như vậy Nhị..... Tang thi vương có thể hay không không tốt lắm?”

Từ trước tới nay lần đầu tiên, Trì Phàm cảm thấy chính mình đặt tên cho Nhị Ngốc có chút không thích hợp, làm cho xấu mặt tang thi vương, hắn thế nhưng có chút nói không ra lời.

Nhiếp Lê mày nhíu lại, ngữ khí không tốt: “Nói như vậy là sao? Ta thấy hắn chính là đầu óc có hớ. Ngày đó chúng ta sắp ăn xong khối căn cứ kia, hắn không thể hiểu được mà muốn lui lại, còn biến mất hai ngày, nếu không phải ta tính tình tốt, sớm khuyến khích tang thi khác tạo phản không phải tốt sao? Nga đúng rồi, ngươi là từ đâu bị tang thi vương bắt tới?”

“Cái này.....”

Trong lúc nhất thời, Trì Phàm bị nói á khẩu không trả lời được, hình như là hắn bảo Nhị Ngốc lui lại đi, lúc ấy hắn chỉ là nói như vậy, ai biết Nhị Ngốc thật sự sẽ nghe a! Nói ra chân tướng tuyệt đối sẽ bị Nhiếp Lê đánh chết.....

“Người như thế nào cảm thấy ta là bị bắt tới? Tang thi đi theo tang thi vương không phải chuyện thực bình thường sao?” Trì Phàm dừng một chút, quyết định làm bộ không có nghe được nửa đoạn trước.

Nhiếp Lê có chút ghét bỏ mà nhìn Trì Phàm, mở miệng nói: “Người lúc đi theo tang thi vương bao lâu, đã lây bệnh ngu của hắn?”

“.....”

“Người cũng không nhìn thái độ tang thi vương đối với người, nhìn lại thái độ tang thi vương đối với chúng ta, một lời không hợp liền lấy chúng ta làm đối tượng luyện tập, chỉ để giải thích cho người tang thi ngày thường vì cái gì không cần dị năng, tuy rằng phương pháp đặc biệt ngu ngốc, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra tang thi vương đối với người thực không bình thường a.”

Nói xong chỉ chỉ con tang thi ngốc tránh ở sau lưng Trì Phàm, dở khóc dở cười mà bổ sung: “Người xem a, ngay cả hắn xuẩn như vậy cũng đều biết hướng sau người trốn, đâu giống người đi theo tang thi vương, tang thi vương đi theo người mới đúng.”

Đột nhiên, Nhiếp Lê ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Trì Phàm giảo hoạt mà cười cười, “Người có phải người tang thi vương vẫn luôn tìm không?”

“Cái..... Cái gì?” Trì Phàm có chút xấu hổ mà sờ sờ cái mũi, không quá minh bạch ý Nhiếp Lê.

“Tuyệt đối không sai được.” Nhiếp Lê đầy mặt chắc chắn, lén lút mà nghĩ, khó trách ánh mắt tang thi vương nhìn hắn không tốt, là ghen tị.

Ha hả, không khéo chính là, hắn gần đây nhìn tang thi vương cực độ không vừa mắt. Nhiếp Lê nhướng mày, đột nhiên sinh ra một loại ý tưởng mãnh liệt muốn cùng Trì Phàm làm tốt quan hệ.

“Thiếu chút nữa đã quên hỏi, người tên gì? Mấy năm nay ta vẫn luôn cùng đám tang thi chỉ số thông minh thấp giao tiếp, đã sớm đem cơ bản xã giao lễ nghi gì đó vứt sau đầu, người nhưng đừng trách móc a.” Nhiếp Lê cười ngâm ngâm mà nói.

“Nga nga, kêu ta Trì Phàm thì tốt rồi.” Hắn thế nhưng quên đem bản thân tự giới thiệu.

“Ta nói cho người a, trước khi người tới, tang thi vương mỗi ngày chính là ngồi ở trên đỉnh núi nhìn hoàng hôn phát ngốc.....”

Nhiếp Lê vừa mở miệng ra, liền ngăn không được, lôi kéo Trì Phàm nói đông nói tây, đã sướng mồm mép, lại có thể nhìn tang thi vương kia rõ ràng tức muốn chết rồi lại không thể đối với hắn lộ biểu tình, thật sự là sáng khoái!

Trì Phàm cũng mừng rỡ, rốt cuộc hắn có thể biết được chút sự tình trước kia, chỉ là, không biết có phải hay không ảo giác của hắn, hắn cảm thấy có hai ánh mắt không có hảo ý nhìn chằm chằm hắn.

Trì Phàm quay đầu lại tuần nhìn một vòng, thật sự là không phát hiện có cái gì không thích hợp, liền không để ở trong lòng, tiếp tục cùng Nhiếp Lê buôn lửa nóng.

Lâu như vậy, Trì Phàm rốt cuộc có thể cùng tang thi khác giao lưu, khác với Nhị Ngốc, con tang thi này có thể ngôn ngữ đáp lại, không cần hắn ở nơi đó đoán tới đoán đi.

Tuy nói tư duy lợi hại, nhưng Trì Phàm đôi khi cũng không thể hiểu ý tứ hắn, lại cũng không thể làm gì.

Hắn nhịn không được đem Nhiếp Lê trở thành đối tượng nói chuyện, đem lịch trình sau khi mình biến thành tang thi nói cho Nhiếp Lê nghe, từ lúc ban đầu thấp thỏm, khủng hoảng, tự trách, sau lại thần nhiên đối mặt, hắn cho rằng Nhiếp Lê cũng nhất định có điều suy nghĩ.

Nhưng mà sự thật lại là ——

“Tự trách? Tại sao? Ở ngày đầu tiên ta biến thành tang thi, liền cùng một con tang thi khác, đem một nhóm tiểu đội mười mấy người diệt, ăn đến quá no nga.” Nhiếp Lê lộ ra một bộ biểu tình cười như không cười, hưởng phương hướng Nhị Ngốc mà chỉ: “Nao, lúc ấy chính là cùng hắn, khi đó hắn chưa phải tang thi vương đâu.”

Nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc cùng không thể tin được của Trì Phàm, Nhiếp Lê do dự một lát, mở miệng giải thích: “Thời điểm biến thành tang thi, ta mang theo ký ức, lúc ấy trong lòng chỉ có đầy ngập hận ý, hận không thể đem những người đó rút xương rút gân, trên thực tế, ta cũng xác thật làm vậy.”

Trì Phàm nghe vậy, nhảy bèn mà ngửi được một tia hương vị chuyện xưa, hần lập tức ngồi ngay ngắn ở nơi đó, chăm chú lắng nghe.

Nhiếp Lê nhìn thấy biểu tình của hần, nhin không được cười khẽ một tiếng, liền lâm hồi ức của mình.

Tác giả có lời muốn nói: Nhin không được muốn cấp vai phụ biểu diễn, cho nên lại nhiều thêm một chương („? ?,) ta hảo ngoạn nga

26. Chương 26: Nhiếp Lê

Thấp thỏm, tự trách, đó đều là cảm giác của người ta khi chịu lương tâm quấy phá tình cảm mà thôi, nhưng sau khi biến thành tang thi, trái tim không hề đập, sao nói tới lương tâm?

Hần còn nhớ rõ ngày đó hần biến thành tang thi.

Giống mọi ngày, hần cùng những người trong đội ngũ ra cửa tìm kiếm vật tư.

Đây là tiểu đội mười ba người, hơn nữa ngoài hần, có tám dị năng giả, mặt khác có vài người không có dị năng đều thân thủ không tồi, nói tóm lại, là tiểu đội có thực lực cao.

Thật đáng tiếc, vận khí bọn họ không tốt lắm.

Bọn họ đụng phải một đàn tang thi không nhỏ.

Nhiếp Lê nhìn mấy trăm con tang thi phía trước hướng bọn họ tiến đến, da đầu từng trận tê dại, nhưng cũng chỉ có thể mạnh mẽ bảo trì bình tĩnh, tổ chức các đồng đội tiến hành phòng thủ.

Từng ngọn lửa, từng đạo lưỡi dao gió, một mặt tường đất, hoặc công kích, hoặc phòng thủ, vắt ngang tại giữa tiểu đội và tang thi, một ít tang thi theo tiếng ngã xuống đất, liền có tang thi phía sau xông lên, những công kích không đau không ngứa công kích không có ngăn cản được các tang thi đi nện bước, chỉ là tốc độ chậm hơn.

Số lượng cách xa quá lớn, chạy trốn cũng thập phần gian nan.

Nhiếp Lê tâm xoay chuyển, nghĩ lại như vậy đi không được, vì thế nghĩ cách khác, “Người đi theo ta, giúp ta tăng tốc độ, cho những người khác trước tranh thủ thời gian chạy trốn.”

“Ân.” Từ Chưa ứng thanh, chỉ là thanh âm có chút nhỏ.

Từ Chưa là năng lực giả thuộc tính gió, có hần thêm vào, Nhiếp Lê tốc độ đề cao không ít.

Đội khi đàn tang thi tiếp cận, Nhiếp Lê mấy cái mà nhào lộn liền tới chỗ tang thi, đám kia tang thi thấy có người lại đây, lập tức tre già măng mọc mà xông tới, trong nháy mắt khi chúng nhào lên, Nhiếp Lê đôi tay hợp lại, dày đặc bạch khí liền bay ra, lan tràn tới trên người các tang thi, tốc độ chúng đột nhiên biến chậm, như là bị ấn nút tạm dừng.

Nhiếp Lê trước mắt sáng ngời, rống lớn một tiếng: “Từ Chưa, chính là hiện tại! Tăng tốc cho ta!”

Đội hai giây, Nhiếp Lê cũng không cảm nhận được loại cảm giác bước chân đột nhiên nhẹ nhàng, hần không khỏi mà quay đầu nhìn lại, phát hiện những người gọi là đồng đội của hần đã sớm chạy không còn một người, đồng tử hần co rút lại, trong lòng có chút hoảng, không có tốc độ, chỉ sợ là vào được, ra không được.

Chính là lúc này, vài con tang thi đã kịp hướng hần xông tới, hần kinh ra một thân mồ hôi lạnh, dùng hết toàn thân sức lực hướng nghiêng phía trước đánh tới, thời điểm chấm dứt toàn bộ cánh tay bị hòn đá trên mặt đất cắt ra vài đạo thật sâu miệng vết thương, nhưng hần lại không hề phát giác, một bộ dáng kinh hồn.

Huyệt Thái Dương của hắn thành thịch mà nhảy lên, đem hết toàn lực mà lại một lần đóng băng phạm vi lớn, sau đó thừa dịp các tang thi bị giảm tốc độ, không muốn sống mà hướng căn cứ chạy tới, đại khái là vừa thoát khỏi chỗ chết, thân thể đột nhiên lấy sức từ đâu ra, thế nhưng hắn thật sự trốn thoát.

Đợi đến khi hắn thở hổn hển về tới căn cứ, có một loại cảm giác khác sinh ra trong lòng hắn.

Hắn thấy được Từ Chưa, biểu tình có chút vi diệu.

Hắn giật giật môi, muốn chất vấn, nhưng nghĩ lại, ở dưới tình huống như vậy lựa chọn tự bảo vệ mình cũng là chuyện thường, cũng không thể chỉ trích hắn cái gì, huống chi, hắn còn sống.

“Nhiếp Lê, người cánh tay bị thương..... Là bị tang thi cào sao?” Từ Chưa một câu liền nổi lên ngàn tầng sóng, người trong căn cứ nghị luận sôi nổi, lại lần nữa đem ánh mắt đầy cảnh giác đặt lên người Nhiếp Lê

“Đương nhiên không phải.” Nhiếp Lê dừng một chút, cau mày phủ nhận.

“Nhiếp Lê, tuy rằng người rất lợi hại, nhưng bị vây giữa vòng vây của hàng trăm con tang thi, thật sự có thể lông tóc không tổn hao gì sao?” Từ Chưa thật sâu nhìn thoáng qua Nhiếp Lê, giả mù sa mưa mà thở dài một hơi.

Nhiếp Lê chỉ cảm thấy ngực đau nhói, khó chịu, người này thế nhưng có thể mặt không đỏ tim không đập nghi ngờ hắn, tỏ vẻ bọn họ hoàn toàn đứng ngoài cuộc, thật giống như khi gặp tang thi chỉ có hắn mà thôi.

Cảm thụ được từng đạo ánh mắt hoài nghi, Nhiếp Lê có chút chua xót mà mở miệng: “Các người không tin ta? Ta thật sự không có bị nhiễm.”

Trong lúc nhất thời, mọi người có chút trầm mặc, Từ Chưa nói, bọn họ tin phân nửa, bọn họ không muốn gánh vác bất luận nguy hiểm gì, huống chi là người có thực lực mạnh mẽ như Nhiếp Lê, nếu hắn đột nhiên phát cuồng, nhất định sẽ tổn thất thảm trọng.

“Nhiếp Lê, coi như chúng ta cầu người, đi đi, căn cứ tình huống như thế nào người rõ ràng nhất chúng ta gánh không nổi bất luận nguy hiểm gì, hy vọng người có thể minh bạch.” Từ Chưa vẻ mặt thương cảm đầy giả dối mà nói.

Nhiếp Lê hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn hắn, chỉ là yên lặng mà nhìn quét một vòng những người khác, bọn họ hoặc cúi đầu, hoặc đem ánh mắt đến nơi khác, cũng không nhìn thẳng hắn, cam chịu lời nói của Từ Chưa.

Những người này, thậm chí có người là đồng học của Nhiếp Lê, khi mặt thế đến, vẫn luôn là Nhiếp Lê che chở bọn họ, bọn họ mới có thể tồn tại đến nay, chỉ là giờ khắc này, bọn họ cũng không nói một lời, không dám nhìn thẳng hắn.

Nhiếp Lê cười nhạt một tiếng, cảm thấy bản thân thật buồn cười, hắn tìm mọi cách muốn giúp bọn họ chạy trốn, kết quả là đối lấy kết cục như vậy, chỉ bởi vì một miệng vết thương, liền bị phán là nhiễm bệnh, không khỏi cũng quá mức buồn cười.

Vì thế hắn đi, đầu cũng không quay lại dù chỉ một chút.

Một khắc đó hắn đột nhiên cảm thấy, dù biến thành một con tang thi không có ý thức, cũng tốt hơn tiếp tục cùng đám nhân loại hư tình giả ý này thông đồng làm vậy.

Hắn đi trên đường, trước mắt dần dần biến thành màu đen, hắn cũng không có trốn, mà là tùy ý té xỉu trên mặt đất, hắn cảm thấy bản thân thật mệt, nếu như bị tang thi như tằm ăn hết, hắn cũng không quản.

Chờ đến khi hắn lại tỉnh lại, thấy một con tang thi ngồi bên người, chỉ là so với những con tang thi hắn từng gặp lúc trước có chút bất đồng, bộ dáng nó cũng không đáng sợ, nếu không phải con tang thi này từ cánh tay mình cắn xuống một khối thịt to, hắn có khả năng phân biệt không ra đây là tang thi.

Hắn tỉnh lại thật là đúng lúc.

Nhiếp Lê bấu môi, tay phải vung lên, đem tang thi trước mắt trực tiếp đóng băng, hắn nhìn cánh tay trước mắt mình đã nát thành một đống, trong lòng nói không nên lời tư vị gì.

Miệng vết thương đáng sợ như vậy, hắn thế nhưng dần dần mà không đau nữa.....

Theo vài tiếng “Răng rắc răng rắc”, bằng bên cạnh nát, Nhiếp Lê nhướng mày, âm thầm nghĩ, không đến một phút đồng hồ, thế nhưng liền phá băng mà ra? Con tang thi này Có điểm lợi hại.

Nhiếp Lê vẻ mặt nghiêm lại, chuẩn bị tốt một trận ác chiến, tuy nói hắn đã bị nhiễm, nhưng hắn không muốn trở mặt mà nhìn mình bị gặm, dù biến thành tang thi, hắn cũng muốn mình biến thành một con tang thi tay chân đầy đủ, tựa như con tang thi trước mắt.

Ai ngờ con tang thi này thế nhưng chỉ là quét hắn liếc mắt một cái, liền cũng không quay đầu lại mà đi.

???

Còn có loại thao tác này? Muốn hay không như vậy tưng?

Nhiếp Lê khoe miệng vừa kéo, tròn mắt quay tròn mà dạo qua một vòng, ngay sau đó bước ra, đuổi kịp tang thi.

Nếu không bao lâu, bọn họ là đồng loại, đồng loại kết bạn mà đi, tựa hồ cũng không có gì không ổn.

Nhiếp Lê cho chính mình một cái có không tồi, yên tâm thoải mái mà đi.

Từ nhân loại biến tang thi, tốc độ đồng hóa không nhanh không chậm, có khi là một cái chớp mắt, có lẽ có thể thật lâu, Nhiếp Lê hiển nhiên là thuộc về tình huống tương đối bình thường, từ khi hắn bị nhiễm đến khi hoàn toàn tang thi hóa, không đến một ngày.

Chỉ là, đối với Nhiếp Lê tới nói, tang thi hóa xong hắn so với lúc trước cũng không có gì khác biệt, trừ bỏ điên cuồng nảy lên trong lòng hắn cảm giác khát máu, tốc độ và thể lực đột nhiên bạo tăng, những chỗ khác, cùng ngày thường không có gì bất đồng.

Hắn như cũ có thể nói, như cũ nhớ rõ sự tình trước khi tang thi hóa, như cũ đối với những người đó, tâm tồn oán niệm.

Nhiếp Lê neho lại đôi mắt, thấy được vài đạo thân ảnh phía trước dần dần đi tới, không khỏi mà khẽ cười một tiếng.

A, thật sự là quá hợp ý hắn không phải sao.

Nhiếp Lê nhìn con tang thi bên người, hắn đã mai phục, hiển nhiên là đem đám người kia coi là con mồi.

Nhiếp Lê cười cười, liền cùng con tang thi tránh cùng nhau, bình tĩnh chờ thời cơ đánh lén.

Những người đó vốn là nhân loại trọng tình trọng nghĩa, nhưng đối với hắn không có cái gì tình nghĩa, vậy thì, thân là một con tang thi không có nhân tính, hắn cũng không cần thủ hạ lưu tình.....

27. Chương 27: Nhiếp Lê Lảm Nhảm

Trì Phàm ngồi ngay ngắn ở nơi đó, nghe cẩn thận.

Hắn rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của Nhiếp Lê, không cam lòng cùng tuyệt vọng, dù đã cách nhiều năm, cũng vẫn như cũ rõ ràng trước mắt.

Hắn hơi hơi hé miệng, muốn an ủi, lại không biết nên nói gì, ghen nửa ngày cũng chỉ ghen ra một câu: “Người cũng đừng khổ sở, biến thành tang thi cũng không có gì không tốt.”

Một câu an ủi đầy gượng ép, Nhiếp Lê nghe quả muốn cười, hắn dở khóc dở cười mà nhìn về phía Trì Phàm, chậm rì rì mở miệng nói: “Ta có cái gì khổ sở, người chọc ta đều bị ta ăn tươi nuốt sống, hiện tại, chỉ cần lâu lâu ra ngoài săn một lần, không cần vì sinh tồn mà lo lắng, cũng không cần giống như khi làm người lo lắng đề phòng, phàm là ta xuất hiện trước mặt nhân loại, đó là ác mộng trong lòng của bọn họ, không có gì không tốt, chỉ là nhảm chán.”

“Đôi khi ta suy nghĩ, nếu ta cũng là một con tang thi bình thường thì tốt rồi, không có ký ức, không có tư duy, mỗi ngày chỉ cần tuân hoàn theo bản năng nguyên thủy kiếm ăn, mà không cần giống hiện tại, hiểu được càng nhiều, cũng càng nhàm chán, chỉ có thể vào lúc không có việc gì chọc nhàn loại để tiêu khiển.”

Trì Phàm chớp chớp mắt, nghe Nhiếp Lê nói, nếu là hắn cũng muốn đi nằm vùng căn cứ nhân loại, kỳ thật xét đến cùng cũng là nhàm chán chọc họa.

Hắn chính là quá nhàm chán, mới có thể đi tự hỏi vấn đề nhân loại cùng tang thi chiến đấu ai sẽ thắng, cũng là vì quá nhàm chán, mới có thể muốn đi kiểm chút việc tới làm.

“Lâu như vậy, ta thậm chí nhanh quên cảm giác cùng người khác nói chuyện, nơi này tang thi vương có trí tuệ tối cao, nhưng lại không biết nói, làm hại ta chỉ có thể lầm bầm lầu bầu với mấy thi thể trong khối băng, rất giống tên biến thái. Bất quá hiện tại tốt rồi, người đã đến, sau này ngày thường sẽ không nhàm chán vậy nữa.”

Nhiếp Lê hiển nhiên là dự đoán một chút sinh hoạt về sau, khó tránh khỏi cảm thấy có chút cao hứng, hắn nhìn về phía Trì Phàm, đầy mặt ý cười, “Hảo, không nói về ta nữa, người thì sao? Như thế nào biến thành tang thi? Lại là như thế nào gặp gỡ tang thi vương?”

“Ta..... Ta không nhớ rõ, thời điểm ta tỉnh lại thời điểm hình như cũng đã tang thi hóa, chỉ là chính ta cũng chưa ý thức được chuyện đó, còn cùng mấy nhân loại khác lẫn lộn một hồi, thẳng đến lúc vô tình gặp đàn tang thi, mới dần dần ý thức được thân phận tang thi của chính mình.”

“Sau đó ta không có việc gì liền tìm việc, đi căn cứ nhân loại căn để nằm vùng, vừa lúc đụng phải trận vây công của các người, đã bị Nhị Ngốc mang về.”

Nhiếp Lê mày hơi nhú, “Nhị Ngốc? Người cho tang thi vương nick name sao?”

Trì Phàm mặt một chút liền hồng thêu.

Làm sao bây giờ, không cần thận lỗ miệng.

“Ta sao đột nhiên cảm thấy, tín hiệu rút lui của tang thi vương phát ra cùng với việc người xuất hiện liên hệ?” Nhiếp Lê neho neho mắt, nhìn về phía Trì Phàm trong ánh mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Trì Phàm cúi đầu xuống, có chút hơi xấu hổ cùng Nhiếp Lê đối diện, nhắc tới chuyện lui binh này, hắn liền mặc danh mà chột dạ a! Trì Phàm ánh mắt trái phải mơ hồ, tự hỏi muốn làm thế nào nói sang chuyện khác.

Bất quá Nhiếp Lê hiển nhiên không có tính toán buông tha, liền như vậy nhìn hắn, một bộ không biết chán tướng quyết không bỏ qua.

Rơi vào đường cùng, Trì Phàm đành phải ho nhẹ một tiếng, thành thành thật thật đem sự tình tiền căn hậu quả đều nói cho Nhiếp Lê nghe xong, khi nhắc tới căn cứ thực nghiệm tang thi, trước mắt Nhiếp Lê rõ ràng sáng ngời.

“Khó trách đôi khi bọn họ muốn sống tang thi, nguyên lai là làm thực nghiệm.” Nhiếp Lê loát vẻ mặt thì ra là thế.

“Theo giả thiết trước đó của người, xác thật là có chút đạo lý, quy mô đàn tang thi của chúng ta là lớn nhất, nếu lần trước chúng ta thành công ăn xong Thánh Thổ, không bao lâu, chúng ta có thể từ từ mà đem căn cứ Ánh rạng đông nuốt vào. Tang thi vương của chúng ta tuy rằng đôi khi không quá đáng tin cậy, nhưng là thực lực cùng lực thống lĩnh đều không tồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đem khối lĩnh vực to lớn này thu vào trong túi là chuyện sớm muộn.”

“Bất quá, tăng nhiều cháo ít*, nếu thật sự diệt hết bọn họ, chúng ta cũng sống không lâu.” Nhiếp Lê trầm ngâm một lát, nhìn tang thi vương bị vắng vẻ một bên, trong lòng đã yên lặng mà tha thứ hành vi hắn lui lại của hắn.

“Vậy người về sau có tính toán gì không? Tiếp tục giúp đám kia nhân loại làm thực nghiệm sao?”

“Ta..... Không có tính toán.”

“.....”

“Khụ, ngày đó bọn họ chính là trở mắt nhìn ta cùng Nhị Ngốc rời đi, nếu ta hiện tại chạy tới hỗ trợ, bọn họ cũng sẽ không tiếp thu. Hơn nữa..... Trước khi ta rời đi, ta đã nói cho bọn họ biết tang thi yêu cầu chỉ là máu mới mẻ của nhân loại mà thôi, nếu bọn họ tin, nói không chừng không bao lâu, chúng ta là có thể có thành quả.”

“Còn ta sao, liền trước đi theo các người hỗn đả.”

Nhiếp Lê trừng hấn một cái, cái gì đi theo bọn họ hỗn, rõ ràng chính là đi theo tang thi vương đi, hấn nhìn hai người trên người mặc trang phục tình lữ, có một loại cảm giác ghen, vì cái gì đều biến thành tang thi, còn có thể bị rải cầu lương a?

Từ từ, vừa mới nãy Trì Phàm nói, hấn không nhớ rõ sự tình trước kia.....

“Người không phải đã quên chuyện trước khi biến thành tang thi sao? Hấn là cũng không nhớ rõ tang thi vương mới đúng? Hay là Các người là biến thành tang thi rồi mới ở bên nhau?” Nhiếp Lê biểu tình có chút vi diệu, nếu là về sau, không khỏi khẩu vị cũng quá nặng đi.....

Trì Phàm chỉ là lắc lắc đầu, giải thích: “Ta không nhớ rõ, nhưng Nhị Ngốc nhớ rõ a, hấn nếu chắc chắn là ta, hấn là không sai, hơn nữa gần đây trong đầu ta luôn có chút hình ảnh vụn vặt, hấn không bao lâu là có thể nhớ ra, bằng không chỉ có Nhị Ngốc nhớ rõ cũng không khỏi quá không công bằng.”

Nhiếp Lê khoe miệng trừu trừu, cảm giác không thể hiểu được mà lại bị tắc một chén cầu lương, a, nhìn bộ dáng tang thi vương kia khoe khoang, miệng đều mau liệt!

Nhiếp Lê có chút ghét bỏ mà nhìn thoáng qua tang thi vương, quyết định không nói nhiều ở cái này đề tài này, vì thế hấn đứng lên, cười tủm tỉm mà mở miệng: “Nếu người phải ở lại chỗ này, không ngại trước làm quen một chút nhóm đồng loại nơi này, tuy rằng cùng là tang thi cao cấp, nhưng là mọi người về trí tuệ, thực lực, nhân tính kém khá xa.”

“Tựa như con tang thi phía sau người, hấn kỳ thật cũng không có cái ý thức tự chủ gì, nhưng là lực chấp hành phi thường mạnh, ở trên chiến trường có thể nói là nhất đẳng chiến lực. Con tang thi cụt tay bên cạnh người, tuy rằng chiến lực thường thường, nhưng hấn lại là con tang thi có trí tuệ cao nhất trong đàn. Còn có cái này.....”

Trì Phàm cẩn thận mà nghe, nghiêm túc mà ghi tạc trong lòng, sau này một đoạn thời gian rất dài, hấn đều sẽ cùng đàn tang thi này cùng nhau sinh hoạt, còn có một kẻ có thể bồi hấn trò chuyện, sinh hoạt tựa hồ lập tức trở nên thú vị.

Chỉ là, không biết vì cái gì, luôn có cảm giác có người nhìn chằm chằm hấn, nhưng hấn vừa quay đầu lại, cái gì cũng phát hiện không được, thật sự là quá kỳ quái.

Trì Phàm nhú nhú mày, cảm thấy có chút hoảng loạn, nhưng hấn nghĩ là tưởng tượng, tất cả mọi người đều là tang thi, cũng không có gì phải lo lắng. Vì thế hấn định tâm, nghiêm túc mà nghe Nhiếp Lê giới thiệu, nơi này, chính là nơi sau này hấn gọi là “Nhà”.....

28. Chương 28: Lâu Rồi Mới Chiến Đấu

Vài ngày sau.

Vẫn chỗ nguồn nước kia.

Chẳng qua lúc này đây, Trì Phàm là một mình đến.

Cách một đoạn thời gian vẫn phải làm công tác vệ sinh, hơn nữa phải tránh đi Nhị Ngốc cùng Nhiếp Lê, dù thế nào loại chuyện này, vẫn là mình khẽ meo meo làm thì tốt hơn.

Trì Phàm đem chính mình chôn ở trong nước, híp lại con mắt, toàn thân đều thả lỏng.

Nhưng mà không quá hai phút, Trì Phàm liền mở mắt, chau mày.

Lại tới nữa, loại cảm giác bị nhìn trộm.

Từ ngày trở lại hang ổ, thường sẽ có cảm giác này, như là bị người theo dõi, hơn nữa cũng không thân thiện.

Nước hình như trở nên lạnh.

Trì Phàm khó tránh khỏi có chút nghi hoặc, thân là tang thi nên ngũ cảm trở nên trì độn rất nhiều, có thể làm hắn cảm thấy độ ẩm có chút lạnh, trừ khi là nhiệt độ cực thấp.

Đột nhiên, đồng tử hắn co rút lại, trên tay đột nhiên dùng sức, nắm hòn đá trên bờ, từ trong nước nhảy lên, khi rơi xuống đất nước trên người đã vỡ nát, người không ngừng chảy máu.

Trong lòng thầm mắng một tiếng, cảm giác phi thường khó chịu.

Hắn đây là..... Bị đánh lén?

Nhìn tình hình, là dị năng giả hệ thủy.

Nước, hình thái thiên biến vạn hóa, đã có thể biến ảo thành thủy châm thon dài, cũng có thể hình thành màn mưa che trời lấp đất, có thể mạnh, cũng có thể nhu, có thể ăn mòn đại địa, cũng có thể nhuận sinh vạn vật.

Thủy hệ năng lực giả chưa chắc là mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là biến hóa nhiều nhất, nhưng tiền đề là, bọn họ rất ít khi chiến đấu.

Mặt thể đến, nguồn nước dị thường trân quý, phàm là người thức tỉnh thủy dị năng, đều sẽ bị coi là động vật lâm nguy cần bảo vệ, sau đó họ liền trở thành phụ trợ.

Bất quá hiển nhiên, Trì Phàm đối mặt vị dị năng giả hệ thủy này, có thể thấy rõ hắn cũng không phải là đóa hoa nhà ấm, mà là một đóa hoa trí mệnh hoang dại ăn thịt người.

Trì Phàm nhú chặt mày, không ngừng trốn tránh thủy châm hướng hắn bay, thủy châm cực mạnh, lại bộc lộ mũi nhọn, không cần thận bị hoa đâm một chút, liền máu tươi văng khắp nơi.

Tang thi đau đớn cũng không rõ, chỉ cần bảo vệ thật tốt đầu, thân thể không chịu đả kích trí mạng liền sẽ không có trở ngại gì. Vết thương trên người Trì Phàm không ít, lại không đau không ngứa, cũng không trí mạng.

Chỉ là, không đau cũng không đại biểu không làm hắn tức.

Mặc cho ai không duyên cớ bị hành hung đều sẽ nổi điên đi! Trì Phàm có chút bức bối mà mím môi, thật là, lão hổ không phát uy thật tướng hắn là mèo bệnh à!

Hắn nửa híp mắt, một bên trốn tránh, một bên phán đoán hướng công kích.

Nơi phát ra thủy châm dày đặc nhất hẳn là nơi người đánh lén ẩn thân, Trì Phàm tầm mắt dừng ở một chỗ, nghĩ thầm, hẳn là nơi đó không sai.

Trì Phàm đột nhiên tốc độ đột biến, không quản những công kích trên người, chỉ muốn nhanh đem cái người đánh lén xách ra.

Đợi hắn vòng tới mặt sau màn mưa, lại bị bạo kích thành linh xảy ra đánh cho ngốc, công kích đột nhiên liên tục đánh úp lại, mang theo lực đạo khiến người ta hít thở không thông, Trì Phàm không thể trốn, bị đánh ngã trên mặt đất, thật lâu không đứng dậy được.

Đợi hắn lật người lại, đập vào mắt đó là một thanh thủy chủ ngưng kết từ nước cùng với một gương mặt khá quen mắt.

Gương mặt này, hẳn lúc ở hang ổ Nhị Ngốc đã thấy qua.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, liền bị thủy chủ thẳng tắp rơi xuống kinh ra một thân mồ hôi lạnh, mục tiêu của thanh chủ thủy thủ là đầu hắn, mà thân là một con tang thi, đầu là nhược điểm lớn nhất.

Hắn toàn thân lông tơ dựng thẳng lên, dùng hết lực lượng toàn thân nhảy dựng lên, kéo ra khoảng cách, chũy thủ rơi vào khoảng không, chỉ là ở trên người Trì Phàm vẽ ra một đạo thật dài vết thương.

Trì Phàm nghĩ mà sợ cực kỳ, kinh hồn chưa định mà nhìn người đánh lén, ước chừng có mười con tang thi tới, trong đó có một con tang thi cao cấp, tuổi thoát nhìn không lớn, nói vậy trước khi tang thi hóa vẫn là hài tử, dư lại tất cả đều là tang thi cấp thấp, một bộ dáng kẻ đầu não.

Trì Phàm khó tránh khỏi có chút đau đầu, vừa mới này hắn là bị đàn tang thi này thành linh công kích cấp đánh ngốc, nếu là ngày thường, mấy con tang thi sơ cấp này đâu phải đối thủ của hắn? Hoàn toàn có thể một đánh mười tốt!

Mà hiện tại, mấu chốt nhất đó là đem con tang thi cao cấp biết biết dùng dị năng này thu phục, chỉ cần giải quyết nốt con này, những con khác liền xong.....

Con tang thi kia hiển nhiên không dự đoán được Trì Phàm có thể tránh thoát công kích của hắn, chinh lăng vài giây sau liền bắt đầu điên cuồng mà thi triển dị năng, từng đạo thủy nhận gào thét mà đến, mang đến từng trận tiếng xé gió.

Chỉ là lúc này đây, Trì Phàm ứng đối rõ ràng thông dong hơn nhiều, hắn mấy cái nhào lộn trốn thoát khỏi công kích, nhanh chóng vọt đến một mặt tường đá bên cạnh, nắm tay hung hăng đánh vào, dờ xuống một khối tường đá như tấm chắn, đem công kích con tang thi toàn bộ ngăn cách.

Hắn neho neho mắt, âm thầm nghĩ, so với loại phương thức nhỏ bé chậm rãi này, hắn vẫn là càng thích đơn giản thô bạo hơn.

Vì thế hắn nhìn chuẩn thời cơ, thừa dịp tang thi kia phóng ra dị năng, đột nhiên bạo khởi, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tiếp cận con tang thi kia, đá phiến nâng lên lại rơi xuống, con tang thi liền bị đập nát đầu.

Chung quanh tang thi đều là vẻ mặt trong mộng, ngay cả Trì Phàm cũng không có nghĩ sẽ thuận lợi như vậy, hắn không khỏi mà cười cười, ánh mắt nhất nhất đảo qua đám tang thi cấp thấp đang không biết làm sao kia, hiện tại..... Nền đến phiên hắn phản kích.

.....

Từ lúc Trì Phàm gặp Nhiếp Lê, Nhị Ngốc liền phảng phất như bị bỏ quên, đại đa số thời điểm, hắn chỉ có thể ở một bên trợ mắt mà nhìn A Trì cùng Nhiếp Lê nói chuyện trời đất, thật ghét.

Mấy ngày này, bọn họ ngẫu nhiên sẽ cùng nhau đi ra ngoài săn thực, lúc trở về A Trì liền sẽ nói chuyện vài câu cùng Nhiếp Lê, ngay cả thời điểm săn thực gặp được một ít dị năng mới mẻ, bọn họ đều có thể nói nguyên buổi sáng, đương nhiên, đại đa số thời điểm, là Nhiếp Lê nói, Trì Phàm nghe.

Hắn không khỏi mà nhìn về phía huyết động trong một góc có một con tang thi, nhỏ nhỏ gầy gầy thân không thu hút, nhưng lại có thể làm Nhị Ngốc hai mắt phun hỏa.

Chính là hắn, làm tiếng nói của mình bị hao tổn, mới đầu hắn còn không cảm thấy gì, rốt cuộc thân là một con tang thi, có thể nói hay không căn bản là là râu ria, bởi vì trong thế giới tang thi, chỉ có tuần hoàn bản năng muốn ăn.

Cho nên hắn mới có thể chịu đựng nam hài đã biến thành tang thi kia cho lưu tại trận doanh của hắn.

Nhưng luôn có ngoại lệ, tỷ như Nhiếp Lê, lại tỷ như A Trì, bọn họ có thể nói, có trí tuệ, thậm chí lưu giữ nhân tính, Nhiếp Lê cùng A Trì cười thực vui vẻ, như là phát hiện đại lục mới, không rảnh phân cho hắn một ánh mắt.

Nhị Ngốc trong lòng khó chịu, kỳ thật lời Nhiếp Lê nói, hắn đều hiểu, nếu có thể, hắn hy vọng người nói cho A Trì những việc này là hắn.

Nhưng hiện tại, dù hắn đem cái nam hài kia kéo lại đây phanh thây, cũng không thay đổi được gì.

Vì thế hắn một mình ra cửa săn thực, chuẩn bị lại kiếm chút tiền lương trở về, thuận tiện bình phục tâm tình.

Nhưng chờ Nhị Ngốc sẵn thực xong, trở về lại phát hiện, A Trì không thấy đâu!

Trong nháy mắt, Nhị Ngốc bị cảm giác khủng hoảng thành linh xảy ra bao phủ, hắn không khỏi mà liên tưởng đến một lần thời điểm A Trì mất tích.

Lần đó hắn kiệt lực hôn mê, tỉnh lại khi liền không thấy A Trì, mặc hắn tìm, cũng tìm không thấy.

Hiện giờ sau ba năm, A Trì thật vất vả về tới bên người hắn, thế nhưng nói không thấy đã không thấy tăm hơi.

Hắn đen mặt nhìn chăm chăm Nhiếp Lê, không nói hai lời liền vọt lên, Nhiếp Lê phản ứng cũng là cực nhanh, nháy mắt ở trước người ngưng tụ thành một đạo thật dày tường băng, đỡ công kích Nhị Ngốc.

Nắm tay đụng phải tường băng, tường băng không nứt.

Nhiếp Lê mày nhíu lại, vừa định trào phúng hai câu, liền bị lôi điện thành linh xảy ra tê mỗi thân thể, trong lúc nhất thời mất đi quyền chi phối thân thể.

Nhiếp Lê trong lòng rung mình, vội vàng trước khi nắm tay Nhị Ngốc lại lần nữa rơi xuống mở miệng: “Trì Phàm là đi tắm rửa, người mẹ nó có bệnh à!”

Nắm tay Nhị Ngốc ngừng, tiến cũng không được, lui cũng không xong, hắn do dự hai giây, cuối cùng nắm tay vẫn là dừng ở vai Nhiếp Lê, đánh Nhiếp Lê nhẹ rằng trợn mắt.

Tuy nói là hắn đuối lý, nhưng là..... Dù sao hắn nhìn Nhiếp Lê khó chịu thật lâu.

Nhị ngốc tà liếc mắt tên Nhiếp Lê không ngừng kêu to, quay đầu liền đi.

Tắm rửa Hắn vẫn là chỗ lần trước.

Nhiếp Lê thấy Nhị Ngốc phải đi, nhịn không được hỏi một câu: “Người đi làm gì? Nhưng đừng nói cho chúng ta gia tắm rửa một cái người cũng phải đi theo xem a.....”

Nhị Ngốc dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc quét Nhiếp Lê liếc mắt một cái, một biểu tình chuyện bình thường.

Ha hả, kia là lão bà của ta, nhìn thì làm sao?

Nhiếp Lê nháy mắt đọc hiểu ý tứ Nhị Ngốc, hắn khước miệng hơi trều, nhỏ giọng đánh giá một tiếng: “Thấu biểu mặt.”

Nhị ngốc làm bộ cái gì cũng chưa nghe thấy, vui rạo rức mà đi tìm người.....

Vốn tưởng rằng là được nhìn thấy hình ảnh hương diễm, lại không nghĩ rằng, tìm được lại là Trì Phàm đầy người vết thương.

Nhị Ngốc nhìn Trì Phàm tràn đầy vết thương, có loại cảm xúc áy náy tự trách nói không nên lời.

Trừ cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh.

Lúc trước hắn không nên cho cái nam hài tang thi cơ hội, bằng không cũng sẽ không xuất hiện tình huống này.

Ai có thể nghĩ đến, nam hài biến thành tang thi xong, thế nhưng có thể lòng mang cừ hận, an an tĩnh tĩnh ở bên người hắn gây ngốc lâu như vậy, biết rõ không phải đối thủ của hắn, liền đem đối tượng cừ hận chuyển dời đến người Trì Phàm.

Nhị Ngốc buông xuống con mắt, đem Trì Phàm ôm vào trong ngực, cúi xuống, một chút mà liếm láp vết thương trên người Trì Phàm, thật giống như làm như vậy là có thể làm miệng vết thương biến mất.

Nhưng, từng đạo vết thương thật sự có xu thế biến mất, chỉ là hai người đều không chú ý tới.

Trì Phàm mệt quá sức, nhưng nhìn thấy bộ dạng Nhị Ngốc lại cảm thấy có chút không đành lòng, vì thế hắn vui tươi hơn hớn mà nói một câu: “Thế nào, ta lợi hại không? Lần này ta chính là lấy một địch mười.”

Tuy rằng bên trong chỉ có một con tang thi cao cấp.

Thấy Nhị Ngốc như cũ cứng đờ thân thể, hấn lại nhin không được bồi thêm một câu: “Người đừng như vậy, ta không phải đánh thắng sao.”

Nhị Ngốc chỉ là gắt gao mà đem người ôm vào trong ngực, hấn vừa mới đem A Trì tìm trở về, thể nhưng suýt nữa vĩnh viễn mà mất đi hấn.

Còn may, còn may thực lực A Trì đủ để hấn tự bảo vệ mình.

Hấn nhin không được cúi đầu, cọ cọ trên mặt Trì Phàm.

Trì Phàm bị hấn cọ mà ngứa, liền nâng tay muốn đem hấn đẩy ra, đúng lúc này, hấn nghe thấy được một tiếng nhẹ gọi ——

“A Trì.....”

Trì Phàm đồng tử co rụt lại, hấn nghe thấy tang thi trước mắt tang thi như vậy gọi hấn, thanh âm khô khốc nghẹn ngào, thực sự khó nghe rõ.

Nhưng cố tình, nước mắt hấn không chịu khống chế mà chảy xuống dưới, như thế nào cũng ngăn không được.....

29. Chương 29: Năm Ấy: Bọn Họ Tương Ngộ (1)

Trì Phàm lần đầu tiên nhìn thấy Cố Dĩ Hiên, là ở cô nhi viện.

Cố Dĩ Hiên cùng một đám hài tử nhỏ nhỏ gầy gầy đứng chung một chỗ, cũng không thu hút.

Cố Nguyên nhìn nhìn Trì Phàm trắng trắng tròn tròn, lại nhìn nhìn nhóm tiểu hài tử cô nhi viện đen đen gầy gầy, thị giác kém quá mãnh liệt, hấn khó tránh khỏi có chút không hài lòng.

Hấn đem viện trưởng gọi vào một bên, nhỏ giọng hỏi: “Quách viện trưởng, các người này..... không có hài tử nào hơi đáng yêu một chút sao?”

Viện trưởng ánh mắt phức tạp mà nhìn về phía hấn, không mẫn không nhạt mà trả lời: “Cố tổng, những hài tử này, mỗi ngày ăn không đủ no mặc không đủ ấm ngủ không tốt, dựa vào bên ngoài giúp đỡ một chút sống qua ngày, có thể khỏe mạnh mà lớn lên đã không dễ, ngài nhìn trúng ai, mang về hảo hảo dưỡng, dài hơn chút thịt, tự nhiên cũng liền đáng yêu.”

Cố Nguyên bị nói ngậm miệng, lại lần nữa đem tầm mắt đến trên người đám kia hài tử kia, bọn họ một đám đều mắt nhìn thẳng tắp, khẩn trương hề hề mà nhìn Cố Nguyên, hiển nhiên loại “Tuyển chọn” đã không phải một lần hai lần, bọn họ cũng tinh tường biết bị nhìn trúng ý nghĩa là gì, dốc hết sức lực mà muốn bày ra bản mặt ngoan ngoãn của chính mình.

Cố Nguyên cảm thấy có chút đau đầu, nếu có thể, hấn một chút cũng không muốn thu dưỡng loại cô nhi nửa điểm huyết thống quan hệ đều không có, chỉ là thê tử của hấn trong thời kỳ mang thai, cuống rốn lúc đầu thoát ly, xuất hiện hậu sản rong huyết, vì tránh cho liên tục xuất huyết, không thể không tiến hành tử cung toàn thiết giải phẫu.

Nếu là hài tử khỏe mạnh liền thôi, cố tình là cái loại bẩm sinh tàn tật, còn chưa đầy tháng liền rời đi nhân thế, chú định cố gia vô hậu. Vì tránh cho đồn đại vợ vẫn không cần thiết, Cố Nguyên nhanh chóng quyết định mà quyết định muốn nhận nuôi một hài tử, lấp kín miệng lão trưởng trong nhà.

Chỉ là hài tử nơi này, hấn thật sự không biết nên lựa chọn như thế nào.

Cố Nguyên đem ánh mắt dừng lại ở trên người Trì Phàm, ngay sau đó cúi xuống, xoa xoa đầu nhỏ Trì Phàm, mở miệng nói: “Tiểu phàm nào, người nhìn xem người thích ai, chúng ta liền mang đi, thế nào?”

Đây là nhi tử anh em hấn, lúc cùng phụ thân hấn nói chuyện vừa vắn bị hấn nghe thấy được, liền chết sống muốn cùng nhau cùng tới đây.

Đứa nhỏ này sinh ra thật làm người thích, ngay cả xưa nay Cố Nguyên không thích tiểu hài tử cũng đối với hắn mọi cách cưng chiều, hắn suy nghĩ, dù sao hài tử nhận nuôi trở về cũng là để cùng Trì Phàm quây, chỉ bằng chọn một cái hợp mắt Trì Phàm, hai đứa nhỏ cùng nhau bồi dưỡng.

Trì Phàm chớp chớp đôi mắt, ý Cố thúc thúc là cho hắn tuyển người sao?

Hắn tức khắc hưng phấn, ngẩng đầu, dựng thẳng ngực, ở quanh bọn nhỏ đối tới đối lui, rất giống Chủ nhiệm Giáo dục tuần tra trong trường học.

Hắn đi đến bên người một nam hài, dừng bước chân.

Những người khác đều đang khần trương hề hề nhìn chằm chằm hắn, chờ đợi hắn lựa chọn, cố tình người này đầu cũng chưa nâng một chút, mà là còn cúi đầu, nhìn đôi chân hở ra bên ngoài của mình.

Trì Phàm đôi tay chống nạnh, hai mắt trừng, ngừng trước mặt nam hài, dùng một bộ dáng miệng lưỡi của tên du thủ du thực nói: “Uy, người, đối, chính là người, ngẩng đầu lên.”

Nam hài ngẩng người, nhìn đến một đôi ngón tay thịt mập mập hướng chính mình, mới ý thức được là nói với hắn, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nháy mắt nhìn đến Trì Phàm, hắn cảm thấy mình thấy được thiên sứ.

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng mà chiếu vào trên người Trì Phàm, ở trên ngọn tóc để lại mượt mà vòng sáng, cùng khuôn mặt đẹp như đang cười giao tương, làm người đời không ra tầm mắt.

Trì Phàm lại cau mày đánh giá nam hài trước mắt, đầu tóc lộn xộn cũng không biết mấy ngày không có rửa sạch, cả người nhỏ nhỏ gầy gầy, làn da lộ ra vẻ không khỏe mạnh, rõ ràng dinh dưỡng thiếu thốn. Đồng dạng là hài tử cô nhi viện, hắn lại là kẻ trong đó dơ nhất.

Điều duy nhất chọc người chú ý, đó là một đôi mắt hắc diệu thạch, vốn là con người phi thường xinh đẹp, giờ phút này lại giống như cục diện đáng buồn, tử khí trầm trầm, phảng phất bất luận sự tình gì cũng đều không thể xúc động hắn, cả người để lộ ra một loại cảm giác mỗi một cùng tuyệt vọng.

Trì Phàm bị hắn gọi lên lòng hiếu kỳ.

Vì thế hắn chỉ tay, nãi thanh nãi khí cùng Cố Nguyên mở miệng: “Cố thúc thúc, chúng ta chọn hắn được không?”

Cố Nguyên theo kia ngón tay thịt mập mập nhìn, đập vào mắt là một gương mặt vô biểu tình, giờ phút này không sợ hãi mà nhìn lại hắn, tựa hồ đối với việc mình bị nhận nuôi cũng không ôm bất luận cái gì chờ mong.

Cố Nguyên cười cười, đứa nhỏ này trong ánh mắt có giấu một tia mong đợi, thân là giang hồ lão bánh quẩy hắn như thế nào mà nhìn không ra.

“Hảo, liền hắn.”

.....

Thừa dịp nam hài thu thập đồ vật, viện trưởng đem Cố Nguyên gọi vào, có chút do dự mà mở miệng: “Cố tổng, đứa nhỏ này hắn..... Mẫu thân là ma bài bạc, phụ thân là tội phạm giết người, ngài thật sự muốn chọn hắn sao?”

Cố Nguyên mày nhíu, muốn cười không cười mà mở miệng: “Tin tức này, trên tư liệu người cho ta đều có.”

Hà tất làm điều thừa, cường điệu cái gì.

Viện trưởng ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ mà nói: “Cố tổng, kỳ thật ý ta là.....”

Lời nói còn chưa nói xong, liền bị Cố Nguyên phất tay kêu dừng, hắn nâng nâng mí mắt, than nhẹ một tiếng: “Không có người là trời sinh muốn giết người.”

Viện trưởng còn muốn nói cái gì, nhìn đến Cố Nguyên cũng không có ý muốn thương lượng, liền dứt khoát nhắm lại miệng, dù sao Cố Nguyên tự mình lựa chọn, hắn đến tột cùng ở nhọc lòng cái gì.

Chỉ là, hắn trong lòng vẫn là ần ần có chút lo lắng, hài tử ra từ gia đình như vậy, nhiều ít đều có chút tam quan bất chính, thời điểm phụ thân hài tử giết chết mẫu thân hắn, hắn liền một bên nhìn, không nói một

lời, thẳng đến khi xác định mẫu thân hần chết rồi, mới cầm lấy di động báo cảnh sát, đem phụ thân hần đưa vào ngục giam.

Bất luận nguyên nhân như thế nào, chung quy là đưa trẻ máu lạnh.

Cũng không biết Cố gia sống trong sinh hoạt nhưng lựa, có thể hay không sửa tâm tình hần.

.....

“Uy, người về sau liền đi theo ta, kêu ta đại ca, về sau ta liền che chở người!” Trì Phàm vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, bày ra một bộ tư thế trời đất bao la không bằng ta, muốn đem cái nam hài âm u này thu làm tiểu đệ.

Nam hài môi rung rung, chung quy là chưa nói cái gì, mà là lựa chọn ngậm miệng không nói.

Mới đến, nói nhiều sai nhiều, không bằng trầm mặc.

Trì Phàm ngẩng đầu đợi nửa ngày, cũng không nghe thấy người ta gọi hần lão đại, hần phồng má lên, có chút khó chịu mà mở miệng: “Uy, xú chú lùn, người nói một câu a.”

Cố Nguyên ngồi ở phía trước nghe, không khỏi mà cười một tiếng, tiểu hài tử chính là như vậy, một lời không hợp liền nhân thân công kích.

Trì Phàm bẹp bẹp miệng, nào ba ba mà oán giận nói: “Thức thức, người chê cười ta.”

Cố Nguyên cong cong khóe miệng, “Hần tốt xấu là bạn sau này người chơi cùng, vẫn là người thừa kế tương lai của Cố gia, người gọi người ta xú chú lùn có hay không có chút không thích hợp a?”

Trì Phàm rầm rì một tiếng, không cao hứng mà lẩm bẩm: “Ai bảo hần không để ý tới người a! Hơn nữa ta lại không biết hần tên gọi là gì.”

Huống chi, hần vốn dĩ liền lùn a!

Cố Nguyên rũ xuống mí mắt, nhàn nhạt mà mở miệng: “Về sau hần kêu —— Cố Dĩ Hiên.”

Đó là cái tên hần đưa cho hài tử chưa đầy tháng, chỉ là còn chưa kịp dùng đến, đứa bé kia liền vĩnh biệt cõi đời.

Cố Dĩ Hiên ừ nhẹ một tiếng, xem như trả lời.

Từ giờ trở đi, hần phải nghênh đón cách sinh hoạt mới tinh, thật là có chút không thể tin được.

Cố Dĩ Hiên dùng dư quang quét mắt Trì Phàm, trong lòng âm thầm cảm kích, đều là nhờ người này, hần mới có thể được nhận nuôi, nếu không nói, hần như thế nào sẽ được coi trọng.

Trong cô nhi viện, đồng dạng là một đám tiểu hài tử không có sở trường gì đặc biệt, tất cả mọi người đều là diện mạo qua loa, không có độ công nhận gì.

Xuân đi thu tới, không ít gia đình đi vào nơi này, mang đi một đám lại một đám hài tử, chỉ là Cố Dĩ Hiên trước nay đều không phải người may mắn, cho dù có gia đình đối với hần cảm thấy hứng thú, khi biết phụ thân hần giết người, cũng vẫn là sẽ yên lặng mà lựa chọn người khác.

Trời cao luôn cho một người tuyệt vọng kinh hãi, Cố Dĩ Hiên đối với việc nhận nuôi này đã sớm không ôm hy vọng, lại thiếu chút nữa bị kinh hãi thành linh xảy ra làm hần sốc.

Hần được chọn.

Được cái nam hài như thiên sứ chọn.

Cố Dĩ Hiên buông đầu, âm thầm hạ quyết tâm, hần nhất định phải mau trưởng thành, nếu có thể, nhất định phải hảo hảo báo đáp cái tiểu thiên sứ này.

“Uy, Cố Dĩ Hiên, gọi ca ca.”

“.....”

Loại lời này, thứ lỗi hần thật sự kêu không ra miệng.

30. Chương 30: Năm Ấy: Thiếu Niên Nhiều Sầu (2)

Cố Nguyên kinh thương nhiều năm, có tiếng mà thật tinh mắt, phàm là sinh ý hần đầu tư, dễ dàng kiếm không mệt, cho tới nay, Cố Nguyên đều đối với ánh mắt đầu tư của chính mình rất là tự tin, chỉ là.....

Hắn nhìn hải tử đứng ở trước mặt hắn cúi đầu không nói, lần đầu tiên cảm thấy mình tính sai.

Năm đó hắn tuy nói đem quyền lựa chọn giao cho Trì Phàm, nhưng chân chính quyền quyết định như cũ ở tay hắn, tiểu phạm tương trong đĩa nhỏ này, hắn xem ra, cũng xác thật có chút giá trị bồi dưỡng.

Đĩa nhỏ này so với những bạn cùng lứa tuổi hiển nhiên càng thêm thành thực, hơn nữa trải qua cuộc đời như vậy, nhất định sẽ so với các hải tử khác càng thêm nỗ lực, tuy rằng có chút âm trầm, chưa chắc có thể trở thành thân nhân thật sự với hắn, nhưng hắn là người thừa kế không tồi.

Nhưng tiền đề là, đĩa nhỏ này có cái đầu óc không tồi.

Tiệc nuôi chính là, môn đạo kinh thương của Cố Nguyên, Cố Dĩ Hiên học không tới.

Cố Dĩ Hiên không nói một lời mà đứng ở đó, nhìn mà Cố Nguyên lại càng tức, hắn nghĩ thầm muốn bồi dưỡng tài cho hắn, nhưng đĩa nhỏ này cũng không thông suốt, nhiều năm như vậy đi qua, trừ bỏ vóc dáng không ngừng cao, tựa hồ không có điểm tiến bộ.

Hắn thở dài, mở miệng nói: “Người cũng đừng mãi ở chỗ này, vừa mới rồi là ta quá kích động, người đem đồ vật dọn dẹp một chút, Tiểu phạm nói lát nữa tới đây.”

Cố Dĩ Hiên nghe vậy, khóe miệng liệt liệt, lộ ra một cái nhọt nhạt tươi cười, ngay cả trên người âm trầm khí đều tiêu giảm không ít, hắn cúi xuống, bắt đầu thu thập pha lê bị quăng rơi tan tác trên mặt đất.

Cố Nguyên xem ở trong mắt, sâu ở trong lòng, tên tiểu tử thú vị này, chỉ khi nhắc tới Tiểu Phàm mới có tinh thần, trạng thái này làm hắn ần ần cảm thấy có chút không ổn, rồi lại không muốn vạch trần.

Mắt thấy Cố Dĩ Hiên trực tiếp duỗi tay đi bắt, hắn lại nhìn không được dạn dò: “Cẩn thận, đừng để bị thương.”

Cố Dĩ Hiên tay dừng một chút, tiện đà khẽ lên tiếng.

Hắn đối với Cố Nguyên cảm tình thực phức tạp, cảm kích có, áy náy cũng có, hắn cũng muốn như Cố Nguyên hy vọng mà tiến bộ, nhưng sự thật luôn không giống người muốn.

Hắn cảm thấy, chính mình cũng không thích hợp trở thành người thừa kế Cố gia.

Hắn có thiên phú nhưng không phải kinh thương.

Hắn đúng như Cố Nguyên nói, nghênh đón lửa giận như dự kiến, Cố Nguyên luôn luôn tự xưng là thân sĩ thế nhưng cũng nổi điên quăng đồ vật đầy đất.

Cố Dĩ Hiên biết rõ chính mình không đúng, liền buông xuống con người, ngoan ngoãn mà đem pha lê trên mặt đất đều thu thập sạch sẽ, mắt thấy chữ trên ly pha lê vỡ thành khối, nói không khó chịu là giả, nhưng lại không thể phát tác.

“Dĩ Hiên, lát nữa Tiểu Phàm tới đây người hảo hảo chiêu đãi, ta có việc gấp, đi trước.” Cố Nguyên nghe điện thoại, liền vội vội vàng vàng mà đi.

“Àn.” Cố Dĩ Hiên lên tiếng, cũng không nhiều lời, bọn họ mới vừa phát sinh mâu thuẫn, cảm giác nói cái gì đều có không thích hợp.

Cố Nguyên vừa ly khai không quá vài phút, chuông cửa liền vang lên, đinh linh linh không ngừng, mang theo chút tiết tấu vui sướng của người thiếu niên.

“A! Cố tiểu đệ! Nhớ chết ta ” mới vừa vào cửa, Trì Phàm liền phi phác đi lên, cho Cố Dĩ Hiên một cái ôm gấu bự.

Đại khái là cảm thấy độ cao khi ôm có chút biến hóa, hần không khỏi nâng đầu, tràn đầy oán niệm mà nhìn Cổ Dĩ Hiên, nhỏ giọng nói thầm: “Như thế nào lại cao nữa?”

Cổ Dĩ Hiên nghe được, hần cười cười, nhin không được trêu hần: “Đại khái là bởi vì khi người còn nhỏ kêu ta xú chú lùn, ta không phục, đương nhiên liền mạng cao lên.”

Tri Phàm bị hần nói gương mặt ửng đỏ, hiển nhiên cũng nhớ tới mình khi còn nhỏ tùy hứng xưng hô, hần ngoài miệng đáp: “Sao có thể, thân cao đầu phải người muốn liền lớn lên! Nào có ảo diệu như người nói. Hơn nữa..... Có người như vậy mang thù sao!”

Lại âm thầm nghĩ, chẳng lẽ thật là bởi vì kêu Cổ Dĩ Hiên xú chú lùn, kết quả nguyên rửa ửng đến trên người hần, làm hần như thế nào cũng không cao lên?

Cổ Dĩ Hiên cười cười, mở miệng nói: “Ta nói giỡn, ta nhưng không giống người kén ăn, vóc dáng tự nhiên cũng liền lớn lên mau.”

Tri Phàm bĩu môi, cũng không nói, hần kén ăn sao? Có như vậy một chút, nhưng hần tuyệt đối không thừa nhận kén ăn sẽ cùng chiều cao có quan hệ!

Hần mắt tròn trắng, cũng không muốn tiếp tục thảo luận về đề thân cao, hần nhìn ngang dọc, cũng không thấy bóng dáng Cổ Nguyên, vì thế khó tránh khỏi có chút nghi hoặc: “Cổ thúc thúc đâu? Lúc này không phải còn ở nhà sao?”

“Lâm thời có việc, đi ra ngoài.”

Tri Phàm nghe vậy vui vẻ, có một loại cảm giác gia trưởng không ở nhà, tiểu hài tử là có thể phá trời cao vui sướng.

Hần đem chính mình ném hướng trên sofa, thoải mái mà than thở một tiếng, vừa định nói cái gì đó, liền chú ý tới thùng rác có mấy khối pha lê, hần nheo nheo mắt, cảm thấy đồ vật có chút quen mắt. Hần đem tầm mắt chuyển dời đến một bên bàn trà, quả nhiên, nơi này so ngày thường thiếu hai cái cái ly, trong đó một cái, còn từng bị hần dùng bút đồng viết lên “Tri lão đại chuyên dụng” chữ, mà giờ phút này, cái ly kia cũng đã rơi rớt tan tác, thậm chí hể hể mà nằm ở thùng rác.

Tri Phàm nhảy bén mà nghĩ được một tia vị sủng hỏa, hần mày nhíu, “Các người cãi nhau?”

Một cái cũng tự, lộ ra quá nhiều tin tức, hần cùng phụ thân đại não một trận, mới nghĩ tới Cổ thúc thúc trong nhà tránh tránh đầu sóng ngọn gió, thuận tiện bình phục một chút tâm tình của mình.

“Cũng không thể nói là cãi nhau, chỉ là đơn phương bị giáo dục.” Cổ Dĩ Hiên nhún vai, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Hần là hài tử bị thu dưỡng, Cổ Nguyên một lòng muốn đem hần bồi dưỡng thành người thừa kế, nhưng chí hướng của hần cũng không có tại đây. Nếu có thể, hần hy vọng Cổ Nguyên là cha ruột của hần, như vậy liền có thể không chỗ nào cố kỵ mà theo đuổi niềm yêu thích của chính mình, không cần sợ tay sợ chân.

Nhưng thân phận của hần không cho phép hần như vậy, nói ra ý tưởng của chính mình, liền chọc đến Cổ Nguyên giận tím mặt, chính hần cũng khó chịu, đã áy náy, lại mâu thuẫn.

Cổ Nguyên với hần có ân, nhưng hần cũng không muốn đem cả đời bỏ vào chuyện hần không thích, hần muốn chính mình lựa chọn nhân sinh sau này.

“Chính là đáng tiếc cái ly này, ta rất thích.” Cổ Dĩ Hiên ngữ khí phiền muộn, có chút thương cảm.

“Vậy à, ta đi dạo nhiều cửa hàng, liền thấy hai cái này nhìn tốt nhất, Cổ thúc thúc cũng thật là, không có việc gì quăng ngã làm gì a.” Tri Phàm bĩu môi, có chút không cao hứng.

Cổ Dĩ Hiên khê lên tiếng, nghĩ thầm hần thích hai cái cái ly kia cũng không phải là bởi vì chúng nó đẹp, mà là bởi vì..... Đó là A Tri đưa, cho nên phá lệ trân quý.

“Bất quá người cũng quá thâm đi? Thế nhưng là đơn phương bị mắng sao. Ta tốt xấu cùng lão ba của ta cố gắng nói lý một phen, dù sao ta đã quyết định muốn học nghệ thuật, hần mắng ta cũng vô dụng.” Tri Phàm khê hừ một tiếng, mang theo một chút tùy hứng.

Hắn thích vẽ tranh, thích manga anime, thích tiểu thuyết, phàm là hắn thích, tất cả trong miệng ba mẹ đều là không làm việc đàng hoàng, hắn không nghĩ tùy đại lưu mà tuyển khoa, tuyển chuyên nghiệp, hắn muốn đem sự yêu thích của mình biến thành chức nghiệp, mỗi ngày làm chuyện mình thích.

Hắn muốn dùng nghệ thuật, đem tiểu thuyết mình thích vẽ ra, hoặc là học thiết kế động họa, làm truyện tranh hắn thích động lên, dù ba mẹ không hiểu, hắn cũng tuyệt đối sẽ kiên trì.

Cố Dĩ Hiên cười cười, hắn chính là thích dáng vẻ này của Trì Phàm, tinh thần phần chấn bông bông, tràn ngập sinh cơ, dù là lời nói tùy hứng, cũng tuyệt không sẽ làm người buồn bực.

“Đúng rồi, lập tức phân ban, người tính toán học cái gì a?” Trì Phàm nâng đầu, có chút tò mò hỏi.

“Ta muốn học thể dục.” Đương nhiên, chỉ là muốn mà thôi, đến tốt cùng có thể hay không, vẫn là chuyện khác.

“Thể dục? Hắc hắc, người học thể dục, ta học nghệ thuật, hai ta chẳng phải là rất xứng đôi?” Trì Phàm ngăn người, tiện đà thực đáng khinh mà cười cười.

Cố Dĩ Hiên cũng cười, tươi cười thẳng tới đáy mắt, hắn yên lặng nhìn Trì Phàm, dè thấp tiếng nói nói: “Đúng vậy..... Rất xứng đôi.....”

Cố Dĩ Hiên thanh âm rất êm tai, thời điểm cổ tình đem tiếng nói dè thấp, giá trị từ tính sẽ liền bạo biểu, thực tỏ, cũng thực liêu.

“Người người người..... Đừng đem mấy thủ đoạn cho phụ nữ dùng trên người ta, ta nói cho người, vô dụng!” Âm điệu bị cố ý cất cao, như là che dấu hắn chợt dạ.

Cố Dĩ Hiên rất là trái lương tâm lên tiếng, nếu A Trì lỡ tai không hồng như vậy, nói không chừng hắn sẽ tin.

Trì Phàm hiển nhiên bị vẻ mặt không tin của Cố Dĩ Hiên làm cho kích thích rồi, hắn có chút chợt dạ, nhu cầu cấp bách chuyển lực chú ý đi, vì thế hắn mày nhíu lại, làm bộ sinh khí mà mở miệng: “Như thế nào? Không phục? Không phục tới pk a!”

Nói là pk, lại không phải cái gì quyền cước tỷ thí, mà là game Naruto một người chơi, mỗi người khống chế ba nhân vật, chọn thay phiên chiến hình thức, ai ba nhân vật toàn treo, liền thua.

Cố Dĩ Hiên khó tránh khỏi có chút dở khóc dở cười, nghĩ thầm không hổ là A Trì, trước kia một lời không hợp liền nhân thân công kích, hiện tại là một lời không hợp liền phải pk.

Kỳ thật trò chơi kia bọn họ chơi đã nhiều năm, mỗi một đặc điểm nhân vật, khắc chế đối tượng đều bị hắn sờ rành mạch, ngay cả giấy số nhân vật phóng ra kỹ năng hắn đều có thể chính xác tính toán, nhưng là hiển nhiên, thời điểm A Trì chơi game đều căn bản bất động cân não, trông thì tốc độ tay thật mau, kỳ thật là loạn ấn một hồi. Ở thời điểm hắn không nương tay, A Trì muốn thắng? Không có khả năng.

Thua rất nhiều lần A Trì đối với trò chơi này hứng thú liền giảm, hiện tại đột nhiên nói ra, nói vậy chỉ là nói sang chuyện khác.

Vì thế hắn nheo nheo mắt, thực nể tình mà mở miệng, “Hảo a, chúng ta cũng xác thật thật lâu không đánh, đi thôi, lên lầu.”

Cố gia là cái biệt thự nhỏ ba tầng, Cố Dĩ Hiên phòng ngủ ở lầu hai, bên cạnh có một gian phòng tập thể thao nhỏ, thời điểm vừa vặn đi ngang qua phòng ngủ Cố Dĩ Hiên, Trì Phàm mỗi lần đều sẽ nhìn không được đi vào nhìn một cái, nhìn xem có cái thiết bị gì mới.

Lần này nhiều thêm một cái bao cát cao nửa người, treo ở nơi đó, hình dạng đã không còn thực mượt mà, có không ít địa phương đã lõm, thâm thâm thiển thiển, Trì Phàm xem tay ngứa ngáy, muốn nhìn một chút chính mình một quyền đi xuống có thể hình thành sâu bao nhiêu.

Vì thế hắn hít sâu một ngụm, học động tác đánh võ trong TV, đối với bao cát hung hăng mà ra một quyền.

Nằm..... Ngọa tào! Đau quá!

Ai có thể nói cho hắn vì cái gì thứ này sẽ cứng như vậy!

Thời điểm chờ Cổ Dĩ Hiên chuẩn bị xong, định lại đây kêu Trì Phàm, nhìn thấy là bộ dáng hẩn che lại tay phải nhảy nhót lung tung, quan sát kỹ, Cổ Dĩ Hiên liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, hẩn vội vàng đi túm lạnh cầm cái túi chườm nước đá, đắp ở trên tay phải của Trì Phàm, đốt ngón tay hơi sưng, nhưng hẩn là không có gì trở ngại.

Cổ Dĩ Hiên nhìn Trì Phàm nhe răng trợn mắt, cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, “Người không có việc gì đánh bao cát làm cái gì, người cho rằng đó là bông sao?”

Đây là hẩn căn cứ theo nhu cầu của mình huấn luyện để chế bao cát, lượng hàm sa rất cao, hơn nữa bên ngoài không có bao vây bông, cũng không thích hợp tay mới sử dụng, ngay cả Cổ Dĩ Hiên chính mình cũng là thích ứng thật lâu mới dần dần quen.

“Ta xem mặt trên không ít địa phương đều lõm xuống, còn tưởng rằng co dãn rất mạnh, ai biết sẽ cứng như vậy.” Trì Phàm có chút ủy khuất mà oán giận.

“..... Độ lõm xuống không nói lên độ co dãn tốt.” Cổ Dĩ Hiên khước miệng trừu trừu, không biết nói gì.

Trì Phàm chớp chớp mắt, hậu tri hậu giác mà phản ứng lại đây, “Cũng là nga.”

“Người nhìn đến chỗ này hẩn vào, ít nhất phải bị đập hơn trăm lần, chỗ thâm hơn phải bị đập ít nhất một ngàn lần, mới có loại hiệu quả này.” Nói tới đây, Cổ Dĩ Hiên đột nhiên có điểm minh bạch Trì Phàm vì cái gì đột nhiên đánh lên bao cát, “Người không phải là muốn nhìn một chút mình có thể đánh ra bao sâu đi?”

Trì Phàm mặt đỏ hồng, có chút xấu hổ mà mở miệng: “Bị người đoán trúng rồi.....”

Không cần Cổ Dĩ Hiên nói tỉ mỉ, Trì Phàm cũng minh bạch chính mình náo loạn bị chê cười, nhân gia luyện bao lâu mới hình thành ao hẩn, hẩn thế nhưng mưu toan một lần liền làm ra, thực sự có chút xấu hổ, bất quá hẩn khó tránh khỏi có chút tò mò, “Đồ vật cứng như vậy, người đánh chẳng lẽ không đau sao? Còn đánh như vậy nhiều lần.”

Cổ Dĩ Hiên cười cười, “Trước khi dùng cái này ta đã luyện qua bao cát bình thường rất lâu, nắm tay trên cơ bản đã quen, đánh lên loại sa cứng này sẽ tương đối tốt hơn một ít. Người không luyện qua, góc cạnh nắm tay có ma bình, hơn nữa phương thức người ra quyền có khả năng không hợp, liền sưng thành như vậy, bất quá hẩn là còn tốt, không tổn thương đến xương cốt.”

Trì Phàm gật gật đầu, vẻ mặt thì ra là thế, bất quá hẩn có chút không rõ là, “Người luyện cái này làm gì?”

“Ta muốn chờ thêm hai năm liền đi tham gia thi đấu thanh niên tổ tán.”

Cái ý tưởng này, hẩn rất sớm đã có, nhưng là chậm chạp không nhắc tới cho Cổ Nguyên, bởi vì sợ bị phủ nhận.

Hẩn không thích kinh thương, so với trên thương trường người lừa ta gạt, hẩn càng thích cảm giác huy hẩn trên đấu trường, bất luận trong hiện thực thân phận như thế nào, đều có thể dưới quyền cước đánh giá.

Mấu chốt nhất chính là, hẩn tựa hồ sở hữu thiên phú đều ở nơi này, như là một chiến sĩ trời sinh, ngay cả giáo luyện vẫn luôn nói hẩn sinh sai niên đại, nếu hẩn sinh ở thời kỳ chiến loạn, nói không chừng đã sớm thành anh hùng.

“Hiện tại không thể tham gia sao? Cảm giác người hiện tại đã siêu lợi hại.” Trì Phàm chớp chớp mắt, có chút khó hiểu.

“Hiện tại tuổi tác ta chỉ có thể tham gia tổ thiếu niên, nhưng nói thật, ta cùng những hài tử đó mà cùng đánh, quá khi dễ người.” Cổ Dĩ Hiên cười cười, mặt mày tự tin.

“Nhìn người khỏe khoắn, lại còn hài tử, chính người không phải cũng là vị thành niên à?” Trì Phàm ném hẩn cái đại đại xem thường.

Cổ Dĩ Hiên chỉ cười cười, “Không nói cái này, những chuyện đó còn quá xa xôi.”

“Hảo đi..... Chúng ta mới muốn làm gì a, pk! pk a! Thiếu chút nữa bị người gián đoạn mà quên.” Trì Phàm rống rống mà vào phòng Cổ Dĩ Hiên.

Cố Dĩ Hiên có chút dở khóc dở cười mà nghĩ, như thế nào thành hấn ngắt lời? Hơn nữa..... “Lấy trạng thái tay phải của ngươi hiện tại, còn có thể chơi game sao?”

“Có thể a, có thể a! Dù chỉ có một bàn tay linh hoạt, ta cũng có thể một giây carry ngươi tốt!” Trì Phàm giờ giờ lên nắm tay, ngữ khí rất là kiêu ngạo.

Cố Dĩ Hiên khoe miệng hơi trều, A Trì luôn như vậy, kiêu ngạo mà không được, sau đó bị hung hăng vả mặt, bất quá..... Bị A Trì vả mặt, cũng hảo thích.

.....

Nằm..... Ngạo tào! Trì Phàm tròn to mắt nhìn cái nhân vật thứ ba của mình, có chút không thể tin được.

Đùa đi.

Cố Dĩ Hiên mới dùng một nhân vật a!

Mặt hấn có chút hồng, vừa mới khoác lác, liền thua thảm như vậy!

Nhất định là Cố Dĩ Hiên dùng cái nhân vật quá lợi hại!

“Lại đến một ván.” Trì Phàm mím môi, rất là không phục.

“Hảo a.”

Thời điểm chọn nhân vật, Trì Phàm phi thường quyết đoán mà đem nhân vật Cố Dĩ Hiên vừa mới dùng chọn, sau đó chuyển cái ánh mắt khiêu khích cho hấn.

Cố Dĩ Hiên nhún vai, cũng không để ý.

Trò chơi này, vốn là không có nhân vật mạnh nhất, có thể thắng hay không yếu vẫn là đội hình phối hợp.

Vì thế.....

“Này không khoa học đi.” Trì Phàm nhìn nhân vật của mình nhân lấy tốc độ cực nhanh chết mất, cảm giác có chút ngốc, nhân vật này vừa mới ở tay Cố Dĩ Hiên như vậy lợi hại, như thế nào đến tay hấn, trở nên không đỡ nổi một kích?

Hấn nhìn nhìn tay mình, bưng tỉnh đại ngộ, “Hừ, nếu không phải tay phải ta không đủ linh hoạt, ngươi sao có thể thắng!”

Cố Dĩ Hiên chỉ là cười tủm tỉm mà nhìn hấn, “Ngươi còn nhớ rõ vừa mới nói như thế nào sao?”

“Gi? A! Kia chỉ là câu vui đùa! Ngươi như thế nào liền khiêu khích với vui đùa đều phân biệt không được?” Trì Phàm tròn mắt vừa chuyển, lời lẽ chính đáng mà nói.

Nếu xem nhẹ lỗ tai kia phần hồng, Cố Dĩ Hiên vẫn là nguyên ý tin tưởng.

Thời điểm A Trì chột dạ, vành tai sẽ biến hồng, phần phần nộn nộn, làm người nhin không được muốn cắn lên đó một ngụm.

Cố Dĩ Hiên liền như vậy nhìn, suy nghĩ có chút bay xa

Hấn là từ khi nào bắt đầu thích người này? Hấn cũng không rõ.

Có lẽ là nhìn lâu rồi, tự nhiên bắt đầu sinh tình cảm; cũng có lẽ là bởi vì A Trì quá mức đáng yêu, vừa lúc là loại hình hấn thích; lại có lẽ là bởi vì A Trì ở thời điểm hấn cần nhất, bởi ở bên người hấn. Tóm lại, hấn đối A Trì cảm kích dần dần mà biến thành thích, cái loại cảm tình này tới không thể hiểu được, hấn không rõ, chỉ biết là chính mình vẫn luôn vẫn luôn muốn cùng người này ở bên nhau, còn muốn trở thành người đặc biệt nhất trong sinh hấn.

Chỉ là..... Mình đối với A Trì, tựa hồ cũng không có chỗ gì đặc biệt, hấn chỉ có thể lừa mình dối người mà dùng một cái xưng hô độc đáo an ủi. Ít nhất, hấn là người duy nhất xưng hô hấn là A Trì.

Trì Phàm duỗi tay ở trước mặt Cố Dĩ Hiên vầy vầy, lẩm bẩm một câu: “Như thế nào phát ngốc a.”

Cố Dĩ Hiên lúc này mới phục hồi tinh thần, hần cười cười, tiếng nói tràn ngập từ tính: “Không có biện pháp, ai bảo người quá đẹp, làm ta nhìn không được..... Đều xem ngây người a.”

“!!!”

31. Chương 31: Năm Ấy: Họ Thành Thanh Niên (3)

Bọn họ vào cùng đại học.

Học viện Trì Phàm vào chính là học viện nghệ thuật, tựa như hần nói, hần muốn, ai cũng ngăn không được, hần quyết định muốn học nghệ thuật, liền nhất định sẽ học nghệ thuật.

Cố Dĩ Hiên còn lại là lấy thân phận học sinh chuyên thể thao tiến vào học viện, đây là thỏa hiệp của Cố Nguyên, cũng là thỏa hiệp của Cố Dĩ Hiên, hai người đều lui một bước, lấy cái phương pháp thỏa hiệp song phương.

Mấy năm nay Cố Nguyên nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, hần vẫn luôn nghĩ, chờ Cố Dĩ Hiên tốt nghiệp, liền vào trong công ty từng bước, một chút mà trưởng thành, một ngày nào đó, Cố Dĩ Hiên sẽ tiếp nhận vị trí của hần.

Tuy rằng hần cũng minh bạch chí hướng Cố Dĩ Hiên không ở đây, nhưng tư tâm lại làm hần muốn khống chế nhân sinh sau này của Cố Dĩ Hiên, đây là hài tử hần nhận nuôi, đây là người thừa kế của hần, gia nghiệp to như vậy, hần không muốn chấp tay nhường cho người ngoài.

Nhưng hai năm trước một sự kiện làm thay đổi ý tưởng của hần, khi đó hần mới vừa cùng Cố Dĩ Hiên phát xong một hồi hỏa, liền nhận được điện thoại, nói là một vùng duyên hải thành thị đột phát sóng thần, không có bất luận báo động thời tiết gì, rất nhiều xí nghiệp, nhà lầu trong một đêm bị bao phủ, nửa cái thành thị liền như vậy biến mất.

Vừa vặn, Cố Nguyên ở cái thành thị kia, có một công ty con.

Tài sản tuy rằng lỗ không ít, lại không thắng nổi chấn động trong lòng Cố Nguyên, cao trung mỗi lần nghĩ hệ đều có tác nghiệp thực tập, hần vốn dĩ tính toán an bài Cố Dĩ Hiên đến cái công ty con đó thực tập, sau lại bởi vì đủ loại hạng mục công việc trì hoãn.

Sóng thần bùng nổ, hần chỉ có thể âm thầm may mắn, còn may Cố Dĩ Hiên, cũng không ở nơi đó.

Hần cùng Cố Dĩ Hiên ở bên nhau sinh sống hơn mười năm, đã sớm trong tâm thượng đem Cố Dĩ Hiên trở thành con trai ruột, nếu lúc ấy Cố Dĩ Hiên gặp chuyện ngoài ý muốn, hần liền hỏng mất.

Khi đó hần liền cảm thấy, tai họa tới đột ngột như thế, người sống ở thế gian, nếu đem thời gian mình sống dành ở chuyện mình không thích, không khỏi quá mức không thú vị, chỉ bằng theo chí hướng mà đi, không lưu tiếc nuối.

(Lời của editor: Candy nói thật nhân vật như Cố Nguyên là siêu ~~ hiếm a! “A”)

Chí hướng của hần là làm công ty của mình trải rộng khắp nơi trên thế giới, nhưng chí hướng của Cố Dĩ Hiên lại không ở này, hần cũng xác thật không nên ép buộc Cố Dĩ Hiên làm chuyện hần không muốn.

Kỳ thật nội tâm Cố Nguyên đã thỏa hiệp, nhưng là ngoài miệng còn ở cật mạnh.

Để Cố Dĩ Hiên đi thương học viện, là hần cấp mình đường lui, hần cùng Cố Dĩ Hiên đánh cược, nếu hần có thể trong lúc ở đại học tạo một vị trí thuộc về chính mình, hần liền không can thiệp lựa chọn của hần, nếu là không được, liền ngoan ngoãn mà làm tốt chuẩn bị kế thừa gia nghiệp.

Kỳ thật hần tin tưởng Cố Dĩ Hiên có thể làm được.

Trên thực tế, Cố Dĩ Hiên cũng xác thật làm được.

.....

Cố Dĩ Hiên phát hỏa, hỏa không thể hiểu được.

Hắn đi tham gia tổ thi đấu thanh niên lần này, từ thành phố đánh tới tỉnh, lại từ tỉnh đánh tới cả nước, mới vừa tròn mười tám tuổi, thành một con hắc mã tán đánh giới, dự thi năm thứ nhất, liền đoạt được huy chương đồng, thời điểm đứng ở đài lãnh thưởng, giống như là quân vương thống lĩnh chiến trường.

Hắn nhìn về phía cameras kia láo liên không ngừng, khoe miệng gợi lên một tia mỉm cười, đối với hắn mà nói, đây chỉ là một cái bắt đầu, một ngày nào đó, hắn sẽ đứng ở đỉnh núi cả nước, thậm chí là thế giới.

Hiện tại hắn, còn có không gian trưởng thành rất lớn.

Tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không tới một chiến thành danh.

Cố tình có người hiểu chuyện đem quá trình hắn thi đấu ghi lại giống, còn gửi tới trên mạng, xưng tự là: Đều nói tuyển thủ tán đánh khỏe như trâu, nhưng! Người gặp qua tuyển thủ tán đánh soái như vậy chưa? Mặt sau chụp ảnh Cố Dĩ Hiên ở đài lãnh thưởng.

Trong lúc nhất thời, video bị vô số người chuyển phát, có thể nói là một đêm bạo đỏ.

“Ồ trời ạ, thật sự hảo soái a, ánh mắt hảo thâm thúy, giống con lai.”

“Phải a, hơn nữa thời điểm đánh lên thật nhanh và tàn nhẫn, kia một màn đá trên không tuyệt đối là cấp bậc sách giáo khoa!”

“A a a, thời điểm hắn tươi cười lãnh thưởng, cũng quá đẹp đi!”

“Chính là nói a, không được, ta muốn đi cho hắn làm biểu tình cười tà mị cười bao.”

.....

Trì Phàm có chút cạn lời mà nghe mấy cô nàng chung quanh nghị luận, cảm thấy các nàng có chút khoa trương, nhưng là..... Hắn cũng muốn biểu tình bao!

Cũng không biết các cô nàng mà biết Cố Dĩ Hiên ở trong trường bọn họ học, các nàng sẽ khiếp sợ thành bộ dáng gì.

Hừ, hắn mới sẽ không nói cho các nàng đâu!

Nói, hôm nay Cố Dĩ Hiên đã trở lại.

Hắn móc ra di động, lén lút địa điểm khai Cố Dĩ Hiên hình cái đầu, sau đó đã phát điều tin tức đi ra ngoài: “Hôm nay đại ca ta tâm tình hảo, đưa người kiện lễ vật, chúng ta gặp ở chỗ cũ?”

Không quá hai phút, di động liền một trận chấn động, Cố Dĩ Hiên nhắn về một cái tin —— “Hảo.”

Trì Phàm nói chỗ cũ, là trong trường học có một cái hồ nhân tạo nhỏ, kêu là kính nguyệt hồ, nơi đó hoàn cảnh không tồi, thích hợp tản bộ, thích hợp ngắm trăng, cũng thích hợp luyến ái, cũng không biết vì cái gì, Cố Dĩ Hiên thích dẫn hắn tới nơi này, dần dà, hắn cũng liền dưỡng thành thói quen, muốn cùng Cố Dĩ Hiên gặp mặt liền sẽ tới nơi đó.

Cố Dĩ Hiên mới vừa trở lại trường học, liền gấp không thể đợi mà chạy tới kính nguyệt hồ, A Trì thế nhưng chủ động tìm hắn, loại tình huống này thật đúng là hiếm thấy.

Thấy Cố Dĩ Hiên tới, Trì Phàm chậm rì rì mà từ trong bao móc ra một cái khung, bên trong được khảm một bộ tranh, đó là kiệt tác của hắn, cũng là bức họa thành công nhất của hắn.

Cố Dĩ Hiên thi đấu hắn vẫn luôn chú ý, mắt thấy hắn một hồi một hồi mà đánh tiếp, lấy một cái tư thế người thắng đứng ở trên đài lãnh thưởng.

Cố Dĩ Hiên ngũ quan thực lập thể, rất là dễ coi, thân cao một mét chín, cơ bắp cân xứng, khí tràng mười phần, như vậy tùy ý mà đứng ở trên đài lãnh thưởng, khoe miệng hơi câu, tựa như cái thế giới đỉnh cấp nam mô. Một khắc kia, Trì Phàm trái tim nhảy lên thực nhanh, như là bị thứ gì cào một chút, thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn linh cảm phát ra, bút tùy tâm đi, đem thời điểm khi đó của Cố Dĩ Hiên phác họa thành một bức họa, vĩnh viễn mà bảo tồn.

Cố Dĩ Hiên cầm bức họa, đôi tay có chút run rẩy, hắn nhìn rồi lại nhìn, vẫn là không có nhìn được, xông lên đem Trì Phàm ôm ở trong lòng ngực, ở bên mặt hắn nỉ non: “A Trì..... Ta..... Ta thật sự yêu thăm người.”

Thở lộ tới quá mức bất ngờ.

Trì Phàm sững sờ ở nơi đó, không biết nên phản ứng thế nào.

Anh em tốt cho tới nay đột nhiên tỏ tình, kinh ngạc có, nhưng lại không có nhiều ngoài ý muốn. Trên thực tế, Trì Phàm cảm quan cũng không trì độ, rất nhiều thời điểm hắn đều cảm thấy, hắn cùng Cố Dĩ Hiên quan hệ có chút vượt rào, nhưng lại lừa mình dối người mà không muốn phá.

Ấn ý chính là, hai người trong lòng hiểu rõ không nói ra mà đều không có kết giao bạn gái, như là đang chờ đợi cái gì.

Trì Phàm tim đập có chút mau, hắn có nhu cầu cấp bách nói cái gì để giảm bớt trạng thái này, vì thế hắn nhướn mày, “Thích tới mức nào a?”

Cố Dĩ Hiên trầm mặc, hắn không biết như thế nào trả lời mới có thể làm Trì Phàm vừa lòng.

Hắn cảm thấy chính mình có chút xúc động, hắn nên chọn một ngày lãng mạn, địa điểm lãng mạn, lại chuẩn bị chút lời kịch lãng mạn, mà không phải giống như bây giờ, bởi vì A Trì nói một câu liền khản trương mà nói không ra lời.

“Tựa như..... Tựa như người thích vẽ tranh, không, so với người thích vẽ tranh còn thích hơn! Có thể hay không thử..... Cùng ta ở bên nhau xem?”

Trì Phàm bĩu môi, cảm thấy Cố Dĩ Hiên trả lời cực tệ.

Hắn vuốt lương tâm hỏi chính mình, đại khái..... Hắn cũng là có thích Cố Dĩ Hiên một tí xíu, bằng không cũng sẽ không vì nghe lời này của Cố Dĩ Hiên cảm thấy có chút vui vẻ.

Vì thế hắn trầm ngâm một lát, đồng ý.

Dù cha mẹ có đồng ý hay không, đồng học sẽ như thế nào nghị luận, hoặc là chuyện khác, Trì Phàm tỏ vẻ, hắn hiện tại không muốn tự hỏi, giờ này khắc này, hắn chỉ muốn đắm chìm bên trong cảm giác ôn nhu này.

Cố Dĩ Hiên thực kích động, Trì Phàm có thể cảm giác được lòng ngực hắn kịch liệt đập phồng, lời hắn muốn nói quá nhiều, lại không biết từ đâu mà nói, cuối cùng chỉ kết thành một câu: “Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt người.”

Trì Phàm nhướn mày, nháy mắt minh bạch ý tứ Cố Dĩ Hiên, hắn cười cười, môi đỏ khê mở: “Kỳ thật ta, càng thích kẻ vai chiến đấu.”

Mặc kệ về sau gặp chuyện gì, đều xin cho hắn, cùng nhau đối mặt.....

32. Chương 32: Mạt Thế Tiên Đến

(Lời của editor: Sorry ai đọc chương này, Candy không dịch vì chương này Candy còn chưa đọc xong đã đau lòng khóc quá thảm thiết đến nỗi không dám đọc đến hết a TT~TT Không khó hiểu nên mọi người chấp nhận đọc a)

Hai người ở bên nhau năm thứ hai, liền từ trường học dọn đi ra ngoài, ở bên ngoài thuê cái một trăm mét vuông tả hữu phòng ở, phòng ở không lớn, nhưng là bên trong trang trí đều lấy tông màu ấm là chủ, thoát nhìn đảo cũng ấm áp.

Dọn ra tới lý do rất đơn giản, đó là không nghĩ chịu đựng cùng tấm bạn cùng phòng quái dị ánh mắt, kỳ thật bọn họ cũng không có gì ác ý, chỉ là cảm thấy có chút mới mẻ, bởi vì hiếm thấy, cho nên đối đồng tính luyến ái này một vật loại rất là tò mò.

Trì Phàm cũng không thích cái loại cảm giác này, giống như là vườn bách thú mặc cho xem xét động vật giống nhau, trong sinh hoạt nơi chốn có “Thiện ý” nhìn trộm.

Đặc biệt là bị lớp học đám kia nữ sinh đã biết lúc sau.

Có muội tử đối hẩn loại người này thực phản cảm, nhìn đến hẩn liền xa xa mà tránh đi, sợ lây dính cái gì đen đủi. Cũng có muội tử vừa thấy hẩn liền hai mắt tỏa ánh sáng, ước gì thời thời khắc khắc mà đi theo hẩn mông mắt sau, lải nhải mà thảo luận cái không ngừng.

Trên thực tế, vô luận là người trước vẫn là người sau, Trì Phàm đều không phải thực thích.

Đây là chính bọn họ cảm tình, không cần người khác tới soi mói.

Vì thế hẩn dọn đi ra ngoài, cùng Cố Dĩ Hiên cùng nhau.

Bọn họ tài chính không nhiều lắm, chỉ có thể miễn cưỡng ở vùng ngoại thành thuê cái phòng ở.

Kỳ thật dựa theo bọn họ đã từng kinh tế trạng huống, ở nội thành mua cái phòng ở cũng không nói chơi, chỉ là từ cổ phụ trì phụ đã biết hai người bọn họ sự tình, liền không hẹn mà cùng mà chặt đứt bọn họ tài chính liên.

Đối với Cố Nguyên cùng trì nghiệp tới nói, loại tình huống này không thể nghi ngờ thập phần xấu hổ, nếu là nhà mình nhi tử cùng người khác ở bên nhau, vô luận nam nữ, chỉ cần không hài lòng, bọn họ đều có thể xé rách da mặt, bày ra một bộ không chia tay liền đoạn tuyệt quan hệ cường ngành tư thái, cũng hoặc là tìm được cái kia tiểu tình nhân, cưỡng bức thêm lợi dụ, trăm phương nghìn kế mà chia rẽ bọn họ.

Chính là tình huống hiện tại là, nhà mình nhi tử cùng tốt nhất huynh đệ nhi tử ở bên nhau, nếu là một nam một nữ, tuyệt đối là làm cho bọn họ đôi tay tán thành việc hôn nhân, nhưng cố tình hai cái đều là nam hài tử, thật sự là làm người đau đầu mà thực.

Bọn họ lời hay nói bậy nói tẩn, hai đứa nhỏ lắng là không nghe, bọn họ có thể làm, cũng chỉ có bên ngoài ở điều kiện thượng cực lực mà ngăn cản, mong đợi bọn họ chậm rãi ý thức được con đường này gian nan, tự giác mà trở về quỹ đạo.

Cha mẹ phản đối kỳ thật sớm tại Trì Phàm cùng Cố Dĩ Hiên đoán trước bên trong, bọn họ đem hết toàn lực mà muốn được đến cha mẹ tán thành, nhưng cái gì phương pháp đều dùng qua, chính là không chiếm được một câu khẳng định, bọn họ không còn hẩn pháp, chỉ có thể thành thành thật thật mà cùng cha mẹ đánh một hồi thời gian tiêu hao chiến, bọn họ tin tưởng, chỉ cần có thể ngao xuống dưới, cuối cùng thắng, nhất định là bọn họ.

Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó.

Vừa mới bắt đầu mấy ngày nay, Trì Phàm thực không thích ứng, hẩn tiêu tiêu sái sái hai mươi năm, lần đầu tiên cảm nhận được sợ tay sợ chân cảm giác, cái gì cũng không dám hoa, sợ ăn này đồn liền không có hạ đồn.

Cũng chính là ở điều kiện nhất gian nan thời điểm, Trì Phàm thu dưỡng một cái cầu.

Ngày đó chính rơi xuống vũ, Trì Phàm đi qua cái kia nhất định phải đi qua hẻm nhỏ khi, loáng thoáng nghe được vài tiếng nức nở, lòng hiếu kỳ quấy phá, hẩn tìm thanh âm đi qua, thấy được một cái ngăn nắp cái ruộng, bên trong là một cái ướt đầm dễ tiểu cầu, bên ngoài dán viết tay “Cầu thu dưỡng” nhãn, tự thể ngăn nắp, còn bám vào mấy cái cổ tình bán manh ký hiệu.

Bên trong tiểu cầu thấy có người lại đây, liền nâng lên đầu ngơ ngốc mà nhìn Trì Phàm, ngốc ngốc biểu tình xứng với ướt đầm dễ lông tóc, chính một cái tiểu đáng thương bộ dáng, xem mà Trì Phàm trong lòng mềm nhũn.

Hẩn mím môi, đem chính mình muốn thu dưỡng nó ý tưởng giấu ở đáy lòng.

Hiện tại hẳn không phải một người ở sinh hoạt, nếu hẳn nhớ rõ không tồi, Cố Dĩ Hiên là tương đương mà chán ghét miêu miêu cầu cầu.....

Hắn đi nơi khác tìm khối thùng giấy, tài cất cất, cấp này chỉ tiểu cầu làm cái đỉnh, tuy nói không có gì thực chất tính trợ giúp, nhưng là ít nhất có thể cho hẳn nó không hề tiếp tục gặp mưa.

Hắn khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng nhìn thoáng qua này chỉ tiểu cầu, liền đứng dậy đi rồi.

Mới vừa cất bước, Trì Phàm liền nghe được một trận tất tất tác tác tiếng vang, kia chỉ tiểu cầu có chút gian nan mà từ trong rừng bò ra tới, nhắm mắt theo đuôi mà đi theo hẳn.

Hắn nhíu mày, nghĩ thâm có thể là hẳn vừa mới hành vi làm này chỉ tiểu cầu sinh ra nào đó hiểu lầm, vì thế hẳn chân vừa giẫm mà, trừng mắt dựng mắt, rống lên một câu: “Đừng đi theo ta!”

Hắn muốn lấy này đem tiểu cầu cấp hung trở về, nhưng là giống như cũng không có lấy được cái gì hiệu quả.

Kia chỉ cầu chỉ là ngây ngốc mà nhìn hẳn, phản ứng nửa ngày mới dịch tới rồi Trì Phàm bên người, lấy lòng mà cọ cọ hẳn mắt cá chân, bộ dáng nói không nên lời mà ngây thơ đáng yêu, Trì Phàm ám đạo không ổn, như vậy đi xuống hẳn sợ là muốn nhịn không được đem nó mang về nhà.

Có lẽ không phản ứng nó mới là phương pháp tốt nhất?

Vì thế Trì Phàm chân giật giật, nhẹ nhàng mà đem tiểu cầu đá văng ra, sau đó xoay người, lo chính mình hướng trong nhà đi, cũng không tính toán phản ứng phía sau cái kia tấm ảnh nhỏ tử.

Không nghĩ tới, hẳn như vậy không quan tâm đã là trở thành cầu cầu trong mắt cam chịu.

Hắn về đến nhà, kia chỉ cầu cũng đi theo hẳn tới rồi cửa nhà, hẳn khỏe mắt co giật, nhanh chóng lắc mình vào nhà, tướng môn hung hăng mà đóng lại, chỉ cầu nguyện kia chỉ tiểu cầu sớm chút rồi đi, thừa dịp sắc trời chưa ám, nói không chừng còn có thể bị cái nào người hảo tâm nhận đi.

Chính là..... Này tiểu cầu hiện tại hình tượng kém như vậy, lại có ai sẽ nguyện ý mang đi đâu?

Trì Phàm nhíu chặt mày, đầu óc nóng lên, liền ra cửa đem kia chỉ tiểu cầu xách tiến vào, từ trên xuống dưới rửa sạch một lần, sau đó dùng máy sấy đem tiểu cầu lông tóc cấp thổi mà làm khô xộp tùng.

Mới vừa xử lý xong, Cố Dĩ Hiên liền đã trở lại, hẳn thấy trong phòng trống rỗng nhiều ra tới một con chó, không khỏi mà nhướn mày hỏi: “Như thế nào đột nhiên nhớ tới nuôi chó?”

Trì Phàm động tác ngừng ở nơi đó, cảm thấy có chút xấu hổ, “Không tính toán dưỡng lap, chính là xem hẳn quá bản mang về tới tẩy tẩy.”

Nói xong chính mình đều cảm thấy quái ngượng ngùng, trên đường cái như vậy nhiều lưu lạc cầu, cố tình chọn như vậy một con trở về rửa sạch, chính mình sợ là cái diễn tình đi.

Cố Dĩ Hiên cười cười, A Trì này rõ ràng là tưởng dưỡng, sở dĩ chậm chạp không có quyết định, chỉ sợ là ở bận tâm hẳn, vì thế hẳn mở miệng nói: “Đều mang vào cửa, nào còn có ném văng ra đạo lý? Rất đáng yêu, thích liền dưỡng đi.”

Một câu làm Trì Phàm ăn một liều thuốc an thần, hẳn mặt đỏ hồng, vui rạo rục mà mở miệng: “Nếu người đều nói như vậy, vậy lưu lại nó lâu!”

Vì thế này chỉ cầu liền như vậy giữ lại, đặt tên kêu đại ngốc.

Hai người một cầu nhặt tử quá rất dễ chịu, chiếu Trì Phàm ý tưởng, liền như vậy quá đời trước cũng không tồi.

Nhưng là thường thường không như mong muốn, sự tình luôn là hướng tới mọi người không tưởng được phương hướng phát triển.

Động đất, sóng thần, gió lốc.

Hết thấy đều tới quá đột nhiên, như là Chúa sáng thế khai một cái thiên đại vui đùa.

Một phương gặp nạn, bát phương chi viện.

Nhưng nếu là bát phương đều gặp nạn, lại nên như thế nào?

Vô giải.

Bởi vì suy nghĩ ra cứu viện biện pháp phía trước, nhân loại liền lâm vào lớn hơn nữa hoảng loạn trung —— tang thi nguy cơ.

Không có người biết tang thi nơi phát ra nơi nào, chỉ biết là trống rỗng xuất hiện một đám ăn thịt người quái vật, một khi bị này đàn quái vật cắn thương hoặc là trảo thương, liền sẽ bị cảm nhiễm, bị đồng hóa.

Đài phát thanh không ngừng phát ra trấn an nhân tâm quảng bá —— chính phủ đã đầu nhập đại lượng binh lực ngăn cản rối loạn, thỉnh đại gia kiên nhẫn chờ đợi, rối loạn bình ổn phía trước, thỉnh không cần tùy ý ra ngoài.

Đồng dạng lời nói lặp lại cái không ngừng, nếu là rành mạch liền thôi, cổ tình có rất nhiều tạp âm, tư tư cái không ngừng, phân biệt rất nhiều biến mới có thể nghe ra cái đại khái.

Trì Phàm chờ ở nhà, nghe địa tâm tình bực bội.

Hắn dứt khoát tiến lên đem quảng bá tắt đi, không nghĩ lại nghe.

Cố Dĩ Hiên đi phụ cận tìm vật tư đi, làm hắn thành thành thật thật mà dãi ở nhà, chờ hắn trở về.

Mặt thể tiến đến, chính mình tựa hồ biến thành trời buộc, hắn không có Cố Dĩ Hiên thân thủ, đừng nói là trở thành cường hữu lực sức chiến đấu, gần là muốn không kéo chân sau đều thập phần khó khăn.

Hắn nằm ở trên sofa nghỉ ngơi một trận, chậm đợi Cố Dĩ Hiên trở về.

Mơ mơ hồ hồ trung, hắn giống như nghe thấy được vài tiếng dồn dập tiếng đập cửa, làm hắn tinh thần rung lên.

Là Cố Dĩ Hiên đã trở lại sao?

Trì Phàm hưng phấn mà đi đến trước cửa, vừa định mở cửa, rồi lại cảm thấy có chút không thích hợp, Cố Dĩ Hiên tiếng đập cửa không có khả năng như vậy kịch liệt thả dồn dập?

Tuyệt đối không phải Cố Dĩ Hiên.

Trì Phàm nuốt nước miếng một cái, đánh bạo từ mắt mèo hướng ra phía ngoài mặt nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái, liền sợ tới mức hắn gần như hồn phi phách tán.

Đó là một cái huyết nhục mơ hồ nhục đoàn tử, đầy người đều là huyết sắc, thoát nhìn như là bị lột bên ngoài kia tầng da, chỉ còn lại có bên trong kia một đoàn huyết nhục.

Như thế đáng sợ bộ dáng đánh Trì Phàm nội tâm.

Hắn nhận ra tới, đây là nhà bọn họ đại ngốc, đã mất tích vài thiên, hiện giờ đại ngốc, đã sớm đã không phải phía trước kia chỉ ngoan ngoan ngoan ngoan sủng vật cầu, mà là một con huyết nhục mơ hồ tang thi cầu.

Trì Phàm đi nhanh lui về phía sau, cảm thấy toàn thân đều có chút chột dạ, chân cũng có chút nhũn ra, căng chân bụng đụng tới sofa góc cạnh khi, hắn cả người liền nằm liệt đi xuống, từng ngum từng ngum mà thổ phỉ phò.

Hắn trong lòng áp lực mà khó chịu, nhìn đến đã từng sủng vật biến thành bộ dáng này, có một loại nói không nên lời sợ hãi cảm cùng bị đè nén cảm.

Tông cửa thanh dần dần nhỏ đi xuống, qua hồi lâu, Trì Phàm mới hoàn quá mức tới, hắn chậm rãi dịch đến cạnh cửa, từ mắt mèo hướng bên ngoài nhìn lại.

Trước cửa trống rỗng, chỉ có đại ngốc trải qua mà tàn lưu xuống dưới loang lổ vết máu, Trì Phàm không cảm thấy dài nhẹ nhõm một hơi.

Liên ở hẳn thể xác và tinh thần thả lỏng lại thời điểm, một trận pha lê rách nát thanh âm làm hẳn lỏng tư duy thăng lên, hẳn đầu óc một tặc, bằng mau tốc độ vọt vào phòng bếp, cầm lấy chút dụng cụ cắt gọt đảm đương vũ khí.

Trì Phàm mím môi, cũng không có tướng môn mang lên, nếu đại ngốc có thể phá khai phòng ngủ pha lê, như vậy phòng bếp pha lê hiển nhiên cũng có thể bị phá khai, đóng cửa hoàn toàn chính là làm điều thừa, ngược lại sẽ giảm bớt hẳn có thể thi triển diện tích.

Nhà bọn họ ở lầu hai, nửa tầng có một cái ngôi cao, trước kia là dùng để phơi nắng quần áo, đại ngốc hiển nhiên là cảm thấy tông cửa vô vọng, mới từ ngôi cao nơi đó vòng lại đây. Cư dân lâu thực cũ nát, cửa sổ vẫn là lão khoản cái loại này pha lê, cũng không rắn chắc, ít nhất không chống đỡ đại ngốc sức lực va chạm.

Kỳ thật hẳn hiện tại hoàn toàn có thể mở cửa sổ hộ nhảy xuống đi, nhưng là hẳn không thể xác định bên ngoài là an toàn, nói không chừng mới vừa chạy đi, liền vào khác tang thi khẩu.

Mặt thể trước mặt, an toàn nhất vẫn như cũ là trong nhà, chỉ cần vật tư cũng đủ, liền có thể tồn tại thật lâu, chính là ai có thể nghĩ đến, đại ngốc sẽ đột nhiên phá tường mà nhập.

Đại ngốc chính một chút mà tiếp cận Trì Phàm, động tác cũng không mau, mắt thấy khoảng cách càng ngày càng gần, Trì Phàm ngược lại không sợ, cầm dao cái tay kia cũng đột nhiên kiên định lên.

Mặt thể lúc sau, vẫn luôn là Cố Dĩ Hiên đem hẳn hộ ở sau người, đôi khi hẳn cũng sẽ muốn thử xem xem, bằng chính hẳn lực lượng, đến tột cùng có thể hay không sống sót.

Hắn đột nhiên nhớ tới trước kia nhìn đến một cái thiết hỏi: Nếu người thân nhân biến thành tang thi, người sẽ làm sao?

Đáp án hoa hòe loè loẹt, các có các đạo lý.

Cấp Trì Phàm tới tuyển nói, hẳn sẽ lựa chọn làm chính mình sống sót.

Ít nhất ở trong mắt hẳn, đại ngốc đã là không phải đại ngốc, chỉ là một con muốn đem hẳn nuốt ăn nhập bụng tang thi cầu mà thôi.

Trì Phàm cung nổi lên eo, toàn thân đề phòng, hẳn lần đầu tiên cùng tang thi giằng co, cần thiết bảo trì hoàn toàn cảnh giác.

Tang thi cầu đã từ phòng ngủ phòng ngoài mà qua, mục tiêu thẳng đến Trì Phàm, đó là cái huyết nhục mơ hồ huyết cái giá, Trì Phàm chỉ có thể căn cứ hình dáng cùng quen thuộc động tác nhận ra nó chính là đại ngốc.

Hắn cơ bắp căng thẳng, sợ một cái vô ý liền đem chính mình công đạo ở nơi này, hẳn thanh đao cụ hoành ở trước ngực, lại bắt được bên cạnh người, thay đổi đổi đi, tổng cảm thấy đều không quá thuận tay, liền lại trở về tới rồi nhất nguyên thủy động tác, thanh đao cụ nắm ở trước ngực, mũi nhọn thẳng chỉ tang thi cầu.

Tang thi cầu hiển nhiên là chú ý tới Trì Phàm trong tay nắm dao phay, trước phác động tác dừng một chút, có chút do dự không trước, vốn là đáng yêu động tác, xứng với nó kia đáng sợ bên ngoài, thoát nhìn liền chỉ có sợ hãi cùng sợ hãi.

Tang thi cầu lại động lên, nó hướng tới phòng ngủ phương hướng không ngừng gầm rú, mang theo vài tia điên cuồng, tiện đà hướng tới Trì Phàm đi đến, bước chân cũng không mau, lại đều đều ở Trì Phàm trong lòng.

Trì Phàm nuốt nước miếng một cái, thần kinh vô cùng khẩn trương, tang thi cầu nhào hướng Trì Phàm chân trái bên, lại bị hẳn linh hoạt mà tránh ra, nó đồn ở nơi đó, tựa hồ có chút sợ hãi.

Trì Phàm hai mắt rùng mình, âm thầm nghĩ đại ngốc biến thành tang thi lúc sau giống như càn ngốc, chính là có ngốc, kia cũng là tang thi.

Cùng với như vậy né tránh, chỉ bằng phản thủ vì công.

Trì Phàm đem trong tay dao phay nắm chặt, giơ tay chém xuống, chém liền hạ tang thi cầu một chân, tang thi cầu điên cuồng mà rít gào một tiếng, một đôi màu xám trắng đôi mắt trừng mắt Trì Phàm, ô ô nuốt nuốt mà kêu cái không ngừng.

Loại cảm giác này, giống như là ở cùng hắc làm nũng.

Trì Phàm bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, hắc đến tột cùng là như thế nào từ một cái huyết nơi tang thi trên người cảm nhận được làm nũng cảm xúc? Đây là tang thi, không phải nhà hắc sủng vật cầu.

Tang thi cầu ô ô mà kêu một trận, không cam lòng mà lại phác tới, quá nhanh động tác làm Trì Phàm trong lòng sợ hãi, hắc không kịp nghĩ nhiều, không ngừng múa may trong tay dao phay, đem tang thi cầu hung hăng mà chém vào trên mặt đất, mắt thấy tang thi cầu còn ở kích thích, hắc trong lòng căng thẳng, tiếp theo chém mấy dao đi lên, thẳng đến tang thi cầu không hề nhúc nhích, hắc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn ngồi ở trên sofa bình tĩnh hồi lâu, căng chặt thần kinh mới dần dần thả lỏng xuống dưới.

Một trận dồn dập tiếng đập cửa vang lên, kinh mà Trì Phàm não nhân nhảy dựng, thẳng đến nghe được câu kia quen thuộc —— “A Trì, là ta”, hắc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình phiền muộn mà chạy tới mở cửa.

Cố Dĩ Hiên mới vừa vào cửa, liền ngửi được trong không khí tràn ngập huyết tinh khí, hắc trong lòng rung mình, đem Trì Phàm kéo qua tới trên dưới sờ soạng cái biển, khẩn trương hề hề hỏi: “Không bị thương đi?”

Trì Phàm lắc lắc đầu, tầm mắt đầu hướng về phía trên mặt đất kia cổ thi thể, mở miệng nói: “Không có, chỉ là không biết vì cái gì, đại ngốc sẽ đột nhiên vọt vào tới.”

Cố Dĩ Hiên nhú mày, cũng cảm thấy có chút buồn bực: “Bên ngoài người sống nhiều như vậy, lại cố tình tới tìm người một cái, không khỏi quá cổ quái chút.”

Hắn khẽ thở dài một tiếng, đem Trì Phàm ôm vào trong lòng ngực, tràn đầy tự trách mà mở miệng: “Là ta tính sai, cho rằng ngốc tại trong phòng liền an toàn, không nghĩ tới..... Còn hảo người không có việc gì.....”

“Bên này đã không an toàn, chúng ta đến nắm chặt dờ đi, tới, ăn trước điểm đồ vật, ăn xong nắm chặt thời gian lui lại.” Cố Dĩ Hiên đem trên lưng bao lấy xuống dưới, đem cướp đoạt tới bánh mì, bánh quy lấy ra mấy cái, nhét vào Trì Phàm trong lòng ngực.

Trì Phàm vẫy vẫy tay tỏ vẻ không cần, hắc mới vừa trải qua quá huyết tinh trường hợp, thật sự là không có gì ăn uống, so với ăn cơm, hắc hiện tại càng quan tâm chính là lúc sau hướng đi, vì thế hắc thiên qua đầu, có chút khó hiểu hỏi: “Như thế nào đột nhiên muốn dờ đi? Dờ đi đi đâu?”

“Cụ thể đi đâu còn xác định, tóm lại càng xa càng tốt, thành thị này đã hoàn toàn bị tang thi bao phủ, vừa mới đi phụ cận siêu thị cướp đoạt vật tư thời điểm, thu được chính phủ vô tuyến điện quảng bá, ngoại giới đã quyết định sử dụng hạch võ tướng thành phố này toàn bộ mật sát, làm người sống sót ở 6 giờ trước rời đi thành phố này, bọn họ đúng giờ phóng ra đạn đạo. Ta trở về thời điểm, này phụ cận đã có một số lớn người xuống tay rút lui.” Cố Dĩ Hiên giải thích nói, “Như thế nào, người ở nhà không nghe quảng bá sao?”

“Không..... Tín hiệu không tốt lắm, vẫn luôn tư tư tư mà, nghe được lòng ta phiền ý loạn, ta liền đem nó đóng.” Trì Phàm có chút chột dạ mà nói.

“Cũng là, gần nhất tín hiệu chịu sóng địa chấn quá nhiều, đặc biệt mà không ổn định, cũng may chúng ta đúng lúc thu được tin tức, nếu là không nghe được nói, chúng ta chỉ sợ cũng mơ màng hồ đồ mà chôn vùi ở người trong nhà trong tay.” Cố Dĩ Hiên nhin không được thốn thức nói.

Nếu là không có đúng lúc rút lui, bọn họ liền đều sẽ chôn vùi ở chỗ này.....

Trì Phàm cảm thấy trong óc có thứ gì chợt lóe mà qua, hắc tinh tế suy tư một trận, có một cái lớn mật suy đoán.

Đại ngốc kỳ thật một chút đều không ngốc, tương phản, nó thực thông minh, nghe hiểu được tiếng người, có thể minh bạch mọi người biểu đạt ý tứ.

Liền như Cố Dĩ Hiên theo như lời, biến thành tang thi lúc sau nó hoàn toàn không cần phải phá cửa sổ mà nhập, mục tiêu quá mức minh xác, làm người khó tránh khỏi hoài nghi nó ý đồ.

Nó tiến vào phòng lúc sau, cũng không có trực tiếp công kích hắn, mà là thả chậm tốc độ, không ngừng hướng ra phía ngoài mặt gầm rú, ngay lúc đó hắn bị đại ngốc đáng sợ bộ đáng dọa đến, chỉ cảm thấy đó là nó ăn cơm tín hiệu, chính là hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ đại ngốc chỉ là muốn cho hắn đi ra ngoài nhìn xem.

Kết hợp vừa mới Cổ Dĩ Hiên theo như lời thời gian tiết điểm, nói không chừng đại ngốc chính là muốn cho hắn đi theo đám kia đại bộ đội cùng nhau rút lui. Nếu bảo đi đại ngốc kia đáng sợ bên ngoài, đơn giản nó hành vi tới phỏng đoán, nó có lẽ, chỉ là nghĩ đến thông báo một tiếng mà thôi.....

Tĩnh hạ tâm tới tình tế tự hỏi, Trì Phàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cả người, có thứ gì tựa hồ chắn ở hắn giọng nói khẩu, kích thích mà hắn nói không ra lời.

Hắn trong đầu không ngừng mà hiện lên mặt thể trước đại ngu ngốc một cách đáng yêu bộ đáng, nếu là hôm nay đại ngốc không phải kia phó đáng sợ tang thi bộ đáng, hắn tuyệt đối không có khả năng sẽ cho rằng đại ngốc là muốn ăn hắn.

Nếu là trước đây cái kia đáng yêu đại ngốc tới tông cửa, hắn nhất định không nói hai lời liền mở cửa, nếu là trước đây cái kia đáng yêu đại ngốc triệu hắn đánh tới, hắn nhất định sẽ mở ra đôi tay đi nghênh đón nó, nếu là trước đây cái kia đại ngốc lộ ra kia phó ngu si biểu tình, hắn chỉ biết cảm thấy mềm lòng sau đó đi ôm một cái nó.

Chính là, hắn hôm nay cách làm là giết nó, còn đem nó chém mà chia năm xẻ bảy.

Trì Phàm cảm thấy trước mắt có chút say xe, càng là tự hỏi, hắn liền càng giác ra không thích hợp, tang thi cầu tốc độ nhanh như vậy, nếu là một lòng muốn công kích hắn, đâu ra có trốn đến rút đạo lý, đại ngốc ở nơi đó sững sờ thời điểm, hắn như thế nào liền không ý thức được đâu, kia chính là đại ngốc chiêu bài làm nũng động tác, hắn ngay lúc đó ý tưởng thế nhưng là may mắn này chỉ tang thi cầu có điểm ngốc, hoàn toàn không có ý thức được đại ngốc muốn biểu đạt đồ vật.

Trì Phàm sắc mặt càng ngày càng bạch, chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh, hắn thế nhưng liền như vậy thân thủ giải quyết đại ngốc, không lưu một chút tình cảm.

Cổ Dĩ Hiên hiển nhiên chú ý tới Trì Phàm không thích hợp, hắn sờ sờ Trì Phàm đầu, thấp giọng hỏi nói: “Làm sao vậy?”

Trì Phàm hơi hơi hé miệng, cái loại này áy náy cảm như ngạnh ở hầu, đồ mà hắn nói không nên lời lời nói, nửa ngày mới toát ra tới một câu, “Đại ngốc nó giống như..... Là bị ta ngộ sát.”

Hắn đem hắn phỏng đoán nói cùng Cổ Dĩ Hiên nghe, Cổ Dĩ Hiên cũng trầm mặc, hắn trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng nói: “Tang thi là không có cảm tình, chúng ta không thể cảm nhân loại tư duy suy nghĩ bọn họ, người đừng nghĩ quá nhiều, đừng cho chính mình trong lòng ám chỉ, càng như vậy tưởng, càng cảm thấy đó chính là chân tướng, nói không chừng đại ngốc liền thật sự chỉ là muốn ném thử đã từng chủ nhân thịt có bao nhiêu tươi ngon đâu? Đừng nghĩ nhiều, đó là tang thi, không phải đại ngốc.”

Trì Phàm mím môi, có chút hạ xuống mà mở miệng nói: “Chúng ta lại không phải tang thi, làm sao có thể xác định bọn họ là không có ký ức, không có cảm tình đâu.”

Cổ Dĩ Hiên không cảm ách ngôn, kỳ thật hắn vừa mới nghe Trì Phàm suy đoán, trong lòng đã tin bảy tám phần, tang thi cầu tốc độ cực nhanh, công kích lại tàn nhẫn lại chuẩn, so với những cái đó tang thi hóa nhân loại còn mạnh hơn thượng rất nhiều, A Trì là lần đầu tiên một mình đối mặt tang thi cầu lại lông tóc không tổn hao gì, chỉ sợ thật sự giống như Trì Phàm sở suy đoán như vậy, tang thi sau đại ngốc chỉ là tới cấp hắn báo tin.

Chỉ là, liên tính này đó là chân tướng, sai cũng tuyệt không ở A Trì, mặc cho ai nhìn đến một đoàn huyết nhục mơ hồ đồ vật đều sẽ sợ hãi, đừng nói là phỏng đoán ý đồ, ngay cả bảo trì bình tĩnh đều làm không được. Chính là hắn lại không biết nên như thế nào an ủi A Trì, chỉ có thể theo tâm ý mà đi, “Đừng nói hiện tại chân tướng vô pháp khảo chứng, liên tính thật sự giống như người nói vậy, cũng tuyệt đối sai không ở người, hơn nữa..... Hiện tại đại thế đã định, liên tính khổ sở cũng không tế với sự, chỉ bằng đem ánh mắt đặt ở tương lai, cùng ta cùng nhau hảo hảo mà sống sót. Như thế nào?”

Cũng là, liên tính là hắn lại hối hận cũng vô dụng.

Nhưng đúng là bởi vì như vậy, mới có thể phá lệ mà áy náy cùng khổ sở, hắn cuối cùng nhìn thoáng qua đại ngọc hài cốt, nghẹn ngào thanh âm hướng Cố Dĩ Hiên mở miệng: “Chúng ta đi thôi.”

“Hảo.”

.....

Bọn họ thuận lợi mà từ H thị rút lui, chỉ là Trì Phàm như thế nào cũng ngủ không yên ổn, hắn không ngừng mơ thấy mặt thể trước đại ngọc, kia phó ngơ ngác xuân xuân khuôn mặt giống như là khắc vào hắn trong đầu giống nhau, như thế nào cũng vứt đi không được.

Vô số ngày ngày đêm đêm, hắn trong đầu tất cả đều là đại ngọc thân ảnh, giống như là chấp niệm giống nhau.

Cũng nguyên nhân chính là vì như thế, mất trí nhớ sau Trì Phàm ai đều quên mất, lại cô đơn nhớ rõ đại ngọc, cái loại này không thể miêu tả hoảng sợ cảm cùng áy náy cảm, là khắc vào ký ức chỗ sâu nhất dấu vết, so chi thân tình, so chi ái tình, còn muốn cho người ấn tượng khắc sâu.....

Đại ngọc phiên ngoại:

Đại ngọc không rõ chủ nhân vì cái gì muốn bắt đao đối với nó, nó nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, cũng không có kết quả.

Bên ngoài người đều ở lui lại, nói cái gì không rời đi nhất định phải chết, chính là nó chủ nhân còn chưa đi a, nó đi lên gõ cửa, tưởng nhắc nhở một chút chủ nhân, uy, tất cả mọi người đều đi rồi, người cũng mau chút đi oa.

Gõ thật lâu, chủ nhân đều không có mở cửa, nó giật giật cơ trí đầu, từ cửa sổ nơi đó đâm vào, chủ nhân tựa hồ bị hoảng sợ, nhìn về phía hắn ánh mắt cũng đã không có lúc trước sùng nịch.

Vì cái gì? Là bởi vì nó biến xấu sao?

Nó đầu tưởng không rõ, chỉ có thể không ngừng mà hướng ra phía ngoài gặm rú, tưởng đem chủ nhân mang qua đi nhìn xem.

Chính là chủ nhân cũng không có phản ứng nó, còn dùng mũi đao chỉ vào nó, làm nó có chút sợ hãi.

Nó lấy ra trước kia trăm thí bách linh làm nững động tác —— phát ngọc, trước kia chủ nhân thích chứ nó như vậy, sẽ sờ sờ nó còn sẽ cho nó thịt xương đầu, chính là hôm nay, chủ nhân cho nó không phải thịt, mà là một cây đao.

Nó giống như thiếu chân, nhưng là cũng không phải rất đau, nó là địa phương nào chọc chủ nhân sinh khí sao?

Nó làm không rõ ràng lắm, chỉ có thể ô ô chất vấn, hắn muốn chủ nhân giống như trước giống nhau sờ sờ nó đầu, nhẹ giọng an ủi vài câu.

Nó xông lên trước, muốn tóm tóm chủ nhân ống quần, trước kia nó phạm sai lầm, chỉ cần ở chủ nhân bên chân cọ cọ liền sẽ bị tha thứ, hiện tại hắn là cũng là như thế này đi?

Nó hưng phấn mà về phía trước hướng về phía, chỉ là, không đợi hắn đụng chạm đến chủ nhân, liền bị lưỡi dao sắc bén đoạt đi sinh mệnh, ý thức dần dần thoát ly, đại ngọc đến chết cũng không có suy nghĩ cẩn thận, như thế nào chủ nhân..... Đột nhiên liền không yêu nó đâu?

(Tác giả ác quá.)

– Ngoại truyện vui siêu siêu nhỏ của Đại Ngọc –

(Dành cho những tâm hồn nhạy cảm :v)

(Made by Candy:3 Không ảnh hưởng gì đến nội dung truyện của tác giả nên không vi phạm bản quyền nhé)

(Đọc cho vui, ý kiến gì nghĩ khỏe a!:3)

– Đại Ngốc lơ lửng trên không trung hai cái cánh bé xíu vẫy vẫy, nhìn thi thể tan nát của mình trên mặt đất.

Nga nga, sao nó trông xấu xí vậy kia! (/”A”) /

Thảo nào mà chủ nhân ghét nó rồi, huhu~ TT^TT

Cơ mà không sao, giờ nó biết bay rồi, có thể bám váy, à nhầm, bám quần chủ nhân nha! *w*

– Lúc A Trì nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp như cún con của Cố Dĩ Hiên, hần liền đặt cho cái tên: Đại Ngốc.

Chủ nhân à, cậu đặt tên vẫn tệ như ngày nào » ____ »

Thế mà cậu chủ Dĩ Hiên vẫn còn vui vẻ nhận nữa chứ là sao nga!! (@^@)

Nó không muốn có anh em tranh sủng đâu, cậu chủ ơi ~~ (;^;;) /

– Thế là mỗi ngày, từ đó về sau, một con chó nào đó vừa bay bay vừa gặm quần chủ nhân mà vui vẻ nhìn ngắm cuộc sống tình yêu của hai người! –

Happy ending ~

33. Chương 33: Súng

Phanh!”

Một phát súng đi ra, ngoài cửa kia con tang thi liền bị bạo đầu.

Cảm thụ được bả vai truyền đến cảm giác tê dại, Trì Phàm trong lòng ả ả có chút hưng phấn.

Đây không phải lần đầu tiên hần chạm vào súng, thời điểm huấn luyện binh tại đại học hần đã sờ qua súng, khi đó mục tiêu là bia ngắm hơn hai mươi mét, tổng cộng năm phát đạn, Trì Phàm bắn trúng bốn phát, ngay cả huấn luyện viên bên cạnh đều nhin không được nghiêm nghị tán thưởng thiên phú của hần.

Hiện tại xem ra, hần xác thật là có chút thiên phú.

Trì Phàm nhìn thi thể tang thi cách đó không xa, khoe miệng ngoéo một cái, tươi cười thẳng tới đáy mắt, đây là lần đầu tiên hần bằng vào lực lượng của chính mình xử lý một con tang thi.

Cố Dĩ Hiên nhìn thấy, nhin không được nở nụ cười, A Trì đã thật lâu thật lâu, không lộ ra tươi cười như vậy, hần cúi đầu, hôn hôn khoe miệng A Trì, tán thưởng nói: “Làm được xinh đẹp.”

Trì Phàm có chút đắc ý, hần sờ sờ khẩu súng lạnh băng, cảm xúc mênh mông.

Mỗi nam nhân đều có mộng nhiệt huyết, hần cũng từng hy vọng mình là hán tử ở trên chiến trường rơi đầu chảy máu, trong nháy mắt quân huấn khi bắt được súng kia, hần liền hối hận mình không có đi tham gia quân ngũ, hần thích cảm giác cầm súng, lực phản chấn chấn trên vai, lưu lại một cảm giác phong phú và tự hào không nói nên lời.

Hoà bình, hần không có cơ hội cầm súng.

Nhưng hiện tại là mặt thế, hần không chỉ muốn bắt, còn muốn bắt xinh đẹp, bởi vì chỉ có như vậy, Cố Dĩ Hiên mới cho phép mình cùng hần —— kẻ vai chiến đấu.

Vì thế hần mỹ tư tư mà mở miệng: “Thế nào, ta cũng coi như là có năng lực tự bảo vệ mình đi, lần sau tái ngộ tang thi, người mơ tưởng để ta ở một bên xem diễn!”

Cố Dĩ Hiên cười, đáp: “Hảo, bắt quá thật không nghĩ tới, khả năng dùng súng của người lại chuẩn như vậy.”

Trì Phàm ngẩng đầu, có chút khoe khoang, “Đương nhiên, người cũng không nhìn xem ta là ai? Năm đó thời điểm quân huấn, huấn luyện viên của chúng ta khen ta có thiên phú dùng súng bắn đó. Hơn nữa tang thi cách gần như vậy, đánh không trúng mới kỳ quái đi.”

Cố Dĩ Hiên nhún vai, bất đắc dĩ mà mở miệng: “Dù sao ta đánh không trúng.”

Quân huấn kia bia ngắm sẽ xa 20 mét, hẳn một chút cũng không đánh trúng, nhưng thật ra có một lần bắn súng, bắn tới bia ngắm học viện cách vách, có thể nói là phi thường phi thường “Chuẩn”.

Hơn nữa, khi đó nhắm chuẩn là bia ngắm cố định, hiện tại nhắm chuẩn là tang thi di động, khoảng cách tuy rằng gần, nhưng khó khăn lại chỉ tăng không giảm.

A Trì xác thật có thiên phú.

Hắn hẳn là sớm nên đi làm loại vũ khí nhiệt này.

Bọn họ thuận lợi mà từ H thị rút lui, nhưng lại không có trong tưởng tượng tai họa sau trùng kiến, đạn đạo cũng không có phóng ra, nghe nói là ở vũ khí phóng ra phía trước, căn cứ đã bị tang thi chiếm lĩnh.

Nói là từ H thị rút lui, chi bằng nói là từ khu vực tang thi này chuyển đến khu vực tang thi khác, tình cảnh không có chút nào biến hóa, thậm chí có thể nói là càng ác liệt.

May mắn là, hắn ở trên đường thức tỉnh dị năng, là lực công kích rất cao lời hệ dị năng, cái này làm cho hắn ở thời điểm đối phó tang thi càng thêm thành thạo, cũng có thể bảo hộ A Trì càng tốt.

Chẳng qua..... Hắn có dị năng, A Trì không có.

A Trì không cam lòng, hắn biết.

A Trì xưa nay hiếu thắng, so với bị hắn bảo hộ, A Trì hiển nhiên càng muốn cùng hắn kề vai chiến đấu, nhưng là tổ chất thân thể A Trì không giống hắn, cũng không có trải qua hệ thống huấn luyện, để hắn trực tiếp gia nhập chiến trường, hẳn thật sự là không yên lòng.

A Trì có rối rắm của A Trì, hắn cũng có lo lắng của hắn.

Cho nên vô luận tình huống như thế nào, hắn đều thói quen mà đem A Trì ra phía sau, sau đó một người đem tang thi đều giải quyết.

Nhìn có vẻ, A Trì đã oán hận chất chứa thật lâu.

Cố Dĩ Hiên nhìn người nào đó cầm súng giương nanh múa vuốt, trong lòng cười thầm, như vậy cũng tốt, ít nhất so với việc anh đứng đánh trước mặt tang thi, núp ở phía sau đánh phụ trợ an toàn hơn nhiều.

.....

Tránh ở sau chiếc xe, âm thầm nhắm chuẩn, Trì Phàm thực khẩn trương, trên thực tế, cái gọi là kề vai chiến đấu, nói dễ dàng, thực hành lại thật phần khó khăn.

Hắn cùng Cố Dĩ Hiên, một là cận chiến, một là xạ kích cự ly xa, khi Cố Dĩ Hiên cùng các tang thi chiến đấu, việc hắn làm, là đánh chết tang thi mà không làm Cố Dĩ Hiên bị thương.

Rất khó.

Cố Dĩ Hiên so tốc độ di động của tang thi không chậm, hắn dự đoán phương hướng di động của tang thi và chiều cổ tiết tấu công kích của Cố Dĩ Hiên.

Cố Dĩ Hiên thực tín nhiệm hắn.

Cũng là bởi vì như vậy, hắn mới không cho phép mình xuất hiện chút sai lầm nào.

Bọn họ đã luyện tập không biết bao nhiêu lần, Cố Dĩ Hiên nguyện ý đem phía sau lưng giao cho hắn, nhưng hắn lại không dám nếm thử.

Trì Phàm mím môi, biết rõ mình không nên nghi tam hoặc bốn, nếu chỉ là ngoài miệng nói cùng Cố Dĩ Hiên kề vai chiến đấu, thân thể là ở phía sau cầm súng xem diễn, vậy so với trước có gì khác?

Trì Phàm thái dương không ngừng có mồ hôi chảy ra, phía sau lưng cũng đã bị mồ hôi tẩm ướt, nhưng là tay cầm súng lại không chút sụt mẻ, vững như Thái sơn.

Hắn đang đợi, chờ một thời cơ.

Cố Dĩ Hiên mắt thấy đàn tang thi đã sắp bị hắn giải quyết xong, A Trì vẫn không có nổ súng, khó tránh khỏi có chút sốt ruột.

Kỳ thật tang thi với hắn mà nói, thật sự là chút lòng thành, nếu có thể, hắn tình nguyện mình tự meo meo mà đem tang thi giải quyết.

Nhưng hắn biết bận tâm của A Trì, mặt thế đến, A Trì liền cảm thấy đang kéo chân hắn, mặc hắn giải thích, A Trì cũng khó buông khúc mắc trong lòng.

Biện pháp tốt nhất, đó là cho A Trì tham dự chiến đấu.

A Trì dùng súng, hợp ý hắn, bởi vì như vậy, A Trì như cũ có thể tránh ở nơi an toàn, yên lặng mà giúp hắn một phen là được, vừa không nguy hiểm, lại có thể khiến A Trì không rối rắm, thật sự là không thể tốt hơn.

Chỉ là..... A Trì chậm chạp không dám nổ súng, tựa hồ lo lắng ngộ thương hắn.

Cố Dĩ Hiên nhú nhú mày, cảm thấy A Trì yêu cầu chút kích thích.....

Cố Dĩ Hiên có chút mệt mỏi.

Vốn là ưu thế áp đảo lại bị mấy con tang thi còn dư lại khiến tình thế hòa.

Cố Dĩ Hiên tránh né mà có chút gian nan, có rất nhiều lần suýt nữa bị tang thi cản được, Trì Phàm nắm súng thật chặt, thần kinh độ cao khẩn trương.

Mắt thấy Cố Dĩ Hiên hướng phía bên phải né tránh, có một con tang thi nháy mắt vòng ra sau, nhìn đáng vẻ, Cố Dĩ Hiên tựa hồ không kịp né tránh.

Trì Phàm đầu một sung huyết, thân thể bản năng nhanh hơn não, cò súng khẩu động, một tiếng súng vang, tang thi theo tiếng ngã xuống đất.

Lúc này Cố Dĩ Hiên giống như mới phản ứng lại, một cú đá trên không đá bay tang thi đi, đôi tay loi quang chớp động, trực tiếp đem tang thi nhào lên bạo đầu.

Động tác liền mạch lưu loát, tựa hồ cùng Trì Phàm hoàn thành một hồi phản công hoàn mỹ.

Hắn quay đầu lại nhìn A Trì, giơ hắn ngón tay cái.

Trì Phàm mi mắt cong cong, hầy còn đắm chìm ở thế giới nhỏ của mình.

Bị vui sướng hưởng hôn đầu hắn không kịp đi tự hỏi, vì cái gì từ trước đến nay lấy thể lực xưng tên Cố Dĩ Hiên đột nhiên thể lực không đủ, vì cái gì ở dưới tình huống khẩn cấp như vậy, Cố Dĩ Hiên dị năng như ăn pháo lép không bỏ ra một chút.

Một khắc kia, hắn cảm thấy mình rốt cuộc có giá trị, không phải quỷ vô dụng chỉ có thể tránh sau Cố Dĩ Hiên, hắn rốt cuộc..... Có thể giúp đỡ Cố Dĩ Hiên, chẳng sợ chút gì.

Hơn nữa, Trì Phàm tin tưởng, có lần đầu tiên ném thử, liền sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, vô số lần.....

Trên thực tế, cũng như Trì Phàm nghĩ, từ khi hắn lần đầu tiên thành công nổ súng, lúc sau hắn cùng Cố Dĩ Hiên phối hợp liền càng ngày càng ăn ý, thường thường chỉ cần Cố Dĩ Hiên một động tác, liền có thể minh bạch hắn bước tiếp theo cần làm gì.

Rõ ràng chỉ có hai người, lại có thể ở mặt thế nguy hiểm tứ phía, thủ vững một mảnh đất của mình.

Nhưng Có thể kiên trì bao lâu?

.....

Trì Phàm nhìn tang thi phân tán bốn phía, trong lòng cảm thấy có chút không ổn.

Tang thi từ trước đến nay thích một mình, loại ở một bên âm thầm quan sát thật sự là làm lòng người phát lạnh.

Thanh âm Trì Phàm có chút chột dạ: “Này nhóm tang thi thoát nhìn..... Có điểm lợi hại.”

Cố Dĩ Hiên cười khê một tiếng, mở miệng nói: “Lợi hại là lợi hại, bắt quá ta lợi hại hơn. Hơn nữa hai ta thêm vào, cũng không phải là 1+1 2 đơn giản sao.”

“Đến đến đến, người lợi hại nhất người lợi hại nhất, xem người khoe khoang, vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng.” Trì Phàm mắt trợn trắng, trong lòng lại thả lỏng xuống, không có khẩn trương như lúc này.

Cố Dĩ Hiên gật gật đầu, xoay người về mặt nghiêm túc.

Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật hắn so với Trì Phàm rõ ràng hơn đàn tang thi này rất khó đối phó.

Chúng nó đã ở chỗ này ngồi vài ngày.

Nhân loại không thể giống tang thi mấy ngày không ăn cơm, bọn họ cần vật tư, vô luận là sớm là muộn, đều phải đi ra ngoài.

Ngoài cửa các tang thi thật giống như bắt chẹt, cũng không nóng lòng tiến công, mà là chờ bọn họ ra, rất có vẻ không bắt được liền không bỏ qua.

Trên thực tế, Cố Dĩ Hiên cũng xác thật kìm nén không được.

Cùng với chờ thể lực của mình thể lực chậm rãi bị tiêu hao, chi bằng chủ động xuất kích, thừa dịp mình còn tốt đẹp, cùng đàn tang thi giải quyết.

Cố Dĩ Hiên đi ra ngoài, liền như vậy đứng ở trên đất trống, chờ đám kia tang thi động thủ trước, bởi vì so với tiến công, hắn càng am hiểu đánh phòng thủ phản kích.

Đám tang thi thấy người ra, cũng rất cuộc kìm nén không được, một người tiếp một người nhào lên, tốc độ cực nhanh, mang theo từng trận tiếng xé gió.

Từ thanh âm này phán đoán, có thể xác nhận đàn tang thi này so với trước gặp được mạnh hơn quá nhiều.

Cố Dĩ Hiên ứng phó, rõ ràng cảm thấy có chút cổ sức.

Thấy Cố Dĩ Hiên đem lực chú ý của các tang thi hấp dẫn qua, Trì Phàm mới trộm sờ soạng, tìm cái góc không chớp mắt, yên lặng mà bóp cò súng.

Hắn hiện tại thương pháp đã mài giũa thực chuẩn, tang thi di động nhanh, hắn cũng có thể chính xác bắn.

“Bang bang” vài tiếng súng vang, mấy con tang thi liền lăn xuống trên mặt đất.

Trì Phàm khoe miệng gọi lên một tia mỉm cười, nghĩ thầm thương pháp của hắn càng ngày càng chuẩn.

Chính là tươi cười cũng không có duy trì bao lâu, liền bị khiếp sợ thay thế, bởi vì hắn thấy, tang thi vốn nên ngã xuống đất không dậy nổi, thế nhưng kích thích vài cái, lại lần nữa đứng lên.

Trì Phàm trong lòng hoảng hốt, một hồi bắn phá hai con tang thi kia, hai con tang thi mới dần dần mà không có động tĩnh.

Còn may, chỉ là thân thể cường độ mạnh hơn, cũng không phải đánh không chết.

Trì Phàm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem lực chú ý chuyển dời đến Cố Dĩ Hiên, động tác vẫn như cũ soái khí, công kích như cũ hung ác, chỉ là thoát nhìn, lại không nhẹ nhàng nữa.

Trước kia Cố Dĩ Hiên đối phó tang thi, phần lớn sử dụng chính là quyền cước, dị năng lại không thường dùng, chỉ là lúc nguy hiểm hoặc là chiến đấu sắp kết thúc mới có thể sử dụng. Nhưng hôm nay, hắn lại luôn sử dụng dị năng, tuy rằng sắc mặt như thường, nhưng Trì Phàm có thể cảm nhận được sự mệt mỏi.

Hắn cũng đến, giúp chút lực mới được.

Trì Phàm mím môi, nhắm ngay một con tang thi, bóp cò súng, “Phanh” một tiếng súng vang, lại không có nghe được âm thanh viên đạn tiếp xúc đến da thịt.

Hắn đây là, đánh hụt?

Hơn nữa thực rõ ràng, con tang thi phát hiện hắn, sau đó thoả mái mà né tránh?

Trì Phàm trong lòng phát lạnh, đang muốn lần nữa nhắm chuẩn, lại thấy ánh mắt con tang thi, đó là một đôi con ngươi không có bất luận cái cảm tình gì, hắn nhìn mắt Trì Phàm, khóe miệng liệt liệt.

Trì Phàm chỉ cảm thấy da đầu một trận tê dại, một loại hơi lạnh thấu xương từ trong lòng bốc dựng lên, hắn —— bị phát hiện.

Con tang thi dời đi mục tiêu, không cùng Cố Dĩ Hiên dây dưa, mà là thẳng đến Trì Phàm, động tác nhanh chóng vô cùng, làm Trì Phàm phản ứng không kịp.

Nhưng là cũng may, Cố Dĩ Hiên phản ứng lại.

Hắn vẫn luôn đối với con tang thi này cảm thấy kiêng kị, dù đang đánh nhau, cũng sẽ dùng dư quang chiếu cố nó.

Mắt thấy tang thi chuyển hướng, hắn trong lòng nhảy dựng, lôi điện nổ lên, đem mấy con tang thi bên người văng ra, sau đó nhanh chóng xoay người, dùng hết toàn lực chạy tới trước người Trì Phàm, lôi điện tụ tập ở trên tay, đâm tang thi kia, lôi thuộc tính có đặc tính tê mỗi hiệu quả làm hành động của tang thi trì hoãn rất nhiều.

Hắn nhíu mày, trầm giọng nói: “Người đi vào trước.”

Trì Phàm nuốt nước miếng một cái, cũng không phản bác, mà là ngoan ngoãn lùi về hang ổ, tốc độ bèn nhạy của tang thi, hắn đều thấy rành mạch, nếu không phải Cố Dĩ Hiên phát hiện đúng lúc, mình chỉ sợ cũng xong ở chỗ này, loại thời điểm này, hắn thật sự không nên cậy mạnh.

Vì thế hắn rúc ở trong ổ, lẳng lặng nhìn Cố Dĩ Hiên một mình chiến đấu hăng hái, hắn thực lo lắng, lại không có biện pháp, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Cố Dĩ Hiên gian nan cùng một đám tang thi đánh nhau, mà mình cái gì đều không thể giúp.

Điều duy nhất hắn có thể làm, đó là âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện người hôm nay thắng, như cũ là Cố Dĩ Hiên.....

Trời đất đổ mưa, tựa hồ thở dài bọn họ bi thảm.

Cố Dĩ Hiên lại lần nữa lật nghiêng tránh thoát tang thi phi tới, lôi điện ngưng tụ trên tay, nhân cơ hội xông lên bạo đầu con tang thi, bắn ra một đồng huyết nhục.

Hắn mơ hồ có cảm giác không ổn, mình tựa hồ có chút chịu đựng không nổi, hắn trước nay không giống hôm nay thường xuyên sử dụng dị năng, hiện tại di chứng làm hắn đầu một trận đau đớn.

Từng đạo lôi điện từ không trung hiện lên, cùng lôi quang trong tay Cố Dĩ Hiên giao tương hô ứng, Cố Dĩ Hiên liền như vậy đứng ở đó, giống Lôi Thần hạ phàm.

Nhìn tang thi trước mắt số lượng không nhiều lắm, hắn âm thầm tự nhủ, nhất định cố gắng, bởi vì phía sau hắn là A Trì.

Dư lại mấy con tang thi, hiện tại đều tụ ở bên nhau, cái con muốn đánh lên Trì Phàm cũng ở trong đó, chúng nó lẳng lặng chờ, tựa hồ đang đợi sơ hở.

Cố Dĩ Hiên lạnh lùng mà nhìn, trong đầu có thứ gì giật mình, trên bầu trời lôi điện nhấp nháy nhấp nháy, tựa hồ ở cùng lôi quang quán thân Cố Dĩ Hiên đối thoại.

Hắn tựa hồ nghĩ ra cái gì, trong mắt ánh sáng tím hơi lóe, một đạo lôi điện liền từ trên trời giáng xuống, đem mấy con tang thi đánh tan.

Trong nháy mắt, lôi của hắn, tựa hồ cùng thiên nhiên radar thành cộng minh.....

Dừng ở đây, đàn tang thi bị tiêu diệt không còn một mảnh.

Cố Dĩ Hiên nheo nheo mắt, mới vừa xoay người, muốn trở lại bên Trì Phàm, đã bị cảm giác thành linh xảy ra choáng váng đánh bại, hắn thân hình quơ quơ, liền như vậy ngã xuống.

Trì Phàm nhìn thấy, vội vàng chạy ra, muốn đem Cố Dĩ Hiên kéo về.

Đúng lúc này, thi thể bị đốt tro rơi trên mặt đất đột nhiên động lên, nhìn Cố Dĩ Hiên, khuôn mặt vặn vẹo.

Hắn tru lên một tiếng, bay thẳng đến Cố Dĩ Hiên đánh tới.

Trì Phàm còn không kịp phản ứng, thân thể bản năng vọt tới trước người Cố Dĩ Hiên, nganh sinh sinh mà thừa nhận công kích, cánh tay truyền đến một trận đau đớn, làm hắn có chút không thể chịu đựng được, hắn ngưng thần nhìn lại, nơi đó đã bị kéo xuống một khối to da thịt, lộ ra huyết sắc thịt non.

Hắn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin được.

Hắn hai mắt đỏ bừng, cầm lấy trên súng trên lưng không muốn sống mà hướng về phía tang thi còn muốn nhào lên mãnh liệt đánh, hắn có chút điên cuồng, trong xương cốt tàn nhẫn kính bị kích phát ra, lực đạo gấp ngàn lần thường vài lần.

Con tang thi bị đánh có chút tàn nhẫn, không chịu được mở miệng rít gào một tiếng, lại bị Trì Phàm nhìn chuẩn thời cơ, liền đem súng nhét vào khoang miệng tang thi, trực tiếp xỏ xuyên qua đầu tang thi, thân hình nó quơ quơ, ngã gục.

Trì Phàm nhìn kiệt tác của mình, có chút ngây người.

Hắn thành công mà giết tang thi này.

Nhưng thế thì sao? Hắn bị cào bị thương.

Trì Phàm mím môi, nước mắt gần không được rơi xuống, hắn đem Cố Dĩ Hiên kéo lên, đưa về cái ổ nhỏ của bọn họ, hắn nhìn Cố Dĩ Hiên hôn mê, ngồi ở chỗ kia phát ngốc, hắn chẳng thể nghĩ tới, lại là cái dạng kết cục này.

Nhìn thời điểm Cố Dĩ Hiên đem đám tang thi đều xử lý, hắn nội tâm là tràn ngập vui sướng, nhưng loại vui sướng này mới vừa giáng cơ không đến một phút đồng hồ, liền bị con tang thi kia đánh vỡ.

Hắn ảo não, vì cái gì mình yếu như vậy, ngay cả một con tang thi trọng thương hắn cũng chỉ có thể dùng thân thể đi chặn, nếu súng của hắn chuẩn một chút, nếu hắn phản ứng nhanh một chút, nói không chừng hắn có thể không bị thương bảo hộ Cố Dĩ Hiên.

Đương nhiên, chỉ là nếu mà thôi.

Trì Phàm dùng ánh mắt tinh tế miêu tả hình dạng mặt Cố Dĩ Hiên, mũi cao, hốc mắt thâm thúy, hắn đều thích cực kỳ, nhưng về sau, hắn sẽ không được nhìn thấy nữa.

Hắn thở dài, thâm hận mình vô dụng, hắn có chút khổ sở, cũng không thể nề hà.

Hắn đem nước mắt trên mặt lau khô, cuối cùng trên mặt Cố Dĩ Hiên rơi xuống một hôn, sau đó liền quyết đoán mà mở cửa, rời đi nơi này.

Hắn phải rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt.

Hắn tình nguyện mình yên lặng tang thi hóa, cũng không muốn ở trước mặt Cố Dĩ Hiên làm trò hề.

Toàn thân đều đau, giống lửa đốt.

Hắn tìm một nơi, nhắm hai mắt lại, yên lặng chờ đợi mình tang thi hóa.....

Thời điểm Cố Dĩ Hiên mở mắt ra, không thấy A Trì.

Hắn da đầu tê rần, có chút sợ hãi mà đứng lên, một bên kêu “A Trì”, một bên đem chung quanh tìm kiếm.

Không có tìm được.

Cố Dĩ Hiên trái tim đập lợi hại.

Bởi vì hắn thấy một con tang thi bị đốt tro, trong miệng đang cắm một khẩu súng là của A Trì.

Cố Dĩ Hiên ngốc lăng ở đó, một loại cảm giác khủng hoảng khôn kể nảy lên trong lòng, về cơ bản đã xảy ra cái gì, hắn đã đoán được một nửa.

“A Trì?” “A Trì!” “A Trì.....”

Hắn tìm hồi lâu, vẫn như cũ tìm không thấy A Trì của hắn.

Rõ ràng trong lòng hiểu rõ, lại chết sống không muốn thỏa hiệp, cho dù A Trì đã biến thành tang thi, hắn cũng cam tâm tình nguyện mà bị hắn gặm cắn, bị hắn lay lắt.

Chỉ cần hắn tìm được A Trì.

Không có A Trì, hắn cũng không có lý do ở mặt thể kéo dài hơi tàn lý do, hắn vốn chính là vì bảo hộ A Trì, mới không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng Hiện tại A Trì lại không thấy.

Cố Dĩ Hiên nắm tay thật chặt, đem nôn nóng cùng lửa giận phát tiết ra tang thi chung quanh, lòi quang lập loè, một tầng lớn tang thi ngã xuống.

Hảo mạnh.....

Khi thanh niên tránh ở siêu thị, từ cái lỗ trộm quan sát người nam nhân này, rõ ràng hăm sâu trong vòng vây tang thi, lại từ trên mặt hắn nhìn không ra một tia hoảng loạn, cũng đúng, hắn căn bản không cần thiết hoảng loạn, bởi vì đám tang thi đối với bọn họ cực kỳ đáng sợ thì đối với nam nhân kia tới nói chỉ như xắt rau.

Khi thanh niên nheo lại đôi mắt vốn không lớn của hắn, tâm tư khẽ nhúc nhích.

Mắt thấy Cố Dĩ Hiên đem tang thi chung quanh tiêu diệt gần hết, hắn mới đột nhiên xuất hiện, cầm trong tay trường côn, đem mấy tang thi dư lại đánh bại trên mặt đất, tiện đà về mặt lo lắng mà nhìn về phía Cố Dĩ Hiên, mở miệng nói: “Huynh đệ, người không sao chứ?”

“.....”

Cố Dĩ Hiên chỉ là nhàn nhạt mà quét hắn liếc mắt một cái, cảm thấy không thể hiểu được, người này cho dù không xuất hiện, hắn cũng có thể đem đàn tang thi giải quyết, hỏi hắn có chuyện hay không, không khỏi quá dư thừa.

Hắn vẫn chưa nói tiếp, mà là thuận miệng vừa hỏi: “Người có thấy một nam sinh nhỏ nhỏ gầy gầy, ăn mặc quần áo sọc xanh xen trắng không?”

Khi thanh niên tròn mắt quay tròn dạo qua một vòng, lấy tay vịn ngạch, làm bộ tự hỏi, ngay sau đó một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, mở miệng nói: “Có phải hay không còn mang cái mắt kính? Không đúng không đúng, không phải tên đó, có phải hay không cái tên lớn lên đặc biệt đẹp, cười rộ lên thực đáng yêu cái?”

Thanh niên một bên nhìn sắc mặt Cố Dĩ Hiên, một bên chuyển biến lý do thoái thác, nói không mà không gây sai lầm.

Cố Dĩ Hiên chần chờ một hồi, gật gật đầu.

Hắn hiện tại đầu óc đã một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn nhìn không ra ý đồ của thanh niên kia.

Hắn chỉ cảm thấy chính mình phảng phất bắt được một cây rơm rạ cứu mạng, vì thế hắn nhìn chằm chằm thanh niên, hỏi: “Hắn ở đâu?”

Thanh niên ánh mắt có chút lập loè, hắn do do dự dự mà mở miệng: “Hắn hình như..... Bị một đám tang thi cao cấp túm đến dưới nền đất.”

Cố Dĩ Hiên mày nhăn lại, “Ở đâu?”

Thanh niên dùng ngón tay chỉ tới gian siêu thị, mở miệng nói: “Nao, gian trữ vật đồ của siêu thị, hiện tại cửa vào đã bị phong bế, người tìm người kia sợ là..... Uy! Người đừng xúc động! Người từ từ!”

Thanh niên mắt thấy Cố Dĩ Hiên vọt vào, giả mù sa mưa kêu la.

Hắn nói không nên lời mình làm như vậy là xuất phát từ tâm tư gì.

Hắn muốn gặp lại Hàn Như Thủy, cũng muốn cho đám thấy chết không cứu trong phòng cất chứa kia trả giá đại giới, hành vi của hắn không chết tử tế được, nhưng dù sao..... Hắn tâm đã chết.

Người trong phòng cất chứa hiển nhiên bị sự xuất hiện của Cố Dĩ Hiên hoảng sợ, bọn họ khẩn trương mà cầm súng lên, đối với Cố Dĩ Hiên, rất có tư thế một lời không hợp liền nổ súng.

“Đừng nổ súng đừng nổ súng, người một nhà, người một nhà.” Gương mặt thanh niên vội tươi cười, một bộ dáng cùng Cố Dĩ Hiên rất quen thuộc.

Cố Dĩ Hiên chú ý tới một góc, nơi đó có mấy cái rương, như là che dấu thứ gì.

Hắn nheo nheo mắt, chỉ vào những cái rương hỏi: “Tại đây phía dưới?”

Những người phòng cất chứa cho rằng Cố Dĩ Hiên nói chính là tang thi, sôi nổi gật đầu.

Nơi này vốn là huyết động bọn họ chế tạo ngầm, lại không cẩn thận để một con tang thi đi vào, sau đó..... Liền biến thành một đám tang thi, rất nhiều đồng đội trong khi đang làm không kịp phản ứng, liền bị lây nhiễm, bao gồm Hàn Như Thủy.

Khi thanh niên nói Cố Dĩ Hiên là tới tiêu diệt tang thi, bọn họ tin, liền tùy ý để Cố Dĩ Hiên mở cửa, nhảy xuống.

Huyết động tràn ngập một trận mùi máu tươi.

Ánh sáng có chút mờ nhạt, nhưng là cũng đủ để Cố Dĩ Hiên đem tình hình trong động xem rõ ràng.

Hắn không thấy A Trì.

Chỉ thấy một đám tang thi huyết nhục mơ hồ lang thang không có mục tiêu.

Đàn tang thi, không có A Trì của hắn.

Hắn hai mắt đỏ đậm, trong lòng bốc lên nổi lên một trận phẫn nộ cùng tuyệt vọng, người kia lừa hắn.

Thanh niên cũng theo xuống dưới, lực chú ý của hắn hoàn toàn bị một con nữ tang thi hấp dẫn, hắn dịch đến bên cạnh nàng, không xác định mà mở miệng: “Như Thủy? Như Thủy là ta a, còn nhớ rõ ta không?”

Con tang thi chỉ là ngơ ngác mà nhìn hắn, thoát nhìn giống như đang cố hồi ức lại.

Tiền đà nàng há to miệng, kéo xuống nửa khuôn mặt thanh niên.

Thanh niên kêu rên một tiếng, ngã xuống đất.

Tang thi khác thấy thế, lập tức ủa lên, đem thanh niên phân thực hầu như không còn.

Dư lại những con khác, có nhắm phía Cố Dĩ Hiên, có lựa chọn hướng ra ngoài leo lên.

Cố Dĩ Hiên đứng nơi đó, thể nhưng xem ngây người, hắn không có trước tiên rời đi nơi này, chờ khi hắn muốn rời, này đàn tang thi đã quần lên hắn.

Cố Dĩ Hiên nhú nhú mày, cũng không có cùng bọn họ dây dưa, hắn một cái lật nghiêng tránh thoát một con tang thi, vừa mới chuẩn bị xoay người, lại đột nhiên trước mắt tối sầm, không rõ ràng phương hướng, cũng chính là trong nháy mắt, hắn bị móng vuốt tang thi hung hăng mà cắt một chút, ở phía sau trên lưng để lại vài đạo móng tay rõ ràng.

Có tang thi bò lên, đám người kia xuất phát từ sợ hãi, lại lần nữa đem cửa vào đóng xuống, trong nháy mắt, Cố Dĩ Hiên mất ánh sáng.

Hắn chinh lăng một lát, sát tâm tứ khởi, lời quang lập loè, Cố Dĩ Hiên đột nhiên bạo khởi, đem tang thi chung quanh giết sạch, chỉ để lại mấy con tang thi ngơ ngác ngây ngốc.

Hắn thắng, nhưng hắn cũng thua.

Cố Dĩ Hiên yên lặng mà cảm thụ đau đớn sau lưng đau đớn, có một loại bị thương nói không nên lời, hắn còn chưa..... Tìm được A Trì.

34. Chương 34: Hệ Chữa Khỏi

Trì Phàm giương mắt nhìn nam nhân ngu đần bên cạnh, cảm giác có chút hoảng hốt, Cố Dĩ Hiên một tiếng “A Trì” như chìa khóa giúp hắn mở ra ký ức, sau ba năm, ký ức trở về vị trí cũ, đầu trưởng lợi hại, đôi mắt cũng đau lợi hại.

Vui vẻ, bi thương, nên nhớ tới, không nên nhớ tới, hắn tất cả đều nhớ ra.

Đoạn ký ức đánh sâu vào hắn quá lớn, hắn lấy thời gian tiêu hóa, hắn thời gian lần thứ hai đem ký ức Đại Ngốc hòa tan, cũng lần nữa nhặt lên cảm tình đối với Cố Dĩ Hiên

Bất quá trước đó, hắn càng quan tâm chính là, Cố Dĩ Hiên làm sao..... Đột nhiên nói chuyện được?

Cố Dĩ Hiên kêu tên của hắn, như là tiểu hài tử vừa mới học được cách nói chuyện, ở trong miệng cân nhắc lặp lại, như thế nào cũng kêu không ra.

Hắn duỗi tay đẩy đẩy Cố Dĩ Hiên, nhỏ giọng nói thầm: “Đừng kêu, ta nghe thấy được.”

Thanh âm mang theo rõ ràng ghen ngào.

Cố Dĩ Hiên ngẩn người, ngẩng đầu liền nhìn thấy mặt A Trì đầy nước mắt, nước mắt trong suốt dưới ánh trăng phản quang, ngũ quan bởi vì khổ sở rối rắm, thoát nhìn thật sự là có chút thảm thiết.

Cố Dĩ Hiên luống cuống tay chân mà chà lau, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Như thế nào khóc?”

Thanh âm khô khốc ghen ngào, như là tiếng cưa.

Trì Phàm mếu máo, ủy khuất ba ba mà mở miệng: “Thanh âm của người quá khó nghe.....”

“.....” Cho nên A Trì đây là nghe không được mà khóc sao?

Cố Dĩ Hiên khóe mắt trờ trờ, nghĩ thầm A Trì lấy cớ thật đúng là bộ dáng cũ, một chút lực thuyết phục đều không có.

A Trì từ trước đến chết vì sĩ diện, bị hắn phát hiện khi khóc từ trước nay đều là cần chết không thừa nhận, nếu nước mắt rót mà quá mãnh liệt, thật sự nguy trang không được, liền sẽ ném nôi cho hắn, lần trước khóc nhe thì lấy cớ tìm cái đồ ăn quá khó ăn, lúc này khen ngược, trực tiếp ném nôi cho hắn.

Hắn xoa xoa đầu Trì Phàm, bất đắc dĩ mà thở dài: “Đừng nói sang chuyện khác, rốt cuộc làm sao vậy?”

Trì Phàm khẽ hừ một tiếng, đem mặt chôn tới trước ngực Cố Dĩ Hiên, cọ hắn một thân nước mắt nước mũi, mới từ từ mà mở miệng: “Ta tất cả đều..... Nhớ ra rồi.”

Nghe vậy Cố Dĩ Hiên trước mắt sáng ngời, một loại cảm giác kinh hỉ khó có thể miêu tả xông lên ốt.

Thời điểm tìm được A Trì, A Trì không nhớ rõ hắn.

Hắn nói không nên lời đó là loại cảm giác gì, tương ngộ khi kinh hỉ và là một loại khôn kể mất mát, hắn chỉ có thể cố chấp mà tự nhủ, chỉ cần đem A Trì buộc bên người, A Trì sớm muộn gì sẽ nhớ tới hắn.

Nhưng mà hiện tại, kinh hỉ không khỏi tới có chút quá đột ngột.

Tựa hồ tiếng kêu A Trì của mình đem tới cơ hội cho A Trì nhớ lại.

Bất quá, hắn làm thế nào đột nhiên có thể nói?

Tinh tế nghĩ đến, việc duy nhất hắn vừa mới làm, hắn là liếm láp miệng vết thương của A Trì.

Máu ngọt chảy qua miệng, thời điểm giọng nói trôi khỏi miệng mang tới cảm giác ấm áp, ném lên tựa hồ cùng máu người thường không có cái gì khác biệt.

Từ từ!

Miệng vết thương đâu?

Cố Dĩ Hiên đồng tử hơi co lại, cũng không để ý tới Trì Phàm kháng nghị, đem Trì Phàm từ trên xuống dưới đều kiểm tra, những miệng vết thương đáng sợ vừa mới ở đây, hiện tại thể nhưng biến mất sạch, trừ bỏ cá biệt miệng vết thương khủng bố còn có thể mơ hồ nhìn ra chút dấu vết, miệng vết thương khác, thể nhưng đều biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn sững sờ ở nơi đó, vẻ mặt không thể tin được, “Miệng vết thương..... Không thấy.”

Trì Phàm nghe vậy chớp chớp mắt, cúi đầu xem vòng eo của mình, vài phút trước, nơi đó mới bị con tang thi dùng chủy thủ vẽ ra một đạo vết thương sâu tới mức có thể thấy xương, hiện tại thể nhưng..... Chỉ có thể nhìn ra một đạo dấu vết nhợt nhạt.

Trì Phàm ngẩn người, trong nháy mắt trong đầu mặt hiện lên vô số hình ảnh, hắn không khỏi mà nghĩ đến ngày mình tỉnh lại, khi đó hắn, nhớ mang máng vết thương bị tang thi lây nhiễm là không thể phục hồi như cũ, cho nên hắn mới có thể thông qua việc kiểm tra vết thương trên người xem có vết thương hay không xác nhận mình có bị lây nhiễm hay không.

Không có dấu vết thương tổn, hắn liền cho rằng mình vẫn là nhân loại.

Nhưng Dựa theo ký ức, hắn phát hiện mình đã sớm bị tang thi cắn bị thương cánh tay, chẳng qua là miệng vết thương không thấy.

Lúc này đây cũng thế, rõ ràng một khắc trước vết thương chồng chất, sau một khắc thân thể hắn liền hồi phục như lúc ban đầu, thật giống như căn bản không có trải qua trận đánh nhau.

Lại liên tưởng một chút Cố Dĩ Hiên như thế nào đột nhiên có thể nói, đáp án tựa hồ đã miêu tả sinh động.

Hắn hình như..... Có thể khép lại miệng vết thương.

Hắn đột nhiên đứng lên, đem nước mũi nước mắt đều ở Cố Dĩ Hiên trên người lau sạch sẽ, mới đối mặt với ánh trắng cảm thán nói: “Ta như thế nào liền..... Mạnh như trâu a!”

“.....”

35. Chương 35: Lạ Lạ Lạ

(Candy cũng không hiểu ý nghĩa cái tựa đề:)))

Trì Phàm thỏa mãn đắm chìm trong thế giới nhỏ của mình, thật lâu không thoát ra được.

Cho nên hắn hoàn toàn không cần phải hồi hận a!

Hắn vẫn luôn cho rằng mình không có dị năng, nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải như vậy, hắn cũng thức tỉnh dị năng, chẳng qua loại dị năng quá mức có tính ẩn nấp, làm hắn chậm chạp không có phát hiện.

Hắn bị Cố Dĩ Hiên bảo hộ quá tốt, mặt thể, hắn thể nhưng chưa từng chịu qua một chút bị thương ngoài da, tự nhiên cũng liền không khả năng phát hiện mình cũng đặc biệt.

Duy nhất một lần bị thương, liền trực tiếp biến thành tang thi, tuy rằng dị năng của hắn làm miệng vết thương hắn khép lại, lại không ngăn cản tang thi hóa.

Nhưng, hắn có thể nói, có thể hỏi, hoặc là nói, trừ bỏ áp lực muốn ăn, hắn cùng nhân loại bình thường cũng không có cái gì bất đồng, như vậy trạng thái cùng năng lực của hắn có hay không có cái gì quan hệ?

Nghĩ như vậy, hắn liền đem hắn nghi hoặc nói ra, muốn nghe ý kiến Cố Dĩ Hiên.

Nhưng vừa mới dứt lời, hắn liền cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Nếu có quan hệ, thì Cố Dĩ Hiên là cái gì? Nhíp Lê là cái gì? Bọn họ không có năng lực chữa khỏi, lại cũng có thể nói, cùng nhân loại không khác nhiều.

Nghĩ vậy, hần sở dĩ có thể bảo trì nhân tính, tựa hồ cùng năng lực của hần không có quan hệ.

Nào biết Cổ Dĩ Hiên thế nhưng vẻ mặt nghiêm túc mà tự hỏi một hồi, tiện đà thập phần khẳng định gật đầu: “Tự nhiên là có quan hệ.”

“Biến thành tang thi, bình thường tình huống đó là không có ký ức, cái xác không hồn, dựa vào thân thể bản năng muốn ăn để tồn tại trên thế gian.”

“Nhưng có một bộ phận tang thi lại là ngoại lệ, tỷ như ta, lại tỷ như cái tên hỗn đản làm người bị thương.”

“Biến thành tang thi ta không có ký ức, không có ý thức, chỉ nhớ rõ muốn tìm người, đó là chấp niệm khắc vào trong xương cốt, cũng là phương hướng duy nhất của ta sau khi biến thành tang thi.”

Nói đến đây, Cổ Dĩ Hiên dừng một chút, nhìn về phía Trì Phàm ánh mắt tràn đầy đều là sùng nịch.

Trì Phàm cảm thấy mình mặt có chút hồng, trong lúc nhất thời lại có chút không dám nhìn hần, Cổ Dĩ Hiên đem hần coi là chấp niệm, nhưng mình thế nhưng đem hần quên ở sau đầu, thật sự là cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Hần ánh mắt khắp nơi loạn bay, chính là không dám nhìn Cổ Dĩ Hiên.

Cổ Dĩ Hiên chỉ là cười cười, tiếp tục nói: “Mới đầu ta cũng không biết mình đang làm gì, chỉ biết là mình muốn tìm một người, người kia đối với ta rất quan trọng, ta trăm phương nghìn kế mà muốn tìm được hần, nhưng tìm như thế nào đi chăng nữa, cũng tìm không thấy.”

“Sau đó ta liền nghĩ, chờ ta đem thế giới này đều biến thành lãnh địa của ta, vậy chẳng phải có thể tìm được rồi đi? Vì thế ta bắt đầu cùng các tang thi cùng nhau chiến đấu, giết rất nhiều người, đi qua rất nhiều địa phương, dần dần mà từ một con tang thi cao cấp biến thành một con tang thi vương.”

“Lúc này, ta tựa hồ mới lấy về một ít thần trí, đã biết nên như thế nào đi tự hỏi, cũng học xong cách chỉ huy đàn tang thi, ở lúc chuẩn bị đầy đủ, tính toán một lần bắt được Thánh Thổ, người xuất hiện.”

“Thời điểm nháy mắt nhìn thấy người, ta cái gì đều không nghĩ tới, ta làm hết thấy, hóa thành vương, công thành đoạt đất, tất cả đều là vì tìm người. Khi đó ta, hận không thể buông hết thấy sự tình, chỉ muốn đem người cột vào bên người.”

Trì Phàm nhin không được bưng kín mặt, tuy rằng tiếng nói của Cổ Dĩ Hiên như cũ khó nghe, nhưng lời hần nói lại làm hần có chút thẹn thùng, loại cảm giác mặc danh tâm động này làm hần có chút ăn không tiêu, nghĩ thầm muốn cho Cổ Dĩ Hiên một cái ôm thật thật lớn, nhưng nhìn đến trên quần áo hần dính nước mũi nước mắt, Trì Phàm lại yên lặng mà thu hồi động tác.

Trong lúc nhất thời, hần có quá nhiều quá nhiều lời nói muốn nói, hần muốn đáp lại cảm tình của Cổ Dĩ Hiên, nhưng lại nghèo từ, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng dung thành một câu: “Người thật tốt.”

Cổ Dĩ Hiên cười cười, con người màu xám yên lặng nhìn hần, nhẹ giọng đáp: “Chỉ đối với người tốt.”

Ta lặc cái đi!

Trì Phàm mặt đỏ lên, ánh mắt thẳng tròn, chớp chớp mắt, có chút chột dạ mà há mồm: “Đề tài của chúng ta Có phải hay không có chút lệch?”

Cổ Dĩ Hiên ngẩn người, tiện đà ho nhẹ một tiếng, áp xuống dục vọng đầy bụng muốn nói của mình.

Hần cũng không biết mình làm sao vậy, thế nhưng giống tên cầu nhàu, nhin không được đem cảm xúc của mình cảm xúc nói cho A Trì nghe, hần trầm mặc lâu lắm, hiện giờ rốt cuộc lấy về quyền nói chuyện, hần có chút không chế không được chính mình.

Cảm tình của hần, khát vọng của hần, nôn nóng của hần, đều muốn cho A Trì biết.

Chỉ là như vậy, cũng quá không giống hần.

Rốt cuộc, hần chính là điển hình phái hành động a.....

Vì thế cánh tay dài của hần bao quát, đem Trì Phàm ôm vào trong lòng ngực, búi người thở dài.

Đây là A Trì của hần, mặc kệ qua đi như thế nào, tương lai lại như thế nào, ít nhất hiện tại, hần ở trong lòng ngực của hần, loại cảm giác này, phong phú mà lại tốt đẹp.

“!!!”

Trì Phàm bị Cổ Dĩ Hiên ấn ở trong ngực, như thế nào cũng thoát không ra.

Hần mặt đỏ lên, không ngừng giãy giụa.

Cổ Dĩ Hiên có chút nghi hoặc, không rõ A Trì vì cái gì kháng cự, “Làm sao vậy?”

“Trên người của người..... Ân..... Cái kia..... Nước mũi.....” Trì Phàm lấp bắp mà giải thích, trong lòng dâng lên một loại cảm giác tự làm bậy không thể sống, sớm biết rằng..... Sớm biết hần liền không cạo ở trên người Cổ Dĩ Hiên.

“.....” Cổ Dĩ Hiên có chút dở khóc dở cười, vừa mới dâng lên cảm xúc lưu luyến liền như vậy bị gián đoạn, tan thành mây khói.

Hần vươn tay, ở trên đầu Trì Phàm trên đầu xoa nhẹ vài cái hả giận, đem hần đầu biến thành đầu ổ gà, thành công mà thu ánh mắt trừng mình của A Trì, hần lúc này mới cong cong mặt mày, thập phần đồng cảm mà đem đề tài lúc trước xả trở về, “Kỳ thật nói nhiều như vậy, chính là muốn nói cho người, ta sở dĩ có thể lưu giữ ý thức của mình, là bởi vì chấp niệm, con tang thi công kích người cũng vậy, chẳng qua chấp niệm của ta là yêu, chấp niệm của hần là hận.”

“Nhưng dù là như vậy, ban đầu, ta cũng không có tư duy, chỉ là bằng vào bản năng kiếm ăn, sau lại theo cấp bậc tiến hóa, hơn nữa người kích thích, mới dần dần lấy về ký ức cùng ý thức.”

“Nhưng người không giống, từ lúc bắt đầu, người liền có được hết thảy đặc điểm nhân loại, ý thức cùng tư duy, chúng ta có thể thông qua cấp bậc tiến hóa lấy về, riêng nhân tính, chúng ta làm như thế nào cũng lấy không lại được.”

Cổ Dĩ Hiên ôn nhu mà nhìn hần, đem tay hần đặt ở ngực, nơi đó bình bình tĩnh tĩnh, đã không còn đập, hần khẽ thở dài một tiếng, có chút thâm trầm mà mở miệng: “Chúng ta đã sớm không có tim đập, đã chết, rồi lại tồn tại, lấy một loại hình thái phi nhân loại tồn tại.”

“Đối với ta mà nói, nhân loại chẳng qua là một loại giống loài đối lập, giết cũng được, ăn cũng được, hoàn toàn chưa từng có tâm lý gánh nặng, lương tâm, chúng ta căn bản là không có tâm, nói gì lương tâm. Nhưng người không giống, người đối với nhân loại một lòng trung thành, giết người sẽ sinh ra cảm giác áy náy, hần là tàn lưu nhân tính quỷ phá, mà người sở dĩ lưu giữ một tia nhân tính này, đều là năng lực cho phép.”

Trì Phàm ngơ ngác mà nghe, cảm thấy có chút ngốc, “Nói như vậy tới, năng lực này là tốt hay vẫn là không tốt a?”

Cổ Dĩ Hiên cười cười, “Vô luận tốt xấu, đều là độc nhất vô nhị. Hơn nữa..... Người chỉ sợ là tang thi duy nhất tự mang về huyết được đi.....”

Trì Phàm đôi mắt bỗng chốc biến lớn, rất là thoải mái, hần khòe miệng ngoéo một cái, giải quyết dứt khoát: “Tóm lại chính là năng lực của ta rất lợi hại là được rồi!”

Cổ Dĩ Hiên nhún vai, không tỏ ý kiến: “Có thể lý giải như vậy.”

Trì Phàm hắc hắc cười vài tiếng, không hề rối rắm với năng lực của mình, hần đột nhiên nghĩ tới cái tên vô nghĩa đặc biệt nhiều lời Nhiếp Lê, rồi đi lâu như vậy, Nhiếp Lê sợ là lo lắng.....

Vì thế hần nhượng mày, hướng về phía Cổ Dĩ Hiên mở miệng nói: “Chúng ta đây hiện tại..... Về nhà đi.”

“Hảo.”

Hần thật cao hứng A Trì có thể đem nơi đó trở thành nhà của bọn họ.

Tựa như A Trì đã từng nói với hần qua: Nhà không phải phòng ở, cũng không phải cái nơi ở gì cố định, phạm là nơi bọn họ được ở bên nhau, đó là nhà của bọn họ.

Hần dắt tay A Trì, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Hắn không muốn đi tự hỏi về tương lai nhân loại cùng tang thi, chỉ muốn thừa dịp bọn họ ở bên nhau, ngắm A Trì thật nhiều, vô luận cuối cùng vận mệnh như thế nào, chỉ cần có thể bồi ở bên cạnh A Trì, hắn liền không oán không hối hận...

36. Chương 36: Bàn Cờ

“U, rốt cuộc đã trở lại a?” Nhiếp Lê dựa vào trên vách đá, khoanh tay trước ngực.

Ha hả, mới chốc lát không thấy, tang thi vương trên người Vương Bá khí càng đậm.

Hắn nhìn hai người, mày hơi nhíu, “Thân tình lữ trang đâu? Như thế nào không mặc?”

Trì Phàm mặt đỏ hồng, nghĩ tới quần áo đầy hắn nước mũi nước mắt, hắn ho nhẹ một tiếng, giải thích nói: “Ồ ư, liền đổi.”

Ồ ư? Như thế nào ô ư?

Trong nháy mắt, Nhiếp Lê nào bỏ rất nhiều cảnh tượng không thể miêu tả, hắn neho neho mắt, ánh mắt ở trên người hai người du đãng qua lại, hai người này như thế nào mà quan hệ hình như có một bước lớn? Chẳng lẽ hai người ở bên nhau làm cái chuyện gì xấu hổ?

Không thể nào đi? Đều là tang thi, vẫn làm được sao.

Hắn nhướn mày, cười đến có chút không có ý tốt, “Hắn đi rình coi người tắm rửa, thời điểm trở về chỉ thay đổi quần áo, hay ở đoạn giữa bỏ qua chi tiết gì?”

Trì Phàm mặt đỏ hồng, “Cố Dĩ Hiên quần áo chỉ là bị ta không cẩn thận làm dơ, người không cần nghĩ lung tung.”

“Cố Dĩ Hiên? Hắn a?” Nhiếp Lê neho neho mắt, bắt bẻ mà quét một vòng quanh tang thi vương, “Vẫn là nguyên lai cái tên kia thích hợp hắn hơn.”

Trì Phàm nghe vậy sững sốt, trong lòng nảy lên một trận cảm giác áp lực.

Hắn lúc trước ký ức vụn vặt, cảm thấy Cố Dĩ Hiên bộ dạng ngu đần cực kỳ giống đại ngốc, mới có thể cho hắn tên như vậy.

Nhưng hiện tại, ký ức thu hồi, cái tên Nhị Ngốc lại như thế nào cũng kêu không ra miệng.....

Cố Dĩ Hiên hiển nhiên chú ý tới cảm xúc của Trì Phàm, hắn mày nhẹ nhíu, ngữ khí bất thiện mở miệng: “Như thế nào? Có ý kiến?”

Ngọa tào?

Nhiếp Lê mở to hai mắt nhìn, hai người này đi một hồi, liền thế nào bỗng nhiên không thích hợp, Trì Phàm như thế nào đột nhiên biết tên tang thi vương? Tang thi vương lại như thế nào đột nhiên có thể nói?

Trong một đoạn thời gian ngắn, đến tột cùng đã xảy ra cái gì?

Nhiếp Lê ánh mắt ở trên người hai người chuyển vòng, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu.

Trì Phàm ho nhẹ một tiếng, thật sự không chịu nổi ánh mắt tò mò của Nhiếp Lê, liền đem chuyện hắn khôi phục ký ức nói cho hắn, thuận tiện khoe ra một chút dị năng hiếm thấy của mình.

“Dị năng chữa khỏi? Lợi hại lợi hại.” Nhiếp Lê thành tâm mà tán thưởng, tiện đà chuyện vừa chuyển, “Bất quá giọng nói Cố Dĩ Hiên thật sự trị hết sao? Giọng vịt đực khó nghe như vậy, còn không bằng không nói đâu.”

Trì Phàm có chút xấu hổ mà sờ sờ cái mũi, “Kia..... Hắn là còn có cái thời kỳ dương bệnh đi?”

Ngữ khí thực nghiêm túc, còn có chút rất không cao hứng.

Nhiếp Lê thấy thế, phụt một tiếng cười ra, “Ta nói giỡn, người sẽ không sinh khí đi?”

Trì Phàm mày nhíu lại, khe hở một tiếng, xem hấn như cũ cười không ngừng, liền dứt khoát bỏ qua, không thêm phản ứng hấn.

Nhiếp Lê vội thu liễm tươi cười, “Được rồi được rồi đừng tức giận, ta cho người cái lễ vật nhỏ, muốn xem không?”

Trì Phàm như cũ nghiêng đầu, ánh mắt lại bắt đầu hướng thứ cầm trong tay Nhiếp Lê, muốn nhìn một chút hấn có thể lấy ra cái gì.

Đó là một cái khối băng hình vuông, mặt trên có khắc không ít hoa văn, dù sao đều có, trung gian lấy sở hà vì giới, phân cách chiến trường.

Trì Phàm trước mắt sáng ngời, trước mặt thế, hấn thích nhất trò không phải điện tử chính là cờ tướng, so với bóng rổ bóng đá, còn muốn thích hơn.

Một ván cờ, chính là một hồi chiến đấu không có khói thuốc súng, kỳ phùng địch thủ, muốn thắng, mỗi một quân cờ đều cần dùng đến thật đúng chỗ, hoặc đâm đương pháo hôi, hoặc tại tiền tuyến cuộc đua, hoặc tại hậu phương cảnh kỳ, không thể đi một bước cờ hỏng.

Trì Phàm nhìn chăm chăm bàn cờ trong tay Nhiếp Lê, có chút không dời tầm mắt ra được, sau mặt thế, cơ hồ không có bất luận cái gì hoạt động giải trí gì, trước khi biến thành tang thi, lúc nào cũng tự hỏi làm sao mới có thể sinh tồn càng tốt, sau khi biến thành tang thi, lại chịu ăn khổ, hơn nữa không gặp được bất cứ đồng loại nào có chỉ số thông minh cao, loại hoạt động giải trí này hấn đều không có nghĩ tới.

“Thế nào? Kinh hỉ không?” Nhiếp Lê cong cong khóe miệng, đem bàn cờ đặt ở trên mặt đất, ngồi xếp bằng, tiện đà ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, ý bảo Trì Phàm ngồi xuống.

“Trước nghe nói người biết chơi cờ, vừa lúc trong khoảng thời gian này các người đều không ở đây, ta thật sự nhân đến hoảng, liền làm cái bàn cờ, có thể vào thời điểm không có việc gì thì tiêu khiển, thế nào? Tới một ván?”

“Được rồi!”

Trì Phàm hai mắt sáng lên, cầm quân cờ hàn ý lạnh ý lạnh thấu xương, ý chí chiến đấu tràn đầy.....

Nhiếp Lê khóe miệng trườn trườn, mắt thấy đại tướng của mình lại bị bức tử, không khởi mà bức bội.

Hấn kỳ thật cũng không am hiểu cờ, chỉ là hiểu da lông, tuy nói vốn dĩ là đưa lễ vật cho Trì Phàm tiêu khiển mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới hấn sẽ thua nhanh như vậy.

Đã ba lần, đồng dạng cách chết, biết rõ Trì Phàm hay dùng chiêu này, lại luôn nhảy vào bẫy rập, Nhiếp Lê nhìn đại tướng của mình bị song pháo giáp công, da mặt hiếm thấy mà đỏ hồng.

Sớm biết rằng Trì Phàm lợi hại như vậy, liền không chơi cái này ngoạn, hấn không cần mặt mũi a!

Cổ Dĩ Hiên ở một bên nhìn, nhin không được cười nhạo một tiếng: “Rác rưởi.”

Nhiếp Lê nháy mắt bốc lửa, nói: “Người giỏi thì lên a!”

Sau đó Cổ Dĩ Hiên liền lên, đem Nhiếp Lê ném sang một bên.

Đợi nhìn thấy hai người cờ lực thế lực ngang nhau, Nhiếp Lê mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại, Cổ Dĩ Hiên tuyệt đối là cố ý! Hấn như thế nào liền cho hấn lên a?

Ngẫm lại, này hai người đều là lão tướng giỏi, nghĩ đến ngày thường thời điểm không có việc gì sẽ đấu cờ, Trì Phàm chơi cờ lợi hại như vậy, Cổ Dĩ Hiên nói vậy cũng sẽ không kém nào.

Mất thấy thời gian một chút mà qua đi, Nhiếp Lê thật sâu sản sinh một loại cảm giác mình bị vứt bỏ.

Này hai người một bàn cờ như thế nào có thể hạ lâu như vậy a! Còn vừa chơi cờ vừa nói chuyện phiếm, hấn hoàn toàn không chen vào được!

Này này này, cùng hấn dự đoán hoàn toàn không giống nhau a!

Cho nên làm nửa ngày, hấn lo lắng cố sức làm cái bàn cờ chính là cho hai người gia tăng thân mật?

.....

Thời gian quá thực mau, đảo mắt đã qua đi hơn một tháng, nhiều dạng hoạt động tiêu khiển, ngày trôi qua cũng thoải mái.

Mỗi ngày chơi cờ tựa hồ thành một loại thói quen, ba con tang thì ngồi cùng nhau thay phiên chiến, chỉ là..... Tuy nói là thay phiên chiến, nhưng tuyệt đại đa số thời điểm, đều là Trì Phàm cùng Cố Dĩ Hiên chơi cờ.

Bọn họ hai người thực lực tương đương, lúc hạ cờ cũng từng bước cảnh giác, mỗi một ván đều là một hồi chiến tiêu hao thời gian, mà cùng Nhiếp Lê chơi cờ thì bất đồng, chỉ cần bọn họ muốn, liền có thể tốc chiến tốc thắng.

Nhiếp Lê nhìn hai người trước mắt ứa ra phần hồng bay bay, cảm thấy rất khó chịu.

Trì Phàm cũng thật là, có niềm vui mới liền đã quên người yêu cũ.

Cố Dĩ Hiên kia, muốn cho hấn cầm miệng một giây cũng không được, Trì Phàm lại nguyên ý luôn cùng hấn lải nhải lải nhải, thật không hiểu được có cái gì hay mà lải nhải, nói đến nói đi còn không phải như vậy! Muốn làm chuyện gì thì tự ngẫm nghĩ tự hỏi a, ngồi ở chỗ này chơi cờ đánh bài lao tán gẫu có thể thay đổi hiện trạng thế giới chắc!

Nhiếp Lê ai oán mà ngồi ở một bên quan sát cuộc chiến, tích một bụng oán khí, cờ hấn cũng không am hiểu, hấn vừa lên tràng, mấy giây liền thua, nhưng hai người này vừa chơi, ban ngày liền đi qua, bộ dáng này hấn thực mệt ai!

Mấu chốt nhất chính là, bàn cờ là hấn làm, quân cờ cũng là hấn làm, hấn còn cách một đoạn thời gian phải dùng một lần dọn dẹp bảo trì quân cờ bàn cờ nhiệt độ thấp không tan.

Nhất lao lực hao tổn tinh thần là hấn, chơi ít nhất cũng là hấn, sao hấn có thể nhẫn?

Hai người còn ở nơi đó làm bộ thương lượng muốn như thế nào cùng căn cứ nhân loại căn cứ một lần nữa liên lạc, lừa quỷ đầu! Không cần lấy việc đó nguy trang cho việc ở nơi đó nói chuyện yêu đương đầu!

Hấn khloe mắt trầu trầu, oán khí tích cốc nhiều ngày đột nhiên bùng nổ, quanh thân hơi thở rừng mình, những cái khối băng hấn chế thành bàn cờ liền mất hình dạng, biến thành nước, hấn nộ mục trợn lên, vô cùng nghẹn khuất mà mở miệng: “Muốn chơi liền chơi, không thể chuyện gì ba người có thể cùng nhau làm sao? Một ván cờ các ngươi muốn hạ bao lâu? Luôn ngoài miệng nói nếu muốn biện pháp cùng căn cứ nhân loại lần trước lấy được liền hệ thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ người ta còn sẽ chạy tới cùng các ngươi liên hệ?”

Nhiếp Lê chỉ cảm thấy bị đè nén vô cùng, lấy hấn làm cu li, còn không cho hấn chơi là ý tứ gì? Còn không phải là Cố Dĩ Hiên có thể nói sao, Trì Phàm có phải hay không quá có điểm có mới nới cũ!

Trì Phàm sờ sờ cái mũi, vừa định giảo biện vài câu, đã bị một tiếng “Trì Phàm!” Cấp kinh tới rồi.

Hấn ánh mắt mà xem xét Nhiếp Lê cùng Cố Dĩ Hiên, hai người cũng là vẻ mặt mộng bức, hiển nhiên không phải bọn họ kêu hấn.

Thanh âm càng lúc càng xa, lại càng đi càng gần, vài tiếng nghe xuống dưới, xác thật là kêu hấn không sai.

Này có chút kỳ quái, thanh âm hiển nhiên là đến từ trên núi, nhưng trên núi góc cạnh đều che kín tang thi, nếu là nhân loại, không có khả năng tiến tới, chẳng lẽ lại có con tang thi nào bảo trì thân chí?

Trì Phàm tò mò cực kỳ, mang theo lòng tràn đầy nghi hoặc ra sơn động, đi tìm nơi thanh âm phát ra, Nhiếp Lê cùng Cố Dĩ Hiên cũng theo phía sau, muốn xem đến tột cùng là cái gì.

Xa xa mà qua, có một đạo thân ảnh nhỏ xuyên qua giữa các tang thi, đi lên vài bước, liền đem bàn tay đặt ở bên miệng, làm ra một cái hình dạng loa nhỏ, ở nơi đó dứt quãng mà kêu “Trì Phàm”.

Trì Phàm mày nhú lại, cảm thấy cái thân ảnh kia quen mắt cực kỳ, không phải là người khi hắn mới vào Thánh Thổ gặp được tên Nghê Hách sao!

Hắn sao lại tới nơi này?

Không, kỳ thật Trì Phàm càng tò mò mà là hắn làm như thế nào không bị chung quanh tang thi công kích.

Hắn hiển nhiên không phải tang thi.

Nhưng hình như..... Cũng không giống nhân loại.

Trì Phàm đến gần, cảm thụ được người này có hơi thở, cảm thấy có chút mạc danh, không phải tang thi, nhưng lại cũng nhắc không nổi nửa điểm muốn ăn của hắn.

Hắn cảm thấy nghi hoặc cực kỳ, nhìn trước mặt vẻ mặt kích động Nghê Hách, có chút không rõ ràng lắm, chỉ phải ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi: “Người như thế nào lại ở đây?”

Nghê Hách ánh mắt sáng lên, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, mà là kích động có chút nói năng lộn xộn: “Người người người thật là tang thi sao? Lúc ấy thời điểm tiến vào căn cứ của chúng ta đã là sao?”

Trì Phàm gật gật đầu, không tỏ ý kiến.

“Ngao ngao ngao ngao!!!” Nghê Hách hưng phấn mà rống lên hai tiếng, nếu điều kiện cho phép, hắn còn muốn trên mặt đất đánh mấy cái lăn.

Giờ phút này hắn vô pháp dùng ngôn ngữ tới biểu đạt tâm tình của hắn, hôm nay tin tức được xác nhận quá nhiều, làm hắn cảm xúc dao động lợi hại, Trì Phàm là tang thi, lúc trước ở thời điểm ở căn cứ đã là, ít nhất chứng minh tang thi cũng có thể có ý thức có nhân tính, có phải hay không là nói..... Phương Cẩm cũng có khả năng biến thành bộ dáng Trì Phàm như vậy, trở thành một con tang thi có ý thức?

“???” Trì Phàm dở khóc dở cười mà nhìn người trước mắt, không rõ hắn vì sao kích động như vậy.

Nghê Hách ho nhẹ một tiếng, nỗ lực mà bình phục tâm tình của mình, “Căn cứ của chúng ta —— nghiên cứu chế tạo ra loại được mới.....”

Nhiếp Lê cảm thấy da mặt đau xót, cảm thấy mình thật là thần tiên đoán, vừa mới nãy hắn nói cái gì?

Chẳng lẽ nhân gia còn sẽ cho người chạy tới cùng các người liên hệ?

Ha hả, thế nhưng thật đúng là tới a.....

37. Chương 37: Được Tề

Lần đó sau khi tang thi vây thành, căn cứ Thánh Thổ tổn thất không ít người, nhưng cũng may đàn tang thi lui lại sớm, vẫn chưa thật sự xông vào, nhân viên tác chiến hy sinh không ít, nhưng là để bảo vệ các nhân viên nghiên cứu ở phía sau.

Trì Phàm nói các tang thi muốn chỉ là máu mới mẻ của nhân loại, nếu thật là như vậy, bọn họ chỉ cần đem loại nguyên tố trong máu đó lấy ra, nhưng vấn đề là.....

Trì Phàm nói có thể tin sao?

Đương nhiên có thể tin.

Bởi vì hắn chính là một con tang thi, hơn nữa là một con tang thi có thể nói, biết suy nghĩ và có nhân tính, Vu Thanh nguyện ý tin tưởng con tang thi này là vì muốn tốt cho cả hai bên mới cố ý lên vào trong căn cứ tới, chỉ cho bọn hắn phương hướng nghiên cứu.

Vì thế hắn cả ngày đều nhào vào phòng nghiên cứu, không ngủ không nghỉ thật nhiều ngày, cuối cùng xác định được cỗ nguyên tố mà tang thi muốn trong máu nhân loại.

Cái nguyên tố này trên cơ thể người hàm lượng đã không cao, mà ở động vật lại càng thấp hơn nữa.

Đối với nhân loại mà nói, cổ nguyên tố có thể ức chế tế bào hồng cầu tăng trưởng, sau khi biến thành tang thi, cũng yêu cầu một thời gian phải bổ sung cổ nguyên tố này, mới có thể tránh cho nhân hồng cầu quá nhiều tạo thành máu đọng lại.

Dưới mặt thể, tang thi nhân hình chiếm đa số, tang thi động vật thì rất ít, đại đa số động vật trong cơ thể không có cổ nguyên tố này, thường thường không hoàn toàn tang thi hóa liền sẽ chết.

Biến thành tang thi nhân loại, lúc sống tổn thương càng lớn, tang thi hóa xong nhu cầu đối với cổ nguyên tố sẽ càng lớn.

Các tang thi ức chế không được muốn ăn, kỳ thật chính là đối với cổ nguyên tố này khát cầu, cũng là khát vọng.

Vu Thanh nhìn thuốc thử trong tay, cảm giác có chút hoảng hốt.

Hắn làm vô số lần thực nghiệm, đến bây giờ mới trên cơ bản có thể xác định, thứ các tang thi yêu cầu, hẳn là cổ nguyên tố này.

Những con tang thi vì đói khát mà khổ sở, vô cùng táo bạo, chỉ cần cho bọn hắn tiêm vào một chút cổ nguyên tố này, liền sẽ ngoan ngoãn an tĩnh lại, không sảo không nháo.

Vu Thanh khoe miệng ngoéo một cái, âm thầm nghĩ, lúc này đây, hẳn là không sai.

Hắn gấp không chờ nổi mà đem trong những chiến lược chủ yếu trong căn cứ triệu tập lại, cùng bọn họ chia sẻ tin tức tốt này.

Hắn đây nhịp điệu mà giảng giải, bộ dáng tự tin làm mọi người từ đáy lòng tin vài phần, nhưng vẫn có người lo lắng sốt ruột: “Lần này thật sự không có vấn đề sao? Nhưng đừng giống lần trước lại tạo ra mấy tên thích tàn sát có trí tuệ.”

Vu Thanh cười cười, giải thích nói: “Lần này sẽ không, trước vẫn luôn làm phương hướng, cho rằng chỉ cần làm cho bọn họ khôi phục thần trí liền vạn sự đại cát, nhưng không có suy xét đến bọn họ vô pháp khắc chế được nguyên nhân bản năng muốn ăn để sống. Cổ nguyên tố, mới là thứ bọn họ chân chính cần, kết hợp thứ được giúp khôi phục thần trí cùng sử dụng, nói không chừng thực nhanh, tang thi liền không hề là tang thi, mà chỉ là một loại giống loài yêu cầu định kỳ tiêm vào được tề thôi.”

Có người bán tín bán nghi, “Chúng ta thật sự có khả năng cùng tang thi chung sống hoà bình sao? Nói đến cùng, chúng nó chung quy đã không phải người.”

Vu Thanh cười cười, mở miệng nói: “Nói đến chuyện đó, kỳ thật đang có rất nhiều người, đều cùng tang thi chung sống hoà bình, còn thực không tồi.”

“???”Tất cả mọi người đều một bộ mặt người da đen dấu chấm hỏi, không rõ Vu Thanh nói vậy là sao.

“Trì Phàm nhớ rõ không? Hắn chính là một con tang thi, cũng chính là nhờ hắn dẫn dắt, lần này nghiên cứu mới có thể tiến hành thuận lợi như vậy.” Vu Thanh chậm rì rì mà mở miệng, vừa lòng mà nhìn thấy mọi người trên mặt lộ biểu tình thấy quỷ.

“Vô nghĩa, hắn sao có thể là tang thi.” Vệ lã lướt đứng lên, nhãn mày nhìn về phía Vu Thanh, người này về mặt nghiêm túc, thật sự không giống như là nói giỡn, làm nàng khó tránh khỏi có chút dao động.

Nghê Hách chớp chớp mắt, nhớ tới cảnh tượng lúc Trì Phàm mới tới, tiện đà quyết đoán mà nói: “Không có khả năng, lúc ấy ta đem toàn thân hắn kiểm tra qua, một chút miệng vết thương đều không có.”

Lúc này, Sa Tử thật lâu không nói lời nào mở miệng, khoe miệng giơ lên một tia châm chọc mỉm cười, “Là là, Trì Phàm đương nhiên là tang thi, hắn là bị tang thi vương bắt đi, có thể không phải tang thi sao?”

Vu Thanh chỉ là cười cười, chắc chắn mà nói: “Ở thời điểm trong căn cứ, hẳn là tang thi, chẳng qua là một con tang thi có thể nói, trí tuệ cao không khác gì nhân loại. Nghê Hách nói về vết thương, hắn chưa chắc là không có, khả năng chỉ là tương đối ẩn nấp, tỷ như ở tóc, hoặc là chỗ nào tương đối kín đáo, cũng có thể

thật sự không có, mà là lúc ban đầu lầy nhiễm. Ta vô pháp xác định, chỉ có thể khẳng định, vô luận có vết thương hay không, hấn đều là tang thi, điểm này, cũng là hấn chính miệng thừa nhận.”

Vệ lả lướt mở to hai mắt nhìn, mở miệng nói: “Thiệt hay giả?”

Ngoài miệng một bộ không tin, nhưng kỳ thật trong lòng đã tin phân nửa.

Ngày đó tang thi vương hành vi quá mức cổ quái, cảm giác giống như là đem người thân rời nhà trốn đi trở về nhà.

Nếu Trì Phàm là tang thi, cũng có thể hiểu được.

Vu Thanh gật gật đầu, mở miệng nói: “Ta khi nào đã lừa gạt các người?”

Nói xong câu này, Vu Thanh liền không nói thêm cái gì, mà là cho bọn hấn một chút thời gian tiêu hóa tin tức.

Nghê Hách đứng lên, tầm mắt dừng ở Vu Thanh, mang theo một chút khát cầu cùng mong đợi, hấn chậm rãi mở miệng, “Ta tin.”

Tin tưởng thân phận tang thi của Trì Phàm, cũng tin tưởng tâm được tề xác thật có thể tạo được tác dụng.

Không phải hấn chỉ đối với Vu Thanh tin cậy, mà Hấn còn nguyện ý tin tưởng, nguyện ý tin tưởng trên đời này nhân loại và tang thi có thể cùng tồn tại, nguyện ý tin tưởng Vu Thanh nghiên cứu chế tạo ra được tề có thể giúp tang thi tìm về thần trí, cũng nguyện ý tin tưởng có một ngày tang thi cùng nhân loại có thể chung sống hoà bình, mà hấn, có thể không chỗ nào cố kỵ tìm được Phương Cẩm, dẫn hấn về nhà.

Một người phát ra tiếng, tự nhiên có người sẽ ứng hòa, tỷ như vệ lả lướt, tỷ như Vương Thiên Huyền, còn có rất nhiều rất nhiều, nhưng phàm là những người từng cùng Trì Phàm giao thoa, đều lựa chọn tin tưởng, còn có một bộ phận nhỏ người không có tổ thái độ.

Vu Thanh lẳng lẳng mà nhìn nhóm người bên này, treo ở bên miệng ý cười dần dần thu trở về, thay thế chính là vẻ mặt nghiêm túc, hấn vươn hai ngón tay, trầm giọng nói: “Hiện tại chúng ta có chân chính hữu dụng được tề, nhưng còn cần làm hai việc, một là cùng nhân loại can thiệp, hai là cùng tang thi can thiệp.”

“Chúng ta căn cứ nhân thủ khan hiếm, mặc kệ là chế được, vẫn là hậu kỳ đối với tang thi theo dõi tiêm vào, yêu cầu càng nhiều nhân thủ, mà trước mắt, ta có thể nghĩ đến biện pháp thích hợp nhất, chính là tìm kiếm căn cứ Ảnh rạng đồng trợ giúp, nơi đó là nơi hiện nay nhân loại tụ tập nhiều nhất, chúng ta cần tận lực nhận được ủng hộ của bọn họ, đây là thứ nhất.”

“Thứ hai, chúng ta hiện tại phải làm chính là mạnh mẽ áp chế tang thi cho bọn hấn tiêm vào được tề, nhưng là tang thi số lượng nhiều như vậy, hơn nữa đại đa số tụ tập ở bên nhau, đối mặt với đàn tang thi chúng ta không có khả năng làm được gì, lý tưởng nhất là chúng ta ở tiêm vào được tề khi chúng nó có thể ngoan ngoãn phối hợp, không bạo khởi mà công, mà có thể làm được điểm này, chỉ có tang thi vương.”

“Nếu ta đoán không tồi, Trì Phàm không phải tang thi vương, nhưng cũng có quan hệ tốt với tang thi vương, việc tang thi vương đột nhiên lui lại nói không chừng liền cùng Trì Phàm có quan hệ, cho nên ta muốn tận dụng được nghiên cứu này đem chuyển cáo cho hấn, hy vọng có thể cùng bọn họ đạt thành chung nhận thức.”

Mới vừa nói xong, phía dưới liền truyền đến một tiếng cười nhạt, “Lại là Trì Phàm? Các người không khỏi cũng đem hấn tin tưởng quá đi? Gia hỏa kia lên vào căn cứ mục đích chân thật ai biết là tốt hay xấu? Nói không chừng hấn ta chỉ là vì có thể cùng đàn tang thi bên ngoài nội ứng ngoại hợp mà thôi.”

Vệ lả lướt nhìn hấn một cái, nhịn không được vì Trì Phàm nói chuyện, “Nếu là thật muốn nội ứng ngoại hợp, còn cần lui lại sao? Ngày đó nếu không phải bọn họ kịp thời lui lại, chúng ta hôm nay còn có thể ngồi ở chỗ này nói chuyện trời đất sao? Chỉ sợ đã sớm biến thành đồng loại của bọn họ đi?”

Nghe vậy Sa Tử buông tay, một bộ người nói gì cũng được, tiếp tục nói: “Hảo đi hảo đi, coi như hấn là hảo tâm, nhưng hiện tại, chúng ta làm sao tìm hấn? Đi vào đàn tang thi sao? Sợ là còn không có nhìn thấy người ta đã bị các tang thi xé thành tám khối?”

Vệ lả lướt tức khắc trầm mặc, lời này nói ra nàng vô pháp phản bác, cũng đúng, hiện tại nhưng không giống trước mặt thể có phương tiện, tìm ai đó chỉ cần một cú điện thoại là có thể giải quyết vấn đề, hiện giờ, tìm người khó khăn, huống chi, bọn họ muốn tìm, còn không phải người, mà là tang thi, dù biết tang thi này ở trong đàn tang thi, nhưng nếu muốn bảo đảm an toàn tìm được hân, thật sự là quá khó khăn.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Vu Thanh ho nhẹ một tiếng, lấy ra thuốc thử, “Đây chuyện lớn thứ hai hôm nay ta đem mọi người tụ tập, dựa theo trên cơ sở trong lúc nghiên cứu chế tạo được tiêm vào, chúng ta còn nghiên cứu ra một loại được che dấu, lợi dụng nguyên lý tang thi tìm kiếm đồ ăn nghiên cứu ra một cỗ nguyên tố ức chế tề, lý luận nói, ăn vào được tề này trong thời gian ngắn tạm che giấu cỗ nguyên tố, tác dụng lẫn lộn cảm quan của tang thi, có thể ở trong đàn tang thi chạy tự nhiên.”

Vương Thiên Huyền lông mày nhăn thành một cái giềng tự, hân nhìn về phía Vu Thanh, “Như thế nào tất cả đều là trên lý luận, không thể xác thực sao? Hơn nữa..... Nếu thật có thể đạt tới loại hiệu quả này, có hay không mặt khác tác dụng phụ?”

Vu Thanh khẽ thở dài một tiếng, “Di chứng chính là hồng cầu tăng nhiều, máu sẽ lưu thông không thoải mái, nhưng là cũng không sẽ trí mạng. Đương nhiên, hiện tại nói đó đều là trên lý luận, cụ thể sẽ mang đến cái hậu quả gì ta cũng không rõ ràng lắm, bởi vì hiện tại liệu trong phòng thí nghiệm chỉ có thể làm một lọ ra, vô pháp thực nghiệm.”

Vu Thanh quơ quơ trong tay thiển sắc chất lỏng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Hân nhìn một vòng mọi người, khoe miệng bứt lên một tia mỉm cười, “Có người nguyện ý không? Không ai nói, ta tới vậy.”

Đang ngồi mọi người đều một bộ mắt to trừng mắt nhỏ, có chút do dự, Vu Thanh đối với căn cứ này có tầm quan trọng ra sao bọn họ trong lòng phi thường rõ ràng, bọn họ tuyệt không thể để hân lấy thân thử thuốc, nhưng nhìn loại được tràn ngập tính không xác định, bọn họ thật sự không có dũng khí tiếp nhận.

Lúc này, Nghê Hách đứng dậy, hướng Vu Thanh vươn tay, nói một câu, “Ta tới.”

Hân muốn thử xem, so với ngồi chờ chết, ở chỗ này chờ sống, hoặc là chờ chết, hân thà rằng đánh bạc một phen, nói không chừng là có thể thu hoạch kinh hỉ

.....

Cho nên hân đi tới nơi này, lấy một cái thân phận đàm phán giả.

Nghê Hách hai mắt khác hân mà nhìn Trì Phàm trước mặt, chờ đợi hân ra quyết định.

Hân vô pháp phỏng đoán tâm tư Trì Phàm, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, hy vọng Trì Phàm thật sự giống Vu Thanh suy đoán như vậy, hết thảy đều là vì tang thi cùng nhân loại chung sống.

Trì Phàm nhướng mày, cảm thấy rất là kinh hỉ, mấy ngày này, hân vẫn luôn tự hỏi như thế nào cùng Thánh Thổ lần thứ hai lấy được liên hệ, không đợi hân nghĩ ra đáp án, Nghê Hách liền chính mình đưa tới cửa, thật sự là không thể tốt hơn.

Hân trầm ngâm một lát, tầm mắt dừng ở trên người Cố Dĩ Hiên, Cố Dĩ Hiên chỉ là hướng về phía hân cười cười, một bộ biểu tình cái gì đều cũng nghe người, vì thế hân buông tâm, nhìn về phía Nghê Hách, mở miệng hỏi: “Thuốc thử mang theo sao?”

Nghê Hách vội vàng gật đầu, đem ba lọ từ trên vai bắt lấy, lộ ra bên trong chai lọ vại bình, hân lấy ra hai bình đưa cho Trì Phàm, giới thiệu nói: “Bình nhãn màu đỏ là cỗ nguyên tố, có thể thỏa mãn các người muốn ăn, nhãn màu lam chính là bản cải tiến được hồi tỉnh, thời gian lâu rồi, có thể gọi là hồi tang thi ký ức cùng trí tuệ.”

“Gọi hồi ký ức cùng trí tuệ?” Trì Phàm đem bình thuốc thử kia đến trước mặt, lâm vào trầm tư.

Nghê Hách gật gật đầu, “Kỳ thật về phương diện này thực nghiệm đã làm ba năm, từ được hiệu đã lấy được thành công, nhưng là chúng ta không có suy xét đến cái loại bản năng cầu sinh muốn ăn, dù là thân trí trên người nhân loại cũng đều khó có thể khắc chế, cũng chính là ngày người đi vào căn cứ của chúng ta,

vốn tưởng rằng thành công ai ngờ thực nghiệm tuyên cáo thất bại, tiếp theo đó là tang thi vây thành.” Nói tới đây, Trì Phàm rõ ràng mà dừng một chút, nhìn về phía Trì Phàm ánh mắt tràn ngập cảm kích, “Tuy rằng không biết sao lại thế này, nhưng là ta nghĩ, đàn tang thi đàn sở dĩ có thể lui lại, hẳn là bởi vì người, cũng ít nhiều nhờ người, Vu Thanh mới có thể có điều dẫn dắt, chế thành được tề hiện tại, tóm lại, đa tạ.”

Trì Phàm ho nhẹ một tiếng, da mặt đỏ hồng, tuy rằng biến thành một con tang thi, nhưng là hẳn như cũ thích được người khích lệ, cảm giác trong lòng tràn đầy, sáng khoái vô cùng.

Hắn gãi gãi đầu, hướng về phía Nghê Hách giờ giờ lên thuốc thử trong tay, mở miệng nói: “Ta trước thử tác dụng được tề, xác định hữu hiệu lúc sau lại thương lượng nên làm cái gì.”

Nói xong, hắn liền cầm lấy thuốc thử hướng da của mình chọc, nhìn mà Cố Dĩ Hiên nheo mắt, hắn vội vàng ngăn Trì Phàm, vẻ mặt đỡ khốc đỡ cười, “Nơi này nhiều thí nghiệm phẩm như vậy, nào yêu cầu chính người tới thử? Vạn nhất có cái gì tác dụng phụ gì, người bảo ta làm sao bây giờ? Hơn nữa..... Trí nhớ của người đã lấy về, được tề này đến tột cùng có tác dụng hay không người nhìn ra sao?”

Trì Phàm tức khắc nghẹn lời, vô cùng chột dạ mà đem thuốc thử giao cho Cố Dĩ Hiên, để hắn đi tìm một đối tượng thực nghiệm thích hợp.

Nghê Hách đôi mắt nhìn hai con tang thi đối tới đối lui, rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Hắn là?”

Trì Phàm nheo nheo mắt, tự đáy lòng mà cười nói: “Hắn là tang thi vương của đàn tang thi này, cũng là người yêu của ta.”

Nghê Hách khẽ thở dài một tiếng, mắt lộ ra sắc thái cực kỳ hâm mộ.

Thật tốt, dù thân thể biến thành tang thi, cảm tình lại còn ở nơi đó, không nhiều không ít, chính vừa lúc.

Cố Dĩ Hiên tai nghe được, khóe miệng độ cung càng lúc càng lớn, hắn đột nhiên đối với cái nhân loại tùy tiện xông tới tràn ngập hảo cảm, cảm thấy thuận mắt.

Hắn nhìn quét một chút bốn phía, cuối cùng đem mục tiêu đặt trên người con tang thi cụt tay, không nói hai lời, liền đem được tề tiêm vào.

Không có như trong tưởng tượng kêu rên, cũng không có như trong tưởng tượng đại sóng đại chiết, như cũ ngồi ở chỗ kia, không nói một lời.

Nghê Hách chớp chớp mắt, chém đinh chặt sắt mà giải thích: “Được hiệu phát huy mà tương đối chậm.”

Trì Phàm bật cười, mở miệng hỏi: “Đại khái mất bao lâu?”

“Khụ khụ ân, hẳn là mất vài ngày đi.....” Nghê Hách sờ sờ cái mũi, thanh âm có chút chột dạ, hẳn trước công tác không có chuẩn bị đủ, quên cùng Vu Thanh xác định thời gian được hiệu phát huy.

“.....”

Thôi thôi, dù sao đã đợi lâu như vậy, cũng không để bụng chờ thêm mấy ngày.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-mot-con-tang-thi-wu-nha-o-mat-the>